

HARLEQUIN

Yasemin
2005/06 - 512167

ANLAŞMALI METRES

E-Kitap: CLONDIKE

Helen Brooks

6 YTL
6.000.000 TL

Helen Brooks - Anlaşmalı Metres / Ç.Y. In Love with Her Boss Serisi 6.

2005/06 Harlequin İki Roman Bir Arada – 1. Roman
İngilizce Adı : Mistress by Agreement (2003)

E-Kitap: CLONDIKE

Konu:

Anlaşma: Onun metresi ol!
İşadamı Kingsley Ward daha Rosie'nin ofisine geldiği anda kız onun gözlerindeki seksi daveti fark etti. Bir iş anlaşmasına imza attıkları zaman Kingsley açıkça teklifini yaptı. Rosie'nin de anlaşmanın bir parçası olmasını istiyordu. Rosie bu duruma fena halde bozuldu.
Kingsley'in başlangıçtaki amacı işti --zevk değil. Fakat Rosie güzeldi ve inanılmayacak bir şekilde Kingsley'in cazibesine bağışıklığı varmış gibi görünüyordu. Kingsley metresi olarak onu elde edene kadar uğraşmaya karar verdi. Ve şimdiye kadar asla bir anlaşmayı kaybetmemişti.

Çok yazarlı In Love with Her Boss Serisi 6. Kitap
Seride 10 kitap var. Kitaplar birbirlerinden bağımsız.

1-Amanda Browning - Sahte Sevgili /His After Hours Mistress
2-Helen Brooks - /The Parisian Playboy
3-Alison Fraser - /The Boss's Secret Mistress
4-Emma Darcy - /His Boardroom Mistress
5-Cathy Williams – Haberin Böylesi /His Virgin Secretary
6-Helen Brooks – Anlaşmalı Metres /Mistress by Agreement
7-Miranda Lee - /Bedded By the Boss
8-Cathy Williams - /The Billionaire Boss's Bride
9-Carole Mortimer - /His Very Personal Assistant
10-Emma Darcy – Aşk Tuzağı /The Playboy Boss's Chosen Bride

HELEN BROOKS

ANLAŞMALI METRES

EKİP A.Ş.

Acıbadem Cad. Rauf Paşa Hanı Sok. No.42
Acıbadem – İSTANBUL – TÜRKİYE
Tel: 0216 340 55 78 Fax: 0216 340 55 79
E-mail: ekip25@hotmail.com

BİRİNCİ BÖLÜM

"Bayan Milburn? Bay Ward burada, sizinle saat 10:00 da randevusu vardı." Rosalie'nin sekreterinin diafondan duyulan sesi her zamanki gibi sakin değildi. Ve Rosalie bunun nedenini Bay Ward'la bir akşam davetinde tanışmış olduğu için biliyordu.

Zarif altın saatine göz attı. Ona sekiz dakika vardı. Erken gelmişti. Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Bay Ward'a biraz beklemesini söyler misin lütfen Jenny."

"Evet Bayan Milburn."

Diafondan kapanma sesi duyuldu ve Rosalie büyük deri koltuğuna kalbi çarparak yaslandı. Bu aptalcaydı. Kendisine neler oluyordu. Bay Ward'ın sekreterinin kendi sekreterinden bir hafta öncesinden randevu talep etmesinden beri kendisini köşeye sıkışmış bir kedi gibi hisseder olmuştu.

Aslında firmadaki diğer üç ortaktan birisi ile görüşmesini ona önermişti. Sekreterler aracılığı ile kendisinin çok yoğun olduğu ancak Bay Ward'a başka bir ortağı ile görüşme ayarlanabileceği kibarca iletilmiş ancak Bay Ward bunu kabul etmemişti.

Bay Ward'un sekreteri Jenny'e, Bayan Milburn müsait oluncaya kadar bekleyebileceğini ve de başka birisi ile görüşmeyi düşünmediğini söylemişti. Bayan Milburn kendisine tavsiye edilmiş ve de Bay Ward her zaman tavsiyeler doğrultusunda hareket etmişti.

Ve şimdi buradaydı. Heyecanla büyük bol ışıklı odasına göz attı. Bu odada uzun saatler çalıştığı zamanlar hiç de az değildi. Durum gerektirdiğinde köşede duran koltukta uyuduğu bile olmuştu. Ve Kingsley Ward'ın geldiği şu anda bu buluşmanın ona taşıyamayacağı kadar ağır bir beton yığını gibi geldiğini fark etti.

Rosalie, Kensington'nun yarısını görmenin mümkün olduğu büyük cama yürüdü ve aşağıda karınca gibi koşuşturan insanlara görmeden boş nazarlarla baktı.

Jamie'nin, Richmond'daki büyük, şık salonunu gün gibi hatırlıyordu. Etraftaki kalabalığa göz atmış ve bakışları keskin nazarları ile etrafa ışık saçan bir çift mavi göze takılmıştı. Yanındaki David'in ona bir şeyler söylediğinin farkındaydı. Fakat hayatında ilk kez konuşamayacak ve kımıldayamayacak durumdaydı. Parlak derin mavi gözler kendisine bakmış ve de kolundaki Bayanın bir söylediğine cevap verir gibi bir hareketle başını çevirip genç kadınla ilgilenmişti. Rosalie öyle derin bir nefes almıştı ki David merakla "İyi misin Lee? Neyin var," diye sormak gereğini duymuştu.

"Bir şey mi...Hayır," devam etmeden önce gülümsemek için kendisini zorlamıştı. "Sen nasılsın? Önemli olan bu." David üniversiteden çok eski bir arkadaşıydı. Boşandıktan sonra zor günler geçirmiş, kendisini toparlaması için aylar geçmesi gerekmişti. Karısı iki çocuğunu alıp yeni sevgilisi ile yaşamak üzere onu terk ettiğinden beri ilk kez toplum içine çıkıyordu. Ve içeri girmeden önce görünür bir şekilde heyecanlanmıştı. Birbirleri ile ilişkilerinde son derece rahat oldukları için, onu bu gecelik olsun yeni taşınmış olduğu bekar evinden çıkarmak kolay olmuştu.

"Ben iyiyim," demişti ama gülümsemesi acı ve nefret doluydu. "Sadece ben bu tür davetlerde hiçbir zaman iyi olamadım. Ann her zaman partilerin ilgi merkezi olmayı başarmıştı."

Ann karşılaştığı her kadını kendisine rakip sanmıştı. Erkeklerle flört etmeyi zevkli bir sanat olarak alırdı. Rosalie şimdi bunları düşünmenin sırası değil diye düşündü.

"Saçma." Sen iyi bir dostsun, ve her zaman da öyleydin, sadece son günlerde birazcık kendine olan güvenini kaybetmiştin. Şimdi gidip kalabalığa karışacak Jamie'nin nefis kokteyllerinden yudumlarken nazik konuşmalar yapacağız ve de mükemmel yemeğini tadacağız. Bu akşam için Hatfields'den bir aşçı getirdiğini biliyor muydun? Galiba bir arkadaşının arkadaşıymış ve bu gece buraya gelip bu yemeği hazırlaması için kendisine bir servet önermiş."

"Gerçekten mi? David muhasebeciydi. Parasal konularla ilgilendiği gözlerinden belli oluyordu. "Küçük bir servet ne kadar eder?"

"Gabby'ye soralım eminim biliyordur." Rosalie onu meraklı, dedikoducu arkadaşlarından birine yönlendirdi ve konuşmaları gülümseyerek dinlemeye başladı.

O anda kolunu birisi kavramış ve yumuşak bir sesle " Rosalie? Değişik bir isim. Fransız orijinli sanırım?" Rosalie kafasını Amerikan aksanlı sese doğru çevirdi.

Kingsley Ward, uzun boylu, adaleli, yapılı olan bu adamı Rosalie hala çok iyi hatırlıyordu. Çok yakışıklıydı. Yüz hatları oldukça muntazamdı. Kısa kesilmiş koyu siyah saçları, şaşırtıcı uzunluktaki kirpikleri ve parlak mavi gözleri ile çok etkileyici bir görüntüsü vardı. Bu adamın görüntüsünden öylesine etkilenmişti ki o anda arkasını dönüp kaçmak gelmişti içinden.

Çenesini hafifçe kaldırarak, otuzbir yaşın getirmiş olduğu rahatlıkla cevap verdi. "Annem Fransızdı."

"Bu klasik şıklığınızı da açıklıyor."

Kendini kadınlar ırkına gönderilmiş tanrının bir lütfu gibi davranan yakışıklı erkeklerden nefret ederdi. Gözleriyle düşüncelerini yansıttığını karşısındaki erkeğin ona gülümseyerek baktığını hissedinceye kadar fark etmemişti. "Sizi ilginç konuşmalardan mahrum bıraktığım için üzgünüm." Rosalie'yi düşüncelerinden dolayı utanmış bir şekilde bırakarak yanından ayrılmıştı.

Yemekte David ile Kingsley Ward'ın arasına oturtulmuştu. Kingsley kendisine soğuk bir kibarlıkla davranıyor ancak diğerleri-

ne oldukça cazibeli ve eğlenceli bir tavır sergiliyordu. Rosalie, yine de onun çok iyi bir kavalye olduğunu kabul etmek zorundaydı.

İşte bu sabah titizlikle hazırlanmasına neden belki de o gecenin bu anılarıydı. Yok canım...Tabi ki değildi. İşlerinde oldukça başarılı, çalışkan ve titizdi zaten. Ve bu özellikler yeni bir müşteri için çok önemliydi, bu adama olan ilgisinin nedeni de bu olmalıydı.

Saatin ona bir kaldığını görünce masasına geçti. Saçlarını düzeltti ve derin bir nefes aldı. Aynadan makyajına baktı. İyi görünüyordu.

"Tamam" diyafona bastı. "Bay Ward gelsin lütfen, Jenny."

Kingsley Ward odaya girince, Rosalie'nin gözleri derin mavi gözlerle buluştu. Ama bu sefer hazırlıklıydı. Kalbi deli gibi çarpmasına rağmen, başarılı bir iş kadını olarak, sakindi ve kararlıydı. "Günaydın Bay Ward" ilk sözü kendi söylemek istemişti. "Oturmaz mısınız." Genelde bir alışkanlık olarak yapılan tokalaşmak için elini uzatmamıştı. Bunun aptalca olduğunu biliyordu ama bu adamla tensel bir yakınlık kurmak istememiştiti.

Kingsley Ward kendinden emin bir tavırla yaklaştı ve elini uzattı. "Günaydın Rosalie, sana Rosalie diyebilir miyim? Ama sen de bana Kingsley demelisin ya da istersen King de diyebilirsin."

Rosalie onun yüzünde alaycı bir ifade sezer gibi olmuştu. Küçük elleri sıcak ve sert elle buluştuğunda tepki vermemeye gayret etti. Kingsley'e oturması için yer gösterirken: "Carr & Partners size nasıl yardımcı olabilir?"

Kingsley masasının karşısındaki koltuğa yerleşti. Uzun bacaklarını üst üste atmış ve kollarını koltuğun kenarına yaslamıştı.

Rosalie, mükemmel dikilmiş iş kıyafetiyle çok şıktı. Bakır röfleli parlak kahverengi saçları ve inci grisi gözleriyle nefes kesici bir görünümü genç adamı etkilemişti. Kingsley ona bakarken yıllardır bu doğallıkta güzel bir kadınla karşılaşmadığını düşündü. Nasıl oluyordu da hayatında bir erkek yoktu. Şüphesiz işi ile evli bir iş kadınıydı, ama bu onun yumuşak, dolgun dudakları ve küçük çenesiyle çok cazip bir yaratık olmasını önlemiyordu.

Kingsley yavaşça gülümsedi. "Jamie'nin partisinde yanlış bir adım attık, değil mi? Yeniden başlamamıza ne dersin?"

Başlamazsak ne olur? Rosalie kibarca sorulmuş olan bu soruya kaşlarını kaldırarak cevap verdi. "Özür dilerim, anlayamadım?

Yaklaşık bir dakika Rosalie'ye baktı. Bu süre Rosalie'nin yanaklarının kızarmasına yetmişti. Kingsley sanki önemsemiyormuş gibi koltuğunda doğruldu, koltuğunun yan tarafına koymuş olduğu çantasını aldı ve içinden bir dosya çıkardı.

"Ward Yatırım birkaç hafta önce Londra ile Oxford arasında 100 dönümden fazla araziyi satın aldı. Ben buraya bir otel ve şehir kulübü, 18 delikli golf sahası, parklar, helikopter pisti ve bunun gibi Amerika'da sahip olduklarıma benzer bir yer yapmak istiyorum. Burada mimarın hazırladığı proje ve bilgi mevcut. Acaba bu işle İlgilenir misiniz?" Kağıtları Rosalie'nin masasına bıraktı, ve tekrar koltuğuna yerleşti.

İlgilenir miyiz? Rosalie ağzı açık bakakalmıştı. Hemen kendisini toparladı. Car & Partner's için büyük bir fırsattı bu. Neden sanki Jamie'lerde bu adamın bir yatırımcı olduğu ve de çok zengin olduğu söylenmemişti? Ama o geceyi hep David'i kollamakla geçirmişti. Bunun sonucunda Kingsley Ward'la fazla ilgilenmemişti.

"Biraz inceleyebilir miyim?" Hissettiklerine oranla sesi sakin çıkabilmişti.

"Tabii istediğin kadar inceleyebilirsin."

Dikkatini ver Lee, dikkatini ver. Bütün planı gözlerinde canlandırabiliyordu. Kalbi çarpıyordu. Derin bir nefes aldı. Kingley Ward'ın bakışları üzerindeydi.

Kısa bir süre sonra profesyonellik galip geldi ve planı dikkatlice inceledi. Heyecanı midesine vuruyor gibiydi. Bu muhteşem bir iş ve çok büyük bir fırsattı. Ama bunu diğer ortaklarıyla görüşmesi lazımdı. Onlar böyle büyük bir projeyle ilgilenebilecek bilgi ve güce sahipti.

Mike, Peter ve Ron hepsi 40 yaşın üzerindeydi. Hele Mike yakında 55 yaşında olacaktı. Onların yanında çok genç ve az tecrübeli

bir ortaktı. Kingsley Ward bu işi şayet Carr & Partners a verecek olursa bu işle daha tecrübeli bir ortağın uğraşması çok daha iyi olacaktı.

Başını kaldırdı. Kingsley pozisyonunu değiştirmemişti. Kendinden emin bir hali vardı.

"Bay Ward"

"Kingsley" adam sakin bir sesle düzeltti.

Rosalie yutkundu. Yanakları yeniden kızarmaya başlamıştı. Yanaklarının kızarmaması için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Kingsley, bu mükemmel işi Carr & Partners kendi görüşlerini de katarak yapmaktan mutluluk duyacaktır. Ancak, sanırım yanlış kişiyle konuşuyorsunuz. Ortaklarım benden yaş ve tecrübe açısından çok daha olgunlar, benim de severek yapacağım kadar onların bu işi çok daha profesyonel bir şekilde ele alacaklarından eminim."

Kingsley koltuğundan doğruldu. Armani takım elbisesinin altından yansıyan etkileyici görüntüsü ile Rosalie'nin başı dönmüştü. Yavaşça tekrarladı. "Bana kalırsa bu işi sen de severek yapabilirsin"

"Tabii, şüphesiz. Ama sizin ...."

"O zaman yap." Sanki onu duymamıştı. "Ben aptal değilim Rosalie, yapabileceğinden emin olmasaydım bu işi sana teklif etmezdim. Şimdiye kadar görüştüğüm bir çok kişi bana senin işi çok iyi ele aldığını, dürüstlükle, problemler oluşmadan projeleri görebilme ve düzeltme yeteneğinin olduğunu söyledi. Haksız mıyım?"

Rosalie'nin başını olumlu bir şekilde sallamaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"İyi." Anlaşma sağlanmıştı.

Rosalie yutkundu, dikkatlice "Buna karar vermek bana düşmez" dedi.

"Hayır bana düşer" Ayağa kalkarken başıyla da onayladığını gösteriyordu. Rosalie telaşla ayağa kalktı. Hemen gidiyor muydu? Öyle görünüyordu. " Lütfen her yönden ortaklarınla tartış, ancak işi sana verdiğimin altını çizmeyi de unutma. Şayet benimle temasa

geçmek isterlerse sekreterine İngiltere ve Amerika'daki telefon numaralarımı bıraktım."

Konuşurken kapıya doğru yürüyordu. Birden döndü. "İşi yapabilecek misin, şansı değerlendirecek misin?" Yavaşça ekledi. "Sana güveniyorum, zaman fazla önemli değil, bunu da unutmayın."

Rosalie bu olayların şaşkınlığı içerisindeydi, ancak cevap verirken sesinde bir tereddüt yoktu. "Evet yapabilirim. Elimdeki iş bir hafta içerisinde bitecek ondan sonra planlanmış bir işim yok."

"İyi, gerektiğinde Sekreterim sizinle temasa geçecek. Ben işlerini takip eden bir işadamıyım Rosalie. Yani bu da gelecek birkaç ay sık sık görüşeceğiz demektir."

Rosalie heyecanlandı. Aslında sözlerinin arkasında bir art niyet olmamalıydı. Yoksa var mıydı? Sonra kendi kendine aptal olmaması gerektiğini söyledi. Bu sadece bir işti. Kingsley çok başarılı ve zengin bir işadamıydı, tabi zenginliğinden ve karizmasından bahsetmeye gerek yoktu. Jamie'nin partisinde bütün kadınlar onun ilgisini çekebilmek için çevresinde dönüyordu. Ve de Kingsley bu ilgiden hoşnut görünüyordu. Hangi erkek olmazdı ki?

Cevap bekliyordu. " Sizin Carr & Partners'a bu işi vermeden önce yapmamız gereken şeyler var, bu arada benim ücretimi sormadınız."

Kingsley soğuk bir ses tonuyla "Peki ücretiniz nedir, Rosalie?"

Rosalie "Böyle bir iş için ön çalışma yaparız. İnşaat işinde yüklenici ve alt yüklenici firmalarla çalışıldığında her şey her zaman plana göre yürümez. Malzemeler hazır olmayabilir, teknik sorunlar işi zorlaştırabilir. Bu nedenle daha fazla zaman harcamak gerekebilir. Şüphesiz bu mutlaka böyle şeylerin olacağı anlamına gelmez. Öncelikle en basit ayrıntısına kadar malzemeleri belirlemeliyim. Ve bu çaptaki bir işin raporu birkaç yüz sayfaya kadar olabilir." dedi.

"Bana ucuz iş yapmayız demek istiyorsunuz, değil mi?"

Rosalie şimdiye kadar yüzüne yumruk atmayı isteyebileceği birisi ile karşılaşmamıştı. Bu adam sanki bu basit konuşmayı gerçekleştirirken bile cazibesini ön plana çıkartıyordu. Yoksa ona mı öyle

geliyordu? "Uzun vadede en iyi iş için önceden yatırım yapmak her zaman iyidir."

"Eminim en kısa zamanda sizden ödeme miktarı ile ilgili bir bilgi alırım, değil mi?

"Tabii şüphesiz." Farkına varamadan Kingsley kapıyı açmış ve allahaısmarladık demek için bile arkasına bakmadan odadan çıkmıştı. Rosalie böyle büyük bir fırsatı kendisine verdiği için ona teşekkür bile edememişti...

İKİNCİ BÖLÜM

Rosalie birkaç hafta öncesine göre çok daha fazla çalışarak elindeki iş biter bitmez Kingsley'in getirdiği projeyle ilgilenmeye başladı. Faturayı hazırlayabilmesi için yapılması gereken çok fazla işlem vardı.

Mike Carr'a ve diğer iki ortağa Kingsley Ward ile yaptığı toplantıdan bahsetti. Aynı gün Mike, Kingsley'i arayıp konuşmuş ve Rosalie eve gitmek üzere hazırlandığı sırada odasına gelmişti.

"Bu iş için seni istediğine hiç şüphe yok." Mike önünde duran narin, güzel kadına baktı. Rosalie'ye Carr & Partners da Üniversiteden mezun olur olmaz işe başladığından bu yana her zaman saygı duymuş ve onu takdir etmişti. Tam on yıl olmuştu. "Kingsley'i tanıyormusun?"

Rosalie şaşırarak baktı. Mike onun için her zaman çok değerliydi. Kızı Wendy ile aynı üniversiteye gitmiş hatta tatillerini Carr ailesinin Horrow daki harika evinde geçirmişti. Wendy şimdi evliydi ve başka bir ülkede yaşıyordu. Ve Rosalie yoğun bir şekilde en genç ortak olarak şirkette çalışmaya başlamıştı. Dolayısı ile fazla sosyal yaşama zaman ayıramıyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorum, neden, kredisi yok mu?"

Mike gülümsedi, "Onun hakkında sahiden hiçbir şey bilmiyorsun değilmi? Evet saygın bir kişi. Otuz yıl önce Ward Yatırım babası tarafından kurulmuş ancak Kingsley belli bir yaşa gelip yönetime

girdikten sonra hoteller zinciri oluşturdu. İleriyi görüp araziler alıyor, lüks oteller, golf sahaları ve bunun gibi bir çok şeyler yapıyordu. Evet Kingsley çok başarılıydı."

Rosalie gülümsedi "Peki o zaman neden bana tanıyıp tanımadığımı sordun?"

Ortağının yüzündeki ifadeyi görünce bu safar Mikc gülümsedi. "Zenginliği ve yaşadığı Jet-Set hayat tarzıyla belli bir şöhreti var."

Rosalie'nin kaşları kalktı, alaycı bir tavırla ve Amerikan aksanıyla "Yani kadınlardan hoşlanır diyorsun?"

Mike artık gülümsemiyordu. "Tamam bunu söylüyorum."

"Bundan bize ne peki. Hadi Mike kabul et tarif ettiğin gibi bir adam benim gibi küçük kasaba sıçanı ile niye zaman kaybetsin ki? Eminim ki vaktini foto model gibi bayanlarla geçiriyordur."

"Rosalie sen çok güzelsin, ve aklı başında olan hiç kimse seni bir sıçan gibi göremez" Mike, Rosalie'nin karşı seks üzerindeki etkisinin farkında olmayışını her zaman eğlenerek izlemişti. Allah aşkına bu kadın aynaya baktığında kendini görmüyor muydu. "Yine de sen dikkat et tamam mı? Wendy aynı durumla karşılaşsaydı onu da uyarırdım. Biliyorsun bunu."

"Evet biliyorum Mike, teşekkür ederim." Elini uzatarak Mike'ın ceketine dokundu. "Takdir ediyorum, fakat sahiden bunlara gerek yok şimdi."

Rosalie faturayı bilgisayarda yazma işlemini tamamlamış ve şimdi arkasına yaslanmış olarak bütün bunları aklından geçiriyordu. Bu konuşmalar birkaç hafta önce gerçekleşmişti. Kingsley, kendisinden yazma işlemini bitirir bitirmez ve yapımcı firmalara bir kopya yollamadan önce kendisi ile temasa geçmesini istemişti. Kingsley, sanki yaptığı bütün işlerden haberdar olmak istiyormuş gibi davranıyordu. Mike'la yaptığı konuşmadan sonra Kingsley Ward hakkında bir araştırma yapmıştı. Karayipler'de ve Amerika'da otelleri vardı. Ve bunların sayısını devamlı arttırıyordu.

Ayrıca Mike, Kingsley'in aşk hayatının hiç de abartılı bir durumu olmadığını biliyordu.

Daha saat sabahın sekiziydi ve Jenny henüz işe gelmemişti. O yüzden telefon etmek ona kalmıştı. Aslında o saatte Kingsley de yerinde olmayabilirdi. Ama bir kere denemekten bir zarar çıkmazdı. Zaten nasıl olsa telefonun sekreteri açardı.

"Kingsley Ward"

Rosalie, Kingsley'in sesini duyar duymaz heyecandan neredeyse elinden telefonu düşürüyordu. Telefona sekreterinin yanıt vereceğini zannetmişti. Bir iki saniye duraksadı "K...Kingsley?" kendine gel kızım diye uyardı kendini. Derin bir soluk aldıktan sonra devam etti " Ben Carr & Partners şirketinden Rosalie."

Önce karşı tarafta bir duraklama oldu sonra " Evet, Rosalie"

Yutkundu, biraz daha sıcak bir tonla konuşmalıydı. "Sizi bu kadar erken bir saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm. Telesekreterinize sadece hazırladığım raporun bittiği notunu bırakmak istemiştim, belki bir göz atmak istersiniz. Ya da yollamamı istediğiniz bir yer varsa oraya yollayayım."

"Çabuk oldu." Sesindeki tondan bundan memnun olduğu anlaşılıyordu. "Bugün Londra'dayım. Size uğrayabilirim. Zaten konuşmak isteğim birkaç konu da vardı. Öğlen müsait misin?"

"O...öğlenmi?" Kahrolası yeniden kekelemeye başlamıştı. Yapacak işi yoktu ama öğlen birkaç saatini onunla geçirmek istemiyordu. Ama bundan kaçmasının doğru olmayacağını da biliyordu. Proje çok büyüktü. Ve Kingsley'in her şeyi dikkatlice incelemek istemesi doğaldı. " Öğlen buluşabiliriz."

"Güzel, gelip seni alırım."

Telefon hiçbir şey eklenmeden kapanmıştı. Rosalie üzerindeki kıyafete baktı. Gri bir pantolon, beyaz bir gömlek ve inci grisi tonunda yün bir ceket giymişti. Aslında evi ofise çok yakındı, gidip değişebilirdi. Ama ne önemi vardı ki, bu sadece bir iş yemeğiydi. Ve de Kingsley muhtemelen onun ne giydiğinin farkına bile varmıyacaktı.

Rosalie, Kingsley onu almaya geldiğinde kendini zorlayarak "Kingsley, sizi yeniden görmek ne kadar güzel." dedi.

Kingsley karşısındakinin sözlerinde samimi olmadığının farkındaydı. "Aynı şekilde." diyerek cevapladı.

"Hepsini hazırladım. çıkmadan önce bir göz atmak ister misiniz?"

"Hayır, acıktım." Mavi kristal rengi gözleri uzun süre gözlerinden ayrılmamıştı.

"İyi." Çantasını ve ceketini aldı. Hazırdı.

"Umarım öğleden sonra acil bir işin yoktur, zira yemekten sonra inşaat alanına gitmek istiyorum. Mimar da orada olacak. Tanışmanız iyi olur."

"İşim yok, uyarım."

Projeyi hazırlarken zaten iki kez inşaat alanına gitmişti. Bugün mimarla tanışmasına pek gerek yoktu. Daha öncesinde yapılacak çok şey vardı. İhaleye çıkılacak, yapacak inşaat firması tespit edilecekti.

"Gidelim mi?" Genç adam onun cevap vermesini beklemeden koluna girmiş ve de onu dışarıya doğru yönlendirmişti bile. Çıkışta işe yeni gelen sekreteri Jenny'nin kıskanç bakışlarını üzerinde hissetmişti.

Kingsley'in son model spor arabasına bindiğinde Rosalie üzerinde pantolon olduğu için sevinmişti. Araba James Bond tipi, gri renkli son model bir arabaydı. İçi oldukça dardı. Rosalie onun kokusunu hissedebiliyordu. "Gideceğimiz yer uzak mı? Nereye gidiyoruz?"

"Hayır uzak değil, bir arkadaşımın Finsbury Park yakınlarında bir lokantası var. Londra'ya geldiğimde sık sık oraya giderim. Senin tercih ettiğin bir yer var mı?"

Başını salladı, bu hareketiyle ipek görünümlü saçları parlayarak rüzgarın etkisi ile uçuşmuştu. "Bu proje beni heyecanlandırıyor. Bu konuda sana teşekkür etme fırsatı bulamamıştım. Bu arada beni kim tavsiye etmişti onu da öğrenmek isterim."

Kingsley ani bir 'u' dönüş yaptı. Yaptığı hareket kanunen uygunsuzdu. Demek ki Kingsley'le araba kullanırken onunla konuşmamak gerekirdi. Kısa bir süre sonra restorana vardılar.

"Beğendin mi?

"Ne?" Çevresine bir göz attı "Evet dalmışım. Gerçekten de hoş bir yere benziyor."

Kingsley arabasını park etti. Rosalie'nin kapısını açtı, arabanın alçak koltuklarından rahat çıkabilmesi için elini uzattı. Sonra lokantanın kapısını açtı ve geçmesi için kenara çekildi. Çok hoş bir kadındı. Kontrollüydü. Acaba onu üzen biri mi olmuştu? Jamie ve diğer iki arkadaşı Rosalie hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O gece ona rastladığında etkilenmişti. Yaptığı işi öğrendikten sonra bu projeyi bulmuş ve ona teklif etmişti. Anlayacağınız neredeyse bir avcı gibi hareket etmişti. Bu iş zevkli olacağa benziyordu. Ondan pek hoşlanmadığı açıkça belli olan bu çekici kadınla çalışma oldukça ilginç olacaktı.

"King! Sevgili arkadaşım"

Rosalie, Glen'in yabancı olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu zayıf ancak kaslı adamın İtalyan olduğundan adı gibi emindi. Hemen Kingsley'i yanaklarından öptü. Ona döndüğünde "Görüyorum ki Londra'nın en güzel bayanını lokantamı şereflendirmek üzere getirmişsin, sana nasıl teşekkür edebilirim sevgili arkadaşım?

"Gevezeliği bırak Glen. Bu numaralar bu bayanda işe yaramaz. Lafı fazla uzatmadan açıklıyayım. Kendisi bir iş kadını."

"O zaman benim için bir ümit olabilir mi?"diye cevap verdi ve siyah gözlerini kapatarak keyifli bir kahkaha attı. Rosalie'de gülüyordu. "Yemekleriniz de karşılamanız kadar güzelse eminim ki siz de, burası da oldukça ün yapmış bir yerdir..."

Tanıştırayım sizi. "Rosalie; Glen Lorena, Okyanusun bu tarafının sohbetinin doyumsuz adamı, Rosalie Milburn İngiltere'deki işimin takibinden sorumlu olacak kontrol mühendisim."

"Gerçekten mi?" Adamın yüz hatlarından şaşırdığı belliydi. "Böyle bir iş için çok güzelsiniz. İnanamıyorum."

"İnansan iyi edersin dostum" Kingsley Rosalie'nin yüzündeki gülümsemenin yok olmaya başladığını hissetti. "Her zamanki masa müsait mi?"

"Şüphesiz dostum. Rezervasyon yaptırdığına göre beri masa senin."

Glen içki ve yemek siparişlerini aldı ve yanlarından ayrıldı.

Masaya yerleştiklerinde Kingley yavaşca " Ee çalışmalarında nasıl bir sonuca ulaştın? Yaptığın iş zor bir iş. Bu tarz işleri genellikle erkekler yapar. İşçiler senin gibi genç ve alımlı bayanlardan emir almaya alışık değillerdir."

Rosalie gülümseyerek "Görünüşüm aldatmasın, gerektiğinde sert olabilirim." dedi.

Garson masaya şarap ve su getirmişti. Bardaklarına şaraplarını koyarken aklından şu anda 35 yaşında olduğunu ve hayattan birkaç ders aldığını geçirmişti genç adam. Birincisi pahalı bir şarap her şeye değerdi. İkincisi kumar oynamak dolandırıcılık oyunuydu. Üçüncüsü güzel bir kadına asla güvenilmemeliydi, özellikle böyle ipek saçlı ve de sanki fırtınalı gökyüzü rengine benzer gözleriyle karşısında oturan bayan gibi olanlarına.

Mönüyü eline aldı. "Akdeniz balık çorbasını ve de salatayı tavsiye edebilirim."

Rosalie gülümsedi gözüne sufle çarpmıştı. Sonra onu da yiyebilirdi.

Yemek boyunca Kingsley ona çeşitli balıklar, etler ve bunların pişirilişi hakkında bilgi vermişti. Yemekler muhteşemdi. Bu kadar lezzetli yemek yediğini hatırlamıyordu. Kahvelerini içerken bunu Kingsley'e söyledi.

Kingslay boş masa bekleyenleri de düşünerek masayı bir an önce boşaltmak amacıyla hesabı istedi. "Bu işi Glen, Savoy ya da Ritz de yapsaydı şimdi milyarder olurdu. Eşi Lucia ile birlikte sağlıklarını bile arka plana atarak burası için çok mücadele vermişlerdir. Ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştılar, şimdi de bunun meyvelerini topluyorlar."

Rosalie, Kingsley'e baktı. "Sanki onu kıskanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Niye kıskanayım ki? Ben hayatta istediğim yerdeyim, ya sen?"

"Ben mi?"

"Evet sen, sen hayatta istediğin yerde misin? İstediğin işi mi yapıyorsun? İstediğin kişiyle birlikte misin?"

Rosalie bu konuşmadan hoşlanmamıştı. "Tabii ki"

"O zaman ikimiz de çok şanslıyız." Dedi Kingsley.

Rosalie sorgulanmaktan hoşlanmamıştı. Hem Kingsley kim oluyordu ki? Nasıl olur da kendisini sorgulayabilirdi? Ama yine de olumlu bir cevap vermeyi tercih etmişti."Evet öyleyiz," dedi, ayağa kalktı. "Bana bir dakika izin verir misin?" Bayanlar tuvaletine gitti. Burası da en az lokantanın içi kadar titizlikle dekore edilmişti. Haftalar önce Kingsley Ward'dan etkilenmeyeceğine dair kendisine telkinde bulunmuştu. Ama aynaya bakarken bu uyarının pek de etkili olamayabileceğine dair bir endişe duymaya başladığını hissediyordu. Her nedense birden bire gözünün önünde hatıraları canlanmıştı. Çocukluğu çok zor geçmişti. Babası annesine her zamanki gibi bağırıyordu. Sesler evin her yanında yankılanıyor gibiydi. Yine kavga vardı ve tokat sesleri geliyordu. Birden babasının farklı ve rahatsız edici sesini duymuştu. "Chantal, Chantal kalk ayağa, hadi kalk"

Hatırlıyordu, sonra ambulans ve polis sirenleri... Onu titreyerek saklandığı yerden bir polis çıkarmıştı. Sonra anneannesine verilmişti. Babası bir yetimhanede büyümüştü, kimsesi yoktu. Bir iki gün sonra anneannesi annesinin öldüğünü söylemişti. Çok ağlamıştı. O çok güzel melek annesi ölmüştü ve buna babasının onu dövmesi neden olmuştu. Doğduğu andan itibaren hep yanında olan, onu seven, koruyan annesi yoktu artık. Büyükleri, ona babasının da çok zor bir çocukluk geçirmiş olmasından dolayı annesini hep kıskanmış olduğunu ve annesinin hem kızını hem kendisini koruyabilmek için hep mücadele etmek zorunda kaldığını anlatmışlardı.

Rosalie başını kaldırdı, acı dolu hatıralarla gözleri dolmuştu. Onaltı yaşına geldiğinde üniversiteye girmişti ve anneannesi ile dedesi kendi vatanları olan Fransa'ya taşınma kararı vermişlerdi.

Artık çok yaşlanmışlardı ve dedesinin sağlığı pek iyi değildi ve yaşamının son yıllarını abisi ile geçirmeyi istiyordu.

Bir müddet üzüntü içinde kararsız kalmıştı. Büyükleri ile Fransa'ya mı gitmeliydi, yoksa doğduğu yer olan Londra'da mı kalmalıydı? Fransa'da yaşamak istememişti Rosalie. Sonra burada arkadaşları da vardı. Sonunda kalmaya karar vermiş bir süre sonra da Miles Stuart ile tanışmıştı.

"Yeter.." Bu söz ağzından dökülüvermişti. Yanaklarını pudraladı. Neden bunlar aklına gelmişti şimdi? Nedenini biliyordu aslında. Miles ve Kingsley Ward birbirlerinden çok farklıydı ama çok önemli bir ortak özellikleri vardı: ikisi de çok çekiciydi.

Bu güçlü bir silahtı. Kadınları ister istemez erkeklere çeken bir silah. Gözleri iyice karardı. Allahtan annesinden kalma bir güçle böyle insanlarla savaşabilme özelliği vardı.

Derin bir nefes alarak ellerini yıkadı, saçlarını taradı. Rujunu tazeledi. Kingsley lokantanın kapısının yanında onu bekliyordu. Glen yanında onunla konuşuyordu. Rosalie bu İtalyan adamın gözlerine bakarak "Bu, son günlerde yediğim en güzel yemekti Glen" dedi.

"Böyle güzel bir bayan için yemek hazırlamak benim için büyük bir zevk." Konuşurken gülümsüyordu. Rosalie de gülümseyerek ona baktı. İnsanda sanki bir kedi yavrusu kadar zararsız olduğu imajı bırakıyordu.

Kingsley ile dışarı doğru yürürken "Çok güzel bir yemekti, teşekkür ederim" dedi nazikçe.

"O zevk bana ait" basit bir cümle gibiydi, ancak sanki ses tonunda kendisini eleştiriyordu: Rosalie'ye memnun kaldığını yeterince gösterememişti. Saf bir ifadeyle bakıyordu. Zor bir gün geçireceğe benziyorlardı...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Rosalie yüzlerce kez kendi kendisine sordu. "Bu nasıl oldu?" Son on yıldır bir çok kez arazilerde bulunmuş, çeşitli ölçümler yapmış ama tek bir kaza geçirmemişti. Peki neden bugün, burada, bu arazide ve de özellikle bu adamın yanında olmuştu? Kendini aptal gibi hissediyordu. Bir dakika önce mimar ile konuşmuş ve işi ele alış tarzıyla Kingsley'i etkilemeye çalışmış, sonra ayağı takılıp yere yüzüstü düşmüştü. Ayak bileği kırılmışçasına gibi ağrıyordu.

Orta yaşlı nazik mimar üzülmüş, Kingsley ise yerden kalkmaya çalıştığını görür görmez onu kollarına almıştı.

"Ben, ben iyiyim. Lütfen, yürüyebilirim." Aslında ona bu kadar yakın olmaya dayanamıyordu, başı onun göğsünde gibiydi.

"Kımıldama."

"Gerçekteni kendimi daha iyi hissediyorum."

"Ben de Mickey Mouse'um."

Mimar önden yürürken, Kingsley park etmiş arabaların arasından onu kucağında taşıyor, bir yandan da rahatlatmaya çalışıyordu. "Sadece bir burkulma olabilir Bayan Milburn, ama hastanede kontrol edilmesi gerekir."

"Hastaneye gitmeyeceğim, basit bir burkulma için gerek yok."

"Gideceğimiz yer orası olacak..."

Onu kollarının arasına almamış olsaydı daha rahat tartışabilirdi, ama vücudunu, losyonunun kokusunu hissetmesi aklını başından alıyordu.

"Beni ofise bırakırsan, inan ki ço daha iyi olacağım."

Arabaya varmışlardı. Mimar kapıyı açmış, Kingsley sanki bir çin porseleni gibi onu dikkatlice arka koltuğa yerleştirmişti. Yine de Rosalie acıdan dudaklarını ısırmıştı ve yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Ve sen ofise gitmek istiyordun değil mi? Fark etmedin mi ayak bileğin şimdiden iki misli olmuş durumda." Evet farkındaydı, canı da çok yanıyordu.

Arabanın kapısını kapattı, endişeyle içeri bakan mimara bir şeyler söyledi ve cep telefonundan birisi ile konuşmaya başladı. Rosalie duymamasına rağmen kendisi hakkında konuşulduğundan emindi.

Arabaya bindiğinde çok emin bir sesle "Seni doktora götürüyorum" dedi. Çok inatcıydı. Ama Rosalie'nin çektiği acıdan tartışacak gücü kalmamıştı. Çektiği acı yüzünden belli olmalıydı ki arabanın çekmecesinden gümüş bir şişe cıkartıp kapağını açtı ve içmesi için ona uzattı.

"İç biraz Brandy bu."

"Brandy istemem."

"İç biraz."

Bir iki yudum içti. Alkol içini yakmıştı. Sonra Kingsley ceketini çıkarıp yuvarladı ve ona doğru uzattı. "Bunu yastık gibi bacağının altına koyalım, eminim yolculuk senin için pek kolay olmayacak."

"Teşekkür ederim." Gene yüzü kızarmıştı. Tanrı aşkına sadece ceketin, çıkarmıştı, soyunmamıştı ki...

Kingsley arabanın ön koltuğuna yerleşti, kravatını gevşetti ve gömleğinin birkaç düğmesini açtı.

Tam anlamıyla görkemli bir vücudu vardı. Gözlerini adamın ipek gömleğinin yakasından görünen göğsünden ayıramıyordu. Vücudu yapılı ve düzgündü. Sakin olmayı bir kenara bırakarak içkiden bir yudum daha aldı.

"Tamam mı?" Mavi gözler onun gözleriyle buluştu. Sesi sempatikti. Rosalie sesine güvenemediği için başıyla hazır olduğunu belirtti. Birden, hastane fena bir fikir değil diye düşündü, hiç olmazsa bu adamdan kurtulacaktı.

Kingsley bu sefer arabayı çok daha dikkatli kullanıyordu. Yoldaki çukurlara ve bombelere dikkat ediyor, onu sarsmamaya çalışıyordu. Hasteneye gelene kadar gözleri dikiz aynasından birkaç kez buluşmuştu. Oxford yakınlarındaki hastaneye geldiklerinde "Burası özel hastane değil, değil mi?"diye sordu.

"Ne fark eder?"

Fark ederdi aslında zira özel hastane sigortası yoktu.

"Burada bir arkadaşım çalışıyor, ayağına bakacak, sonra istersen başka bir hastaneye gideriz. Tamam mı?"

Sanki bütün kontrol Kingsley' deydi, söyleyebilecek fazla bir şey yoktu, her durum için bir arkadaşı vardı zaten bu adamın.... Rosalie kendi kendine kızgındı, böyle bir durumda aslında çok yanlış düşünüyordu. Adam kendisine yardımcı oluyordu, hepsi bu. "Devlet hastanesine gitmeyi tercih ederdim."

"Saçma, senin vaktin olsa bile, benim acilde bekleyecek zamanım yok. Hem sonra başka bir randevum daha var."

Ona baktı. "Affedersin."

"Tabi ki, şimdi arkana yaslan ve bekle."

Ona itaat etmekten nefret ediyordu ancak başka çaresi kalmamıştı, bu ayakla yürümesine imkan yoktu. Ama az önce kendisini taşırken hissettirdikleri? Lanet olsun, kendisini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Arabanın arka kapısı açıldığında karar verilmişti bile. Onu yeniden kucağına aldı. Bu sefer durum daha kötüydü çünkü üzerinde sadece bir ipek gömlek vardı.

"Kolunu boynuma sar, merak etme ısırmam."

Yüzüne baktı, ses tonu güçlü ve etkileyiciydi, yüzünde alaycı bir ifade vardı. Gözleri buluştuğunda erkeğin gözlerindeki ifadenin değiştiğini fark etti. Kımıldamaya cesaret edemiyordu.

Bundan sonraki birkaç saat Rosalie için çok zor geçmişti. Ayak bileğinin röntgeni çekilmiş, doktor küçük bir kemiğin kırılmış olduğunu söylemişti. Ayağı birkaç hafta süreyle alçıda kalacaktı. Sonra gene arabadaydılar. Artık ayağındaki ağrı azalmaya başlamıştı. Peki önümüzdeki günler için vermiş olduğu randevular ne olacaktı? İşlerin bir kısmını ofistekiler halledebilirdi, arazi tespitleri diğerleri tarafından yapılabilirdi. Ya da taksiyle gidip gelerek kendisi de halledebilirdi. Neyse bir şekilde işler hallolacaktı ama bu işi başkasına vermek düşüncesi olamazdı.

"Nasılsın?"

"Affedersin, anlayamadım." Kingsley'in sesiyle düşüncelerinden sıyrılmıştı. Başından beri kendisine çok iyi davranıyordu. Bütün karşı çıkmalarına rağmen hastane masraflarını da o karşılamıştı.

"Bileğin nasıl?" diye sorusunu tekrarladı.

"İyi" Rosalie Kingsley'in randevusu olduğunu hatırladı. "Umarım randevuna gecikmemişsindir?" diye nazikçe ekledi. "Randevudan söz etmiştin."

"Akşam yemeğiydi."

Mutlaka bir kadınlaydı, iddiaya girebilirdi. Böyle bir adamın ilgilendiği bir çok kadın olmalıydı ve özel hayatında Rosalie gibi kadınlara yer olamazdı.

Kingsley arabaya bindiklerinde "İstersen biraz dinlen" dedi. Doktor sakinleştirici bir ilaç vermişti. Rosalie "Şimdi gözlerimi kaparsam akşam uyuyamam" diye cevapladı.

Arabayı hareket ettirmeden önce "Neden? Hep böyle miydin?" diye sordu.

"Son yıllarda oldu" diye cevaplamıştı Rosalie.

"Stres belirtileri."

"Zennetmiyorum, işimi seviyorum" dedi önüne bakarak.

"Rosalie bugünlerde , bu yaşlarda stressiz kimse yok. İşle günlük hayatın arasında sağlıklı bir denge kurabiliyor musun?"

Aslında Rosalie zor bir gün geçirmişti. Ona böyle sorular sormak haksızlıktı. Ama elinde değildi, hem şu an korumasızdı. Merak

ediyor, onu daha fazla tanımak istiyordu. Özellikle onu kucağında taşırken vücutları birbirine çok yakın olmasına rağmen genç kadının bu yakınlıktan zerre kadar etkilenmediğini hissetmek onu her nedense rahatsız etmişti.. Oysa kendisi tam tersine son yıllarda hiç etkilenmediği kadar etkilenmişti bu yakınlıktan... Cevabını bile bile "Şu anda bir erkek arkadaşın var mı?" diye sordu. Aslında vereceği cevabı biliyordu.

Rosalie içinden seni ilgilendirmez demek istedi ama geçirdikleri günden sonra bu doğru olmazdı. "Hayır"

"Peki en son ne zaman bir erkekle çıktın?"

Kızmaya başlamıştı. Nasıl böyle soru yağmuruna tutabilirdi onu? "Benim için sayıdan çok kalite önemlidir" demişti. Hayatında hiç bu kadar kaba bir insanla tanışmamıştı. Miles'dan ayrılalı oniki sene olmuştu. Miles ile olan ilişkisinden kimseye söz etmemişti. Eski arkadaşları evlendiklerini sanıyor olabilirlerdi. Yeniler ise hiçbir şey bilmiyordu. Sesinden çektiği acının belli olmaması için dua ederek "Epey oldu, hatırlamıyorum" diyebilmişti. "Ayrıca ben birlikte olduklarının sayısını yatağına çentik atarak gösteren insanlardan değilim" diyerek sözlerini tamamladı.

Kingsley'in de canı sıkılmıştı, dişlerini sıkmasından belli oluyordu. "Sen benim öyle olduğumu sanıyor olmalısın, değilmi?

" Öyle demek istemedim." Rosalie bilinçli olarak sustu. Ama neden olmayasın ki diye düşündü.

Kingsley bunu sineye çekmeyi becerememişti. "Öyle değil, özellikle senin ima ettiğin kadar değil. Benim de hatalarım oldu tabi."

"İnanırım, zaten erkekler hatalarını kabul etmezler." Böyle dedikten sonra Rosalie acaba çok mu ileri gidiyorum diye düşündü çünkü Kingsley'in yüzündeki kızgınlık ifadesini görmüştü.

"Touche mademoiselle" dedi " Sonunda beni mat ettiniz."

"Bakın Kingsley öyle demek istemedim." Kingsley, Car&Partners'a şimdiye kadar müracaat eden en iyi müşteriydi, dikkat etmeliydi. "Sizi tanımıyorum, değil mi?"

"Doğru." Trafik ışıklarında durmuşlardı. İkisi de sessizdi. Kingsley gözlerini kısarak ona baktı "Belki de yanlış anlaşılmaktan korktum." Gülümsemesi seksi ve sesi çok yumuşaktı.

Belli ki onunla flört ediyordu. Rosalie ona bakarak şimdiye kadar karşısına çıkan birçok erkekle rahatlıkla başa çıkabildiğini düşündü. Ama Kingsley farklıydı. Şimdiye kadar bir kez aşkı yaşamıştı. Bir kere daha deneyemezdi. Kendisini aptal pozisyonuna düşürmek istemiyordu. Zaten son on yıl içinde, aşk olmadığı takdirde bir erkekle beraber olamayacağını hiç olmazsa kendi kendine kanıtlamıştı. Şimdi artık iş hayatında başarılı olmak ve yükselmek en büyük hedefiydi. İyi dostlar, güzel bir ev, dünyayı görebilmek için yeteri kadar para. İşte beklentileri bunlardı.

"Adrese ihtiyacım var."

"Ne?" Düşüncelerinden Kingsley' in sesi ile uyanmıştı.

"Yolculuğun sonuna geliyoruz."

"Beni ofise bırakırsan, sevinirim."

Genç adam, bu kadının gözleri neden kahverengi, yeşil ya da mavi değil ki diye düşündü. Nüfusun büyük çoğunluğunun gözleri bu renklerdendi. Peki neden Rosalie Milburn' ünki değildi?

"Seni eve götüreceğim, tartışmak istemiyorum."

"Yapmam gereken işler vardı."

"Belki ama yarına kalabilir."

Rosalie'yi diğer kadınlardan farklı yapan neydi? O da oyun oynuyordu ama farklı bir tarzda. Ama ona kanı kaynamıştı, etkiliyordu onu. Sıkıntıyla saçlarını karıştırdı. Şimdiye kadar karşılaştığı bütün kadınları kolayca tanıyabilmişti ama Rosalie onlara benzemiyordu.

Aynadan Rosalie'nin acıyla ayağını ovuşturduğunu görebiliyordu. Eve gidip dinlenmesi, ağrı kesici alması, sıcak bir yemek yiyip uyuması lazımdı. Neden ofise gitmek istiyordu amma inatçı bir kadındı. "Adresini verecek misin yoksa bu geceyi arabada dolaşarak mı geçirmek istiyorsun?"

"Evim ofise çok yakın, Kensington'da, yaklaştığımızda tarif ederim" dedi.

"Teşekkür ederim." Ses tonunda alaycı bir ifade vardı.

"Bir şey değil." Neden her şeyi zorlaştırıyordu sanki.

Kensington'a kadar konuşmadılar. Rosalie yolu tarif etti. Yirmibir numaralı evin önüne arabayı durdurduğunda Kingsley' in gözüne merdivenler çarptı. Yüz ifadesinden ne anlatmak istediği belliydi.

Rosalie tabi ki başına böyle bir şey geleceğini bilemezdi. "Yarın Jenny'den koltuk değneklerini isterim. Bu sayede yine istediğim her yere gidebilirim."

"Tabi gidersin."

Adam arabadan indiğinde Rosalie çocuksu bir davranışla onun arkasından dilini çıkardı. Evet çocukçaydı belki ama kendini çok kötü hissettirmişti. Kapısını açtığında önce dikkatlice yüzüne baktı. "Yuvaya giderken de hep böyle yaramaz mıydın?"

Bu adamın arkasında gözleri olmalıydı. Bu sefer kızarmayacaktı. "Bunu hak etmiştin."

"Durumumun farkındayım, ama sen de hiç yardımcı değilsin." Onu kucağına aldı. Allahtan Rosalie anahtarını çıkarmıştı.

Üç katlı bir binaydı. Alt katta ev sahibi oturuyor olmalıydı. "Bana en üst katta oturduğunu söyleme sakın."

"Burası benim evim."

"Akıllıca" dedi adam. Rosalie'yi bırakabileceği bir yer yoktu. Gözlerini derin mavi gözlerden ayıramıyordu. Kingsley başını eğdi ve dudaklarına şaka yaparmış gibi bir öpücük kondurdu.

"Seni içeri yerleştirelim bakalım."

Öpmesine izin vermişti. Çıldırmış olmalıydı. Acaba bu adam ne düşünüyordu şimdi. Yoksa bunu daha ileri bir adım için bir davet sanabilir miydi? İşte buna imkan yoktu. "Beni yere indirir misin lütfen?"

"Oturma odası nerede?"

"Ne? Şurada sen beni merak etme, ben idare edebilirim. Hem senin randevun yok muydu? Beni eve bırakma nezaketini gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Burası harika." Oturma odasındaydılar. Kingsley çevresine takdir eden gözlerle bakıyordu. Ancak Rosalie için Kingsley'in aylarca uğraşmış da olsa dekorasyonu beğenmiş ya da beğenmemiş olmasının bir anlamı yoktu.

Oturma odası büyük pencereleriyle aydınlık geniş bir odaydı, pastel renkler hakimdi. Bol yastıklı kanepeyi işaret etti ve "Beni buraya bırakabilirsin" derken bu sefer başını öne eğmişti. Kendisini ikinci kez öpmesini istemiyordu.

"Seni bırakmayacağım Rosalie." Yavaş ve çok nazikçe onu koltuğa bıraktığında bir an için yakın temasın bitmesiyle kendisini boşlukta hissetti. Son sözleri onu şaşırtmıştı. "Biliyorum bırakmayacaksın ama yemek randevun var."

"Evet vardı." Keskin gözleri ona bakarken bir adım geriledi. "Ayak bileğinin kırık olduğundan emin olduğumda randevumu iptal ettim."

"Bunu yapmamalıydın."

"Belki de erteledim demek daha doğru olur. Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

"Fakat ben..."

"İyiyim deme." Elini uzattı. "Beni ne sanıyorsun? Ağrın var, her şeyin yolunda olduğundan emin olmadan buradan ayrılmayacağım tamam mı? Hem bir şeyler yemelisin. Mutfak nerede?"

Bu saçmalıktı, neden kendisini öpmüştü sanki? Dudaklarında hala o kısa öpüşmenin etkisi olduğunu hissediyordu. Keşke ona neden öptüğünü sorabilseydi. Böyle bir şeyi hayal dahi etmemişti. Peki şimdi ne yapacaktı? 1.90 boyundaki bu yapılı adamı dosdoğru yürüyemezken nasıl dışarı atacaktı? Kalbi çok hızlı çarpıyordu, buna rağmen ses tonuna hakim olabilmesi gerçekten bir mucizeydi.

"Kendime bir sandviç yapabilirim. Hem zaten öğlen yediğimiz o nefis yemekten sonra pek aç değilim." Bu bir yalandı, acıkmıştı.

"Sandviç mi? Saçmalık yediğimizde saat öğlen birdi. Şimdi ise akşam sekiz. Tabi ki sandviçten daha fazlasına ihtiyacın var, tabi benim de." Kararını vermişti, cevap beklemiyordu.

Gidip başka bir yerde yemeğini ye demek kabalık olacaktı. Hem onun yüzünden randevusunu da iptal etmişti. Çaresiz "Sanırım dolabımda bir şey yok, bu akşam eve dönerken alışveriş yapmayı planlamıştım ama" diyebilmişti.

"Dondurulmuş yiyecek?"

"O da yok, ben taze sebze alıp pişirmeyi severim."

"Yemek siparişi veririm, Çin, Hint, İtalyan, Tayland hangisi?

Rosalie teslim oldu. Zaten çok ağrısı vardı. "Çin"

"En sevdiğim. Özellikle tercih ettiğin bir yemek var mı?"

"Sürpriz yap." Onu denemek istemişti.

"Mönüyü nerede bulabilirim?"

"Yok, affedersin." İşi zorlaştırmayı istememişti ama gerçekten evde menu yoktu. "Arka sokakta bir Çin lokantası var."

O zaman gider oradan kendisi alırdı yiyecekleri şeyleri. Televizyonu açtı ve uzaktan kumandayı Rosalie'ye verdi. "Anahtar nerede? Geri döndüğümde içeri girebilmem için ihtiyacım var."

Anahtarları uzattı. Kapının kapanma sesini duyduktan sonra derin bir nefes aldı. Böyle bir günün sonunda berbat göründüğünden emindi. Hoplaya zıplaya mobilyalara tutunarak banyoya ulaştı. Aynaya baktı. Yüzünde hiç makyaj kalmamıştı, rimeli akmıştı, gözleri olduğundan daha yorgun görünüyordu. Bu durumdayken onunla yemek yemekte neyin nesiydi.

Yüzünü yıkadı, krem sürdü, rimel, fondöten, pudra sürerek makyajını tamamladı. Tek ayak üzerinde durmaktan sağlam bacağı ağrımaya başlamıştı. Yine de önce mutfağa gitti ve masayı hazırladı. Aslında kıyafeti de çok kötüydü. Alçı yapmadan önce pantolonunun kenarını kesmişlerdi. Ayrıca düştüğü sırada üzerine bulaşan çamurlar da kurumuştu. Ama üstünü değiştirecek hali yoktu.

On dakika sonra Kingsley masayı yiyeceklerle donatmıştı. Ağrı kesici aldığı kadehine şarap yerine portakal suyu koymuştu.

"Kingsley bu yemekler bir orduya yeter."

"Ben açım."

"İyi zira bunları benim bitirmem mümkün değil." Gözleriyle görmeseydi bu kadar yemek getirebileceğine inanmazdı. Yemekten sonra Kingsley bir bardak su ile ağrı kesicisini ona uzattı.

"Teşekkür ederim." İsteksizce söylemişti. Kendisine bakabilirdi. Aslında yaşadıklarının güzelliğini kabullenmek istemiyordu.

Ses tonundan anlamıştı ama umursamadı. "Yatağa gitmek için yardım ister misin?"

Gözleri buluştu, mavi gözlerdeki samimiyeti sezince kendisini gülümsemeye zorlayarak "Ben gidebilirim" dedi.

"Gitmeden kahve yapmamı ister misin?"

Başını hayır anlamında salladı.

"Çay biliyorum, siz İngilizler çay seversiniz."

"Hayır teşekkürler." Tanrı aşkına git artık diye düşündü Rosalie.

"Kakao?"

"Hayır, hiçbir şey."

"Yanılıyorsam düzelt, istenmeyen misafirim değil mi?" Sonra elini uzatarak Rosalie'nin elini tuttu ve avucunun içine bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler Rosalie." Elini hemen bırakmamıştı "İyi uyu."

"İyi geceler." Bu sözü hislerini belli etmeden söylediği için kendisiyle gurur duyuyordu. "Bugün yaptığın her şey için teşekkürler."

"Benim için zevkti." dedi ve yanından ayrıldı.

Kapanan kapının sesini duyduğunda Rosalie içinde bir yalnızlık duymuştu ...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rosalie, Kingsley Word ile geçirdiği ve fiyasko ile sonuçlanan o günden sonra ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Ertesi gün üzerine *"Çabuk iyileş K."* yazan bir notla büyük bir sepet dolusu çiçek almıştı. Sonraki üç hafta boyunca da onu hiç aramamıştı.

Rosalie bu ilk haftayı ve sonraki günleri ofiste geçirmeyi tercih etmişti. Hem evde Kingsley'i hatırlatan çiçekler ve onların güzel kokusu vardı. Ofiste ise çalan her telefonda kalbi çarpmaya başlıyor, tüm vücudunu müthiş bir heyecan sarıyordu.

İkinci hafta onun hareketlerini ve yaklaşımlarını aslında yanlış algılamış olduğunu, Kingsley'in kendiyle sadece profesyonel anlamda ilgilenmiş olduğunu düşünmüştü.

Üçüncü hafta ise onunla ilgili hayallerinin yok olmasına izin vermiş ve o gün Kingsley'in ona göstermiş olduğu ilginin sadece onun nazik ve düşünceli yapısından kaynaklandığını kabullenerek göndermiş olduğu çiçekleri Cumartesi sabahı çöpe atmıştı. Kingsley birlikte olduğu her kadına flört edermiş gibi davranan bir erkekti. Çiçekler sadece zarif bir davranıştı hepsi bu.

Pazartesi sabahı Mike kazadan bu yana her sabah yaptığı gibi yine son model Jaguarı ile onu almaya gelmişti. Jenny'nin getirdiği koltuk değnekleri ile ofisle evi arasında idare edebiliyordu. Ama tabi ki bunlarla Londra'nın kalabalık sokaklarında dolaşmasına imkan yoktu. Alçının çıkmasına daha iki hafta vardı. Kingsley'in

doktoru mesaj yollamış ve alçı çıktıktan sonra yapması gerekenleri yazmıştı.

Arabaya bindiğinde "Bu mecmuada ilgini çekecek bir şeyler bulabilirsin." diyerek Mike arka koltuktan bir mecmua alıp uzatmıştı. "Hannah'ın ilgisini çekmiş."

"Öyle mi?" Mike'ın eşi Hannah ev, bahçe, dekorasyon, moda gibi her tür konudaki mecmuaları incelemeyi severdi. Mike "Kenarı kıvrılmış olan sayfaya bak." dedi ve arabayı çalıştırdı.

Resme baktığında Rosalie midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Yüksek sosyeteden çok zengin bir çiftin evlilik töreninden resimler vardı ve bu resimlerden birinde Kingsley damadın sağdıcı durumunda başnedimeyle beraber görülüyordu. Nedimenin üzerinde sarı bir elbise vardı. Kingsley'in görevini ciddi bir şekilde gerçekleştirdiği anlaşılıyordu. Ama yine de nedime ile çok samimi pozlar vermişti. Rosalie kıskandığını hissetti ancak Mike'ın bakışlarının da üzerinde olduğunu hissettiği için renk vermek istemiyordu.

"Kıyafetler çok güzel" Rosalie mecmuayı arka koltuğa attı. "Kingsley ailenin bir parçası gibi değil mi?"

Mike ona baktı " Kızın bu müzmin bekarla ilgilendiğine dair dedikodular var."

"Gerçekten mi? Şanslı adam"

"Rosalie, bilmen gerektiğini düşündüm."

Bilmek mi? Rosalie zoraki gülümseyerek "Bize ne Mike, adamın aranılan bir damat adayı olduğu belli ama bizim işimize bakmamız gerekir. Bunun dışında...."

Rosalie'nin ona saygısı vardı, ama şu anda ona vurabilirdi. Neden böyle bir bilgi veriyordu? Kingsley Ward onun hiçbir şeyi değildi ki...

Derin bir nefes aldıktan sonra Mike'a döndü. Kingsley projesinde oluşan küçük problemlerden bahsetmeye başladı. Konuşmaları gereken şeyler bunlardı.

Sonunda Cuma günü gelmişti. Gecikmeler, inşaat firmalarının yerine getirmediği sözler ve diğer bir sürü sorunlarla geçen yoğun

bir haftanın son günü. Hafta sonunu teyzelerinden birisi ile geçirmeyi planlamıştı. Pek fazla görüşememesine rağmen ne zaman ihtiyaç duysa hemen yanına koşan iki teyzesi vardı. Teyzesinin evi Kingston yakınlarında Thames'de olduğu için sabah işe giderken küçük bir bavulu da yanında getirmişti. Teyzesi onu işten alacaktı ve beraber ona gideceklerdi.

Saat beşte kapı çaldığında hala hesap yapmakla meşguldü. Jenny başı ağrıdığı için işten erken ayrılmıştı. Rosalie teyzesinin geldiğini düşünerek "İçeri gel Beth, hemen hazır olurum." diye seslendi. Teyzesi Rosalie'den on yaş büyüktü ama sanki iki arkadaş gibiydiler. Farklı bir yaşam tarzları olmasına rağmen çok iyi anlaşıyorlardı.

"Bana farklı şekillerde seslenen oldu ama bugüne dek hiç kimse Beth demedi."

Bu alaycı sese doğru başını kaldırdığında dudaklarının kuruduğunu hissetti. Oturduğu için memnundu, sakin bir sesle "Merhaba Kingsley" dedi.

"Merhaba Rosalie" Kingslay de yumuşak bir tonla söylemişti bunu.

Açık kapıya yaslanmış bakıyordu. Hatırladığından çok daha çekici görünüyordu. Üzerinde her zamanki gibi bir Armani takım elbisesi yoktu. Siyah spor bir pantolon ve üst düğmeleri açık, ayçiçeği desenli mavi bir gömlek giymişti.

"Teyzem geldi sanmıştım."

"Görüyorsun ki değilim."

"Değilsin." Zorla gülümseyerek: "Bu saatte sana nasıl yardımcı olabilirim?"

İstediği yere oturabilirmiş gibi rahatlıkla içeri girmiş ve Rosalie nin korkulu bakışları altında masasının kenarına ilişmişti. Saçları hatırladığından daha kısaydı. İnsanın bakmaktan kendini geri alamadığı gözlerinin rengi iyice belirginleşmişti.. Saçlarını arkadaşının düğünü için kestirmiş olabilirdi. Yanındaki o bayana daha yakışıklı görünmek için.

Rosalie "Müsaade eder misin?" dedi masanın üzerindeki kağıtları göstererek. "Alabilir miyim? Yırtılabilirler." Kingsley bir kısmının üzerinde oturuyordu.

Önce kağıtlara baktı sonra bakışlarını Rosalie'ye çevirdi. Gözlerini ondan ayırmadan "Seni rahatsız ediyor muyum?" dedi.

"Öyle demek istemedim. Sadece kağıtlar zarar görsün istemedim" yüzü kızarmıştı.

"Ayağın nasıl oldu?"

"Daha iyi, gönderdiğin çiçekler için teşekkür ederim."

"Teyzen? Bu akşam onunla mı çıkacaksın? Birlikte yemek yeriz diye düşünmüştüm."

Duyduklarına inanamıyordu. Haftalardır aramamıştı ve birden karşısına çıkıp yemeğe çıkma teklifinde bulunuyordu.

"Mümkün değil." Soğuk bir ifadeyle baktı "Meşgulüm."

"Hay Allah, peki yarın müsait misin?" Yoğun günler geçirmişti, bir de buna Alex'in düğünü eklenmişti. Onu görmek için uzun bir yoldan gelmişti,

Rosalie mazereti olmasına sevinerek "Hafta sonu burada olmayacağım." dedi.

"Teyzene gideceksin değil mi?"

Başıyla onayladı, sonra istemeden ağzından "Düğün nasıl geçti?" sözleri döküldü.

"Düğün mü?" Diye şaşkınlıkla sordu."Gittiğimden bahsetmiş miydim?"

"Mike'ın eşinin aldığı bir mecmuada resimlerin vardı, anlaşılan oldukça meşhursun?"

Gülümseyerek "Alex demek istiyorsun, kendisi ve ailesi New York eyaletinin neredeyse yarısına sahip. Çok iyi arkadaşımdır." dedi ve devam etti: "Peki Rosalie, niye bu kadar soğuk davranıyorsun?" Yere dağılan kağıtlara aldırmıyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eminim anlıyorsun." Hafif bir gülümsemeyle ağzının sert hatları yumuşamıştı. "Seninle yemeğe çıkmak istemiştim, ama

görüyorm ki seni rahatsız ediyorum. Hayır, teşekkür ederim demen benim için yeterliydi."

"Londra'dasın ve bir haber bile vermeden gelip yemeğe çıkma teklifinde bulunuyorsun." İçinde sitem taşıyan bu sözler istemeden dudaklarından dökülmüştü. Sakin olmaya çalışıyordu ama günlerce ondan haber alamamıştı ve şimdi aniden karşısına çıkıyordu.

"Böyle mi düşünüyorsun?" yerinden kalkıp onun yanına gitti ve sandalyesini kendisine doğru çevirdi. "Adres defterinde bir numara olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rosalie hareket edemiyordu, kafasını kaldırdı onun yüzüne bakarak "Evet, elbette" sözlerinde ciddi olduğunu anlamasını istiyordu.

"Bâzı kızlar umursamaz bunu. İş ilişkisi olan kişilerle rahatlıkla yemeğe çıkarlar ve bu ilerde bir bağ olacak diye düşünmezler."

Ne söyleyeceğini bilemiyordu "Her şeye verilecek bir cevabın var değil mi?" Rosalie olduğu yerde kalakalmıştı. Kingsley ona doğru yaklaşmış, elini tutmuş ve kendine doğru çekmişti. Kalp atışlarını duyabiliyordu, kokusunu hissediyor başı dönüyordu.

"Öyle mi?"

Kingsley eliyle yüzünü tuttu, şefkatli bir sevgili gibi davranıyor, sevgi dolu bir hassasiyetle parmaklarını yanaklarında dolaştırıyordu. Rosalie hareket etmeye cesaret edemiyordu artık.

"Oh, affedersiniz."

Kapıdan gelen sesle Rosalie başını aniden kapıya doğru çevirmişti, Kingsley ise onu tutmaya devam ederek önce elini beline dolamış sonra dönüp kapıya doğru bakmıştı.

"Beth geldiğini fark etmedim."

"Siz Rosalie'nin teyzesi olmalısınız" Dikkatlice Rosalie'yi oturtup kapıya doğru yöneldi.

"Ben Kingsley Word, nasılsınız? Rosalie' ye bir sürpriz yapıp onu yemeğe götürmek umuduyla gelmiştim ama geç kalmışım."

Bütün yakışıklılığı ile gülümseyerek Beth'e bakıyordu. Beth' in bir anda Kingsley'den etkilendiği belliydi.

"Oh, çok üzüldüm." Yeğenini böyle biri ile görmekten memnuniyeti açık seçik anlaşılıyordu. Uzun zamandır Rosalie'ye yakışıklı birisini bulmasını ve hayatını yaşamasını söylüyordu. Belli ki Rosalie sonunda istediği gibi birisini bulmuştu.

"Nereden geldiniz?"

"New York, çok uzak değil."

"Gerçekten mi? Çok kötü. Rosalie hafta sonu tatilini geçirmek için bize geliyordu. İyi de neden siz de bize katılmıyorsunuz? Misafir odamız var. Çocuklar ise üniversitede okuyor. Birisi İskoçya'da arkeoloji eğitimi görüyor."

"Ne kadar enteresan, rahatsız etmeyelim?"

"Kesinlikle hayır, sizi misafir etmekten memnun oluruz. Değil mi Rosalie?" Beth ısrarcı davranıyordu.

İki çift göz kendisine bakıyordu. "Eminim Kingsley'in hafta sonu için planları vardır Beth, o çok meşgul bir insan."

"Ama hep iş hep iş, hiç eğlence yok mu canım bu dünyada?" Beth bütün Londra'yı dolaşsa Rosalie için bundan daha yakışıklı bir adamı bulamazdı.

"Siz uygun görüyorsanız gelmeyi ben de isterim. Buraya havaalanından geliyorum. Bu nedenle bagajım zaten arabamda, benim için de dinlenebileceğim bir hafta sonu olur."

Bu kadarı çok fazlaydı. Nasıl olur da teyzesi kendisine sormadan Kingsley'e böyle bir teklifte bulunabilirdi. Aslında nedenini biliyordu. O mavi gözler teyzesini de etkilemişti.

"Harika her şey ayarlandı demek ki." Beth son derece mutlu görünüyordu.

"Bu sayede eşim George ile tanışmış olursun. Hem o da çalışmalarına da bir ara vermiş olur. Antropoloji üzerine bir rapor hazırlıyor. George şehir üniversitesinde profesördür."

Rosalie daha fazla dinlemek istemiyordu. "Üzgünüm ama bitirmem gereken bir iş var, on dakika sürer. Niye Kingsley'e adresi vermiyorsun Beth, o sonra gelir."

"Hey neden ben önden gidip alışveriş yapmıyorum, sen de Kingsley'e yolu gösterirsin Rosalie. Kingsley ne kadar değişik bir isim."

"Arkadaşlarım bana King der, eminim bizde arkadaş olacağız."

Beth "Ben çıkıyorum artık, hadi görüşürüz." diyerek kapıya yöneldiğinde Kingsley "Teşekkürler Beth" dedi ve Rosalie'ye dönerek "Rosalie sen işlerini bitirinceye kadar ben sekreterinin odasında seni bekleyeceğim." dedi. Rosalie'nin bu durumdan rahatsız olduğunu farketmiş ve o da Beth ile birlikte dışarı çıkmaya karar vermişti.

Rosalie gelişmelerden rahatsız, gözlerini kapattı.

Kingsley, Beth'in önden geçmesi için kapıyı tuttu ve onunla birlikte odadan çıktı.

Rosalie birkaç saniye kapıya bakakaldı. Çaresizdi, gülmeli miydi? Kızmalı mıydı? Kingsley nasıl istediğini ne de çabuk elde etmişti?

Bakışlarını masasındaki kağıtlara çevirdi ama neyle meşgul olduğunu unutmuş ve devam etme isteği bir anda yok olmuştu. Kingsley'le bir hafta sonu. Bütün bunlar gerçek olamazdı. Peki Kingsley'in mecmuada birlikte göründüğü nedime bayan ne olacaktı? Acaba Mike'ın duyduğu dedikodular doğru muydu? Resimdeki bayan gelecekte Bayan Ward mı olacaktı?

Aslında bunları düşünmenin sırası değildi. Yüzü yanıyor, kalbi çarpıyor, içindeki panik gittikçe artıyordu. Elleri bile titremeye başlamıştı. Kendisine güzel bir yaşam oluşturmuştu ve kimsenin ya da hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin veremezdi. Kingsley'de böyle bir potansiyel olduğunu hissediyordu.

Miles'da hayatına aniden bir buldozer gibi girmiş bütün cazibesi ile beyazı siyah, siyahı beyaz görmesini sağlamıştı. Tanıştıklarında onsekiz yaşındaydı ve yirmibir yaşında ayrılmışlardı. Aslında ilk birkaç ayı çok güzel geçirmişlerdi. Sonraki aylarda ise en ufak şeyde hep kendisini suçlamaya başlamıştı.

Ve işte şimdi de Kingsley... Aralarında çok fazla benzerlik vardı. Ve de hafta sonunu onunla geçirecekti.

Onbeş dakika sonra Kingsley'in yanına gitti. Genç adam oturmuş mecmuaları inceliyordu. Onu görünce ayağa kalktı. "Sana yardım edeyim."

"Şansımı denemek istiyorum," diyerek aksamadan yürümeye çalıştı.

"Elli yaşına geldiğinde böyle konuşmayacaksın." Gülümseyerek bakıyordu. Bu bakışlardan etkilenmemek çok zordu. Sonra kuvvetli kollar onu sararak yürümesine yardım etti.

"Seni üzen adamın adı neydi"

"Ne"

"Benden uzak durmana neden olan adamın"

"Kimden bahsettiğini anlamıyorum"

"Yalancı, seni çok üzmüş olan adamın adı neydi?"

"Kingsley, bırak beni."

"İstersen bütün gece burada durabiliriz, ancak adını öğrenmek istiyorum, yoksa seni tam tanıyamayacağımı hissediyorum."

"Beni düşünecek vaktin olmadığını sanıyordum."

"İşlerimi kastetmediğini hissediyorum. Haksız mıyım?"

Ondan kurtulabilmeyi istiyordu. Ama kolunu öyle sıkı tutuyordu ki. Birden başını öne doğru eğip onu öptü. Çabuk, aç ve farklı bir öpüştü bu. Adeta dudaklarını eziyor, dili ağzında yolunu arıyordu. Genç kadının vücudu da arzuyla tutuşmaya başlamıştı. Elleri ipek bluzun üstünden sırtını okşuyor ve iyice kendine doğru çekiyordu. Rosalie neler hissedeceğini bilemiyor ama bu anın da hiç bitmemesini istiyordu.

Aniden Jenny'nin masasındaki telefonun sesiyle kendilerine geldiler. Teleşekreterden duydukları ses hesaplarla ilgili bir soru soruyordu. Kingsley hala onu bırakmamıştı. Boğuk bir sesle "Hayatımda başkası olsaydı seni böyle öpemezdim Rosalie. İstersen seni yemeğe götüren bir arkadaşın olabilirim. Tabi o zaman aramızda bir aşk olamaz"

"Sadece platonik bir dostluk?" Ses tonuyla inanamadığını göstermeye çalışmıştı, ancak öyle çok titriyordu ki.

İnandırabilmiş miydi? Derin mavi gözlere baktı, bir şey anlaması mümkün değildi. Miles'a inanması onu nerelere götürmüştü. Miles'ı hatırlaması sanki içini burkmuş gibi kendisini geri çekmişti. Kingsley düşüncelerini gözlerinden okumuş olmalıydı. "Geçmişi kapatmak zorundasın, biliyorsun değil mi?"

"Neden öyle söyledin?"

"Çünkü sen çok güzelsin, çekicisin. İşte bundan. O her kimse ve ne yaptıysa unut, gelecek senin, yaşamalısın, unutmak zorundasın."

"Adı Miles Stuart'tı"

Hiç bitmeyecekmiş gibi uzun bir sessizlik oldu.

"Ve?" anlatmasını istiyordu.

"Onsekiz yaşımda tanıştık. Ondokuz yaşımda evlendik. Yirmibirimde boşandık. Sesinden çektiği acılar yansıyordu. Ve hikayesi bitmişti.

"Ve seni baya incitmiş, öyle mi?"aslında sormaya hakkı yoktu.

"Artık konuşmak istemiyorum"

"Tamam ama o geçmiş, sen geleceğe bakmalısın. Terapi gördün mü?"

"Burası İngiltere, Amerika değil. Burada böyle hokkabazlıklar pek olağan değildir."

"Birileriyle paylaşmış olmalıydın."

Rosalie kalbinin deli gibi çarptığını hissediyordu. Kendisini hasta gibi hissediyor ve artık bir saniye bile Miles'ı düşünnmek istemiyordu. "Ben öyle değilim, yardım istemedim." Bu tür şeyleri paylaşmak küçültücüydü. "Onunla evlenmem bir hataydı ve bu hatamın ceremesini çektim."

"Tabii. Ve bu da şimdi bizi etkiliyor."

"Bizi mi neden?

"Biz varız Rosalie istesende istemesen de biz varız."

"Seks'ten bahsediyorsun."

"Seks dört harfle yazılır Rosie."

"Bana Rosie deme, herkes Lee der."

"Ama ben herkes değilim Rosie, değil mi?"

Elbette değildi.

"Bunun dışında Lee soğuk, erkek çocuk ismi gibi. Rosie sıcak, hem de cehennem kadar sıcak, seksi. Bu kadar birbirimizi tanımamız yeter, Beth evde bizi bekliyor olmalı."

"Kendini davet ettirdiğine inanamıyorum"

"İnan, ve henüz bir şey görmedin, bana güven ve başka bir şey düşünme..."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Sıcak bir Haziran günü Kingsley'le Rosalie, Beth'le George'un evine sessiz bir şekilde ulaştılar. Rosalie, Kingsley'e ev hakkında hiçbir bilgi vermemiş ve Kingsley güller ve yaseminlerle donanmış şirin bahçeli küçük evin taşlık yoluna ulaştıklarında şaşırmıştı.

"Ne güzel bir yer" sesinden beğenisinin içten olduğu belliydi.

"Muhteşem değil mi?" Yolda gelirken fazla birşey konuşmadıkları için konuşacak bir konu bulmaktan biraz rahatlamış gibiydiler. "Birde arka bahçeyi görsen bütün çiçekler zevkle ekilmiş, sanki cennetten bir bahçe gibi. Tabi İngiliz Victorian tarzından etkilenilmiş."

"Ahşap çitler güllerle birlikte çok hoş durmuş, hele evi saran sarmaşık güller nefis. Eminim bir kuş bahçesi de vardır."

Başıyla onayladı. "Bir de elma ve erik ağaçlarıyla ve güllerin taş duvarları sardığı muhteşem bir peyzaj, bence mükemmel bir kompozisyon değil mi?"

"Bu bahçeye küçük bir servet harcamış olmalı, öğretmenlerin bu kadar çok kazandığını bilmiyordum."

"Kazanmıyorlar. George'un babasının çok katkısı oldu. George'u tanısan bir de, kendi alanında gerçek bir deha, diğer konular pek ilgisini çekmez. Beth ile ilişkileri çok güzel, eşten çok bir anne gibi. Ailesi evlenmelerinden kısa bir süre sonra araba kazasın-

da öldüğünde tek çocuk olarak hayatta istediği herşeye sahipti. Onlar da üniversiteye yakın olan bu evi aldılar ve burayı bir İngiliz cenneti yaptılar. Tabi bu yaklaşık yirmi sene önceydi ve o zamandan beri buranın fiyatı inanılmaz şekilde arttı. George'un babası burayı görebilmiş olsaydı oğluyla gurur duyardı."

"Şüphesiz."

Genç adam ona doğru döndü ve parlak ipek gibi saçlarını okşadı. Sonra elini kaydırarak Rosalie'nin yanaklarında ve boynunda parmaklarını dolaştırırken sadece kendisinin duyabileceği bir sesle "Gerçek şeftali ve krema, tam bir İngiliz ve Fransız karması"

Rosalie hastanede oldukları bir sırada ailesinin o gençken öldüğünü söylemişti. "Senin ailen de George'un ailesi gibi kaza mı geçirdi?"

Rosalie ailenin babasının intihar ettiği gece kararlaştırdığı gibi gerçekleri söylemedi. "Annem beyin tümöründen öldü, babam ise onsuz yaşamak istemedi."

"Yani intihar mı etti?" dedi sakin ve yumuşak bir sesle.

Başıyla onu doğruladı. Yalan söylediği için pişmanlık duyuyordu, yüzü kızarmaya başlamıştı ve kendisini bu durumda olmaktan dolayı çok rahatsız hissettmişti. O sırada Beth'i kapıda görünce rahatladı. "Beth bizi çağırıyor."

Tam arabanın kapısını açmak için dödüğünde Kingsley birden elini tutup "Şöyle veya böyle hayata zor bir başlangıç yapmışsın."

"Hayatları daha zor olanlar var. Büyüklerim bana çok iyi davrandı, İki teyzem ise şımarttı. Jeanne ile de tanışabilirsin, o da geldiğimizi duyduysa bizi görmek için mutlaka buraya gelecektir. Evi buraya çok yakın."

Sanki erkek arkadaşıymış gibi ona neden bunları anlatıyordu? Akrabaları ile tanışmasını veya kendisi hakkında herşeyi bilmesini istememişti. Miles'dan sonra erkeklerle hatta tamamen zararsız olanlarla dahi mesafeli olmaya her zaman dikkat etmişti. Beth dünyadaki en sıcak ve misafirperver kişi olabilirdi ama şu anda teyzesinin onları davet edişini taktir edecek durumda değildi.

Bir anda George'la Kingsley birbirleriyle anlaşamamalarını, ve Kingsley'in canı sıkılıp buradan erken ayrılmasmını içinden diledi. George üniversite dışındaki zamanının çoğunu çalışma ofisinde geçirdiğine göre Kingsley için işler çok sıkıcı hale gelebilir, ve buradan bir an evvel ayrılmaya karar verebilirdi.

"Kaşların çatıldı yine"

Kingsley çoktan arabadan inmiş ve inmesine yardım etmek için kapısını açtığında yumuşak bir sesle:

" Lütfen Beth için gülümse. Sevgili teyzeni üzmek istemeyiz değil mi?" demişti.

Cevap olarak öfkeyle ama hafif bir sesle söylenmesiyle Kingsley'in şaşırmış olduğunu olduğunu farkeden Rosalie, bir zafer edasıyla arabadan inip alçılı ayağını sürükleyerek evin kapısından içeri girdi.

Düşüncelerinin tam aksine Kingsley ve George çok iyi anlaşmıştı. Kingsley, George'un anlattıklarıyla yakından ilgileniyordu ve teyzesi de bu durumdan hoşnuttu. Sonuç olarak parlak çocuk aile içinde hemen kabul görmüştü.

Beth "Kingsley, sana bahçeyi gezdirmek istiyorum " dediğinde Rosalie aceleyle ayağa kalkmış ve Kingsley'e "istemiyorsan katlanmak zorunda değilsin" demişti.

"Yoo, bilakis bundan çok mutlu olurum," diye cevap verdi Kingsley, Rosalie'yi protesto edercesine. Bahçede nefis kokan güllerin arasında bir bank vardı. Kingsley kolundan çekip onu banka oturttu.

"Şurada otur ve biraz neşelen lütfen, çok gerginsin."

Şimdi ahşap bankta yan yana oturuyorlardı. Kingsley kolunu ahşap bankın üzerinden onun omuzuna doğru atmış ve vücudunu ona doğru eğmişti. Rosalie onun daha önce bir ya da iki defa hissettiği kokusunu duyabiliyor, mavi gömleğinin açık yakasından vücudunun hatlarını görebiliyordu. Etraftaki kuşlar ve çiçeklerle, burası muhteşem, sakin, romantik bir yerdi.

Kingsley bacaklarını uzatarak "Burası muhteşem değil mi? O kadar sakin ve güzelki insanın dünyada daha başka bir yer aramasına neredeyse inanası geliyor." dedi.

"Senin sakin yerleri seven biri olduğunu hiç düşünemezdim."

Ona doğru biraz daha yaklaşarak cevap verdi Kingsley."Neden öyle düşündün ki?"

Rosalie kızardı, bir süre sessiz kaldıktan sonra "Bilmem,,,Beliki de sadece seninle ilgili söylentilerden" dediğinde Kingsley'in bu cevaptan tatmin olmayacağını biliyordu.

"Ne gibi?"

"Çok çalışan, çok gezen, eğlenen, çok flört eden...."

"Anlıyorum, ama ben bir robot değilim Rosie. Yoruluyorum. Bazen rahatsız oluyorum, şartlara uyum sağlamaya çalışıyorum."

"Biliyorum."

"Bildiğini sanmıyorum."

Daha fazla konuşmadan nefis havanın, çiçek kokularının tadını çıkarmaya çalıştılar. Şişman bal arıları çiçeklerin arasında, özelikle güllere önem vererek dolaşıyor ve akşam kuş sesleriyle canlanıyordu.

Neden buraya Miles'ı hiç getirmemişti? Elleri birbirine o kadar sıkı kenetlenmişti ki parmaklarını tek tek açmak için azda olsa kendini zorladı. Acaba üniversite yaşantılarının çok hareketli ve yoğun geçmesi, arkadaş çevrelerinin onları yalnız bırakmayacak kadar çevrelerinde olmaları mıydı bu ihmalinin nedeni? Veya evliliklerinin ilk dönemlerinde başlayan problemlerin Beth tarafından da hissedilmesi miydi? Belki de teyzesi kız kardeşinin kocasındaki tavır ve hareketlerin Miles'da da aynen olduğunu farketmişti?

Fakat babasının öyle davranmasının nedenleri vardı. Annesine karşı duyduğu sevgiye bağlı nedenler. Oysa Miles her zaman şımartılmış, doğumundan beri her isteğinin yapılacağı garanti edilmiş, ailesinin hayranlık duyduğu zengin bir çocuk olarak büyütülmüştü.

"Onu unutamadın değil mi?"

Yanıbaşındaki ses oldukça sakindi. Kingsley bu arada onun elini tutmuş ve elini çekmesine de müsade etmemişti.

"O da bizimle burada değil mi?" Elini bırakmadan rahatlatıcı bir sesle soruyordu.

Rosalie ağzını sıkı bir şekilde kapatarak uzaklara bakıyordu. Oldukça rahtsız olmuştu bu durumdan. Nasıl oluyordu da düşüncelerini böylesine kolay ve hızlı bir şekilde okuyabiliyordu?

"Onu hala seviyor musun?"

"Sevmek mi?" Kingsley, genç kadının sesinden o adama karşı duyduğu nefretini görebilmiş olmalıydı. Rahatladı.

"O zaman onu hala önemsemiyorsan, neden hala senin hayatını etkiliyor?"

"Daha önce de söylemiştim. Miles'tan bahsetmek istemiyorum."Titriyordu, "Üşüdüm, içeri girelim."

"Hayır üşümedin" konuşurken elini okşuyor, sıkıyordu. "Sadece nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum, kötü anılarını deşmek istemiyorum, ama tanıştığımızdan beri aramızdaki üçüncü şahsın varlığını hep hissettim. Başta problemin ne olduğunu anlamamıştım, ama şimdi biliyorum." Kingsley bu kadar fazla üzerine gitmiş olmaktan pişmanlık duyuyordu. Ama elinde değildi, kendisi de bir tecrübe yaşamış neyse ki bunu atlatabilmişti.

"Beni böyle sorgulamaya hakkın yok."

Çok haklıydı. "Evet var. şu anda benimlesin. onu düşünmeni istemiyorum."

Sözler yine istemeden dudaklarından dökülmüştü. Oysa durumu daha da kötüleştirecek şekilde konuşmamalıydı. Ona göre bütün erkekler ve beklentileri aynıydı, tabi ki George hariç. O sadece kendi işiyle ilgilenen, kendi halinde mutlu bir kadındı.

"Seni buraya ben davet etmedim." Çok sert konuşmuştu.

"Buradan ayrılmamı mı istiyorsun?

İstiyor muydu? Asla, hayatta istediği en son şey buydu o anda. Ama gene de duygularını kontrol etmeye çalışarak "Evet, istediğim bu." Sözleri dökülüvermişti ağzından.

Rahatsız olmuştu. Ama yine de Rosalie'yi kendisine çekti ve direnci tam olarak kırılana kadar onu öptü. Ve sonunda Rosalie teslim olmuştu. Yaşamlarında hiç öpüşmemişler gibi tutkuyla öpüşüyorlardı. Rosalie içgüdüsel olarak ona sarıldığını bile fark etmemişti. Aralarındaki etkileşim patlamaya hazır bir bomba gibiydi.

Beth'in evden gelen sesiyle ayrıldılar. Rosalie gözleri büyümüş bir şekilde heyecanla ona bakıyordu.

"Ayrılmamı istemiyorsun aslında" fısıltıyla söylemişti bunu. Gözlerindeki bakış Rosalie'nin ona bakmasını engelleyecek kadar derindi. "Söyle Rosie, söyle" burnunun üstünden büyük bir şefkatle öptü.

"Ayrılmanı istemiyorum"

"Güzel, zira gitmeye niyetim yoktu. O zaman bundan sonraki günleri birlikteliğimizin keyfini çıkartarak geçirelim ve eğlenelim."

Şaşkındı. Kingsley her an değişebiliyordu. Ona uyum sağlayabilecek miydi?

Aklından geçenleri yine sezen Kingsley "Korkulacak bir şey yok. Birbirini tanımaya çalışan iki yetişkiniz. Kimse kimseyi incitmek istemez," dedi. Rosalie yine derin düşüncelere dalmıştı.

"Hadi gel acıktım, umarım Beth iyi bir aşçıdır." dedi ve genç kadını içeri çekti.

"Harikadır" Burası güvenli bir alandı. "Arkadaşın Glen'le rekabet edebilir, şaraptan da çok iyi anlar."

"Anlaşılan hafta sonunu çok güzel geçireceğim. Zira burada istediğim üç şeyde var. Şarap, kadın, müzik."

Gözlerini Rosalie'nin üzerinde dolaştırdı. Yuvarlak düzgün göğüsler, incecik bir bel, uzun narin bacaklar, uzun parlak kahverengi saçlarla çevrili çok güzel bir yüz. Giderek daha fazla etkileniyordu bu kadından.

Yemek harikaydı. Bol şarap, George'un esprili konuşmaları, Kingsley'in kurnazca takılmaları , her şey çok güzeldi.

Kingsley insanlarla nasıl konuşulacağını biliyordu. Beth tatlı ikram ederken beğenisini ve takdirini hem sözleriyle hem de hareketleriyle göstermişti. Sonunda George bile etkilenmiş ve Beth'e övgü dolu sözler söylemişti. Fakat Miles da böyle değilmiydi?

Miles düşüncesiyle midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Yine Miles'ı düşünüyordu, halbuki uzun zamandır aklından silmişti. Yoksa bu Kingsley'le olan benzerliklerinden mi kaynaklanıyordu.

Beth ve George'la tatlı bir sohbet yapan Kingsley'e baktı. Yok Miles, Kingsley kadar insanlarla yakın değildi. O kibirli, uzun, esmer ve Kingsley gibi yakışıklıydı. Kingsley gibi zengindi. Kingsley gibi kadınları etkileyebiliyordu. Evleninceye kadar mükemmeldi. Bütün arkadaşlarının onu kıskanmasını hatırlıyordu Rosalie. Bu adamın kapılar kapanınca kaba, bencil, ukala bir kişiliğe dönüşebileceğini kim söyleyebilirdi ki?. Kiraladıkları ev, terör yuvasına dönüşmüş ve kendisini sadece üniversite de arkadaşlarının yanındayken güvende hissetmişti o günlerde.

Neden hemen ayrılmamıştı? Çünkü evliliğin ömür boyu sürmesi gerektiğine inanıyor ve her seferinde kendisine bunlar bir daha olmayacak diye telkinlerde bulunuyordu. Canını her yakışında kendi kendisine daha iyi bir eş olmak için daha fazla gayret sarfetmesi gerektiğini söylüyordu. Mutlaka hata kendisindeydi. Herkesin söylediği gibi Miles mükemmeldi. Mezuniyet gecesi geldiğinde ...

"Öyle değil mi Lee?"

Korkarak çevresine baktı. Üç çift göz ona bakıyordu. Zoraki bir gülümsemeyle "Özür dilerim, iş yerindeki bir problemi düşünüyordum"

"Umarım benim işim değildir."

"Seninki iyi." Beth'e döndü. "Affedersin ne sormuştun?" Konuşmalar olağan bir şekilde devam etti. Sadece Rosalie, Kingsley'in endişeli bakışlarını her an üzerinde hissetmişti o gece.

Saat 10:00 olduğunda Beth yorulduğunu, yatmak istediğini söylemiş ve George'la odalarına çekilmişlerdi.

Kingslay ise, "İyi geceler Rosalie," dedikten sonra başını ona doğru eğmiş, dudakları dudaklarını bulmuş ve o daha tepki veremeden onu soluksuz öpmeye başlamıştı. Onu kuvvetle kendine çekiyor, şiddetle ve arzuyla öpüyordu. Aniden bıraktı.

Rosalie'nin bacakları titrerken Kingsley aç gözlerle genç kadını süzüyordu. "Bir kadın vardı. O zamanlar yirmi yaşındaydım. Sonra elimi kötü yaktım." Sert bir şekilde anlatıyordu. "O günden sonra daldan dala hislerimi katmadan atladım. Hiçbir kadına bağlanmak istemedim. Dürüstlük, sadakat, bağlılık, inkar edebileceğin hiçbir şey olmadan."

Ona baktı. Bu adam ne anlatmaya çalışıyordu? Kendisinden gayrı resmi bir ilişki mi bekliyordu yoksa? Bağlılık sözü olmayan bir birliktelik mi bekliyordu? Bir an beyninin durduğunu hissetti ve konuyu başka bir yöne çekmeye çalışarak "Kadınlar bu durumdan şikayetçi olmadılar mı?"

"Şüphesiz." Ama gerçek hayatta kadınlar gerçekten sevdiğinde ve karşı tarafın onu aldattığını anladığında oluyor bu. Boşanma oranları da bunun kanıtı. Seks paylaşımı ise başka bir şey. Onda güvenmek, dürüstlük gerekmiyor."

Rosalie derin bir nefes aldı. "Benden böyle bir ilişkimi bekliyorsun Kingsley?

"Seni istiyorum, sen de beni. Hem de seni gördüğüm ilk andan beri istiyorum seni. İkimiz de bekarız ve de yalnız... Hayatta bundan doğal bir şey olabilir mi?

Ne hissettiğini bilemiyordu. Ona vurmak istiyordu. Diğer yandan kendisine karşı hep dürüst davranmıştı. "Affedersin ilişkiye girmem," dedi sessizce.

"Biliyorum" Onu kendisine doğru çekti. "Duygularına saygı duyuyorum"

Kuvvetini, arzularını, sıcaklığını hissedebiliyordu. "Fakat sana hissettiklerim farklı, ikimiz güzel bir çift olabiliriz. Empati yapabiliyoruz değil mi?"

Onu duvara yasladı. Vücuduyla eziyor, okşuyor, öpüyordu. İkisinin de nabzı hızla atıyordu. Sonunda yatak odasının kapısını açtı ve onu içeri çekti.

Birden üzerinde büyük bir baskı hissetti ama konşmayı becerebilmişti. "Bunu istemiyorum, bırak beni gideyim Kingsley."

Kingsley yıllar boyunca sayısız kadınla olmuştu. Onları tanıdığını sanıyordu. Ama Rosalie'nin sesindeki korku onu şaşırtmıştı. Hemen durdu, kendisini geri çekti. "O sana nasıl bir kötülük yapmış olabilir ki?" diye fısıldadı. Rosalie'nin bembeyaz yüzüne bakarak "Tamam tamam konuşmak istemediğini biliyorum" dedi.

"Konuşamam" dedi sessizce.

"Bana güvenmiyorsun"

"Seni tanımıyorum" Fakat onu bütün hayatı boyunca tanıdığını hissediyordu. Aslında korkutucu olan da buydu ya....

"Bunu kabul edebilirim ve bu durumu düzeltebiliriz" dedi kısa bir sessizlik sonrasında.

Biraz merak ve biraz da kızarak sordu "Ne demek istiyorsun?"

"Bir süre çıkalım. İstediğin zaman yanında olurum. Tabii sen de benim yanımda, istediğin kadar yavaştan alabiliriz."

"Sanmıyorum"

"Bu bir öneri değil Rosalie. Ya bu iş bu şekilde olur ya da şimdi seni kendimizi yatakta buluncaya kadar tekrar öpmeye başlarım. Bunu kafama koyarsam senden de fazla tepki almadan yapabileceğimi de gayet iyi biliyorum."

Rosalie ona karşı koyacak gücü olduğundan emin değildi.

"Bu şekilde çıkmak mı? Alabileceğin sadece gecenin sonundaki bir iyi geceler öpücüğü, anlaştık mı?"

"Ben istediğin gibi davranabileceğini belirtmiştim, istersen seninle sadece akşamları yemeğe çıkarız"

Rosalie bundan sonra söylemek istediklerini daha kolay söyleyebilmek için gözlerini onun gözlerinden ayırarak halıya bakmaya başladı.

"Bak, ben Miles'dan sonra kimseyle flört etmedim. Bundan sonra da herhangi bir şekilde bir ilişkiye girmek istemiyorum. İşimle evim arasında yaşamımı sürdürmek istiyorum."

"Ve hayatında inişler, çıkışlar olmadan düz bir şekilde yaşamaktan mutlu olacağını sanıyorsun öyle mi? Bunu hiç sanmıyorum Rosie."

"Nereden bilebilirsin ki? Beni tanımıyorsun."

Kingsley onun yüzüne dikkatlice bakıyordu. Saklamaya çalıştığı çelişki gözlerindeki sisli karanlıktan belli oluyordu. "Bu konuşmalar bizi hep aynı sonuca götürecek. Sonra pişman olabiliriz. Tamam çıkıyoruz. Tartışmak istemiyorum. Tamam mı?"

Bunu söyledikten sonra arkasını döndü ve bir kelime daha söylemeden odasına girerek sessizce kapısını kapattı.

Rosalie inanamıyordu. Genç adamın arkasından bakakaldı. Kingsley'de bir kadının isteyebileceği bütün özellikler ve erkesi bir çekicilik vardı. Fakat çıkabileceği dünyadaki son erkek Kingsley Ward olmalıydı. Nasıl olmuşta kendisini böyle bir durumun içinde bulmuştu?

Kendi kendine kafasını sallayarak konuşmalarını hatırlamaya çalıştı. Nerede hata yapmıştı? "Canı cehenneme" Bu çılgın hafta sonu sona erdikten sonra çıkma tekliflerini kabul etmeyecek , ondan kaçacaktı.

Kendi odasına girerken Kingsley'in yan odada olduğu, belki de soyunmakta olduğu, ya da soyunmuş duş almakta olduğu gerçeğini düşünmeden edememişti.

Evet, mücadele etmeliydi. Miles Stuart ile bile başedebilmişti. Sadece bununla kalmamış kendi hayatını düzene koymayı da başarmıştı. Artık, gördüğü en yakışıklı erkeğin kendisine aşık olmak istediğini söylediğinde çılgına dönen onsekiz yaşında, tecrübesiz kız değildi.

Ama Kingsley bir konuda haklıydı. Miles geçmişte kalmıştı. Ama bir anlaşma yaptıklarını sanıyorsa Kingsley yanılıyordu. Kingsley acaba hayatında hiç yanılmış olabilir miydi...?

ALTINCI BÖLÜM

"Ertesi sabah saat yedide Rosalie, Beth'in çığlıklarıyla uyanmıştı. En küçük oğlunun gittiği üniversitenin Dekanı aramış ve Beth'i korkutmamak için dikkatli bir şekilde konuşmaya gayret ederek, Jeff ile aynı odada kalan bir öğrencinin menenjit teşhisiyle yatakhaneden alınarak oradaki hastanenin tecrit odasına yatırıldığının haberini vermişti. Diğer bütün öğrencilere önlem olarak antibiyotik verilmiş ancak üç öğrencinin durumundan endişe duyuluyordu ve Jeff bunlardan biriydi. Dekan'ın belirttiğine göre endişeye gerek yoktu, ancak Dekan Beth'in tedbir olarak Jeff'i de en yakın hastaneye götürmelerini ve kontrol ettirmelerini istiyordu.

"Biz hemen Cambridge'e gidiyoruz!" Beth telaş içerisindeydi.

"Sen ve Kingsley biz yokken idare eder misiniz lütfen? Buzdolabında yeterince yiyecek var. Yalnız saat altıda kedileri doyurmanız lazım, mamaları mutfaktaki dolapta alt çekmecede, sonra süt severler. Zaten birazdan ortaya çıkıp sizden süt isteyebilirler."

"Merak etme onlara bakarız." Rosalie, böyle bir durumda hem misafirlerini, hem de kedilerini düşünmek tam Beth'e göre diye düşündü. Beth çok sevecen bir kişiydi. Son derece düşkün olduğu iki şişko kedisi vardı.

"Muhtemelen akşam orada bir otelde kalırız. Akşama seni ararım." Derken Beth üzüntülü gözlerle bakıyordu. "Oh, Lee çok merak ediyorum."

"Jeff iyi olacak, bundan eminim. Şimdi siz gidin, buradaki işlerle Kingsley ve ben ilgileniriz."

Rosalie, Beth'i teselli ederek yolcu ettikten sonra mutfağa gitti ve kendisine bir çay hazırladı. Birden, arkasında birinin olduğunu fark edip ani bir dönüş yaptı. Neredeyse ayağı kayıp düşüyordu. Mutfak kapısında Kingsley durmuş, gülümseyerek ona bakıyordu.

"Günaydın."

"Günaydın."

Rosalie sabah Beth'in telaşından kendisiyle ilgilenememişti. Saçlarını taramamış, üstünü değiştirmemişti. Üzerindeki kısa geceliği ve ince sabahlığıyla güzel göründüğü söylenemezdi.

Diğer taraftan Kingsley duşunu almış fakat henüz tıraş olmamıştı. Dinlenmiş görünüyordu. Üzerinde mavi ipek bir sabahlık ve ona uyumlu tonda bir pijama vardı. Önü açık sabahlığından adaleli vücudunun bütün hatları belli oluyordu. Belli ki vücuduyla gurur duyan erkelerdendi. Rosalie boğazının kuruduğunu ve ellerinin terlediğini hissetti.

"Çay?"

"Kahve mümkünse."

Hiç şüphesiz tahmin etmeliydi.

"Sabahları sıcak ve sert bir filtre kahveye hayır diyemem." Yardım etmek için yanına gittiğinde Rosalie onun kokusunu hissedebiliyordu, heyecanlanmaya başlamıştı. Rosalie'ye mutfak küçülmüş gibi geliyordu. Aslında geniş, meşe ağacından dolapları olan oldukça geniş ve şirin bir mutfaktı burası.

Rosalie aceleyle Beth ve George'un evden gidiş nedenini anlattı. Bu arada cam kenarında bekleyen kedileri içeri almak için camları açtı ve kediler içeri girdiler. Kediler önce mutfak tezgahına, oradan yere atladılar ve Kingsley' in pijamasının paçalarını çekiştirmeye başladılar, belli ki oyun istiyorlardı.

Camın açılmasıyla dışardaki temiz hava içeriye dolmuştu. Güneşin ışıkları mutfakta dans ediyor, ağaçlardaki kuşların neşeli sesleri su ısıtıcısının sesini bile bastırıyordu.

"Senden hoşlandılar." Rosalie hala Kingsley'in pijamasının paçalarıyla oynayan kedileri göstererek "Normalde insanlara bu kadar yakın davranmazlar" dedi.

Kingsley alaycı bir sesle "Belki sende onlardan bir şeyler öğrenebilirsin!" diye mırıldandı.

O sırada Rosalie'nin ayağı tekrar kayınca "En İyisi sen otur, ben hazırlarım" dedi.

Rosalie oturdu, sabahın erken saatlerinde mutfakta bir erkekle beraber olmak onu biraz rahatsız ediyordu.

"Tost veya Ward usulü yumurta yermisin?" Ona kahvesini uzatırken mutfak işlerinde oldukça tecrübeli gibi görünüyordu.

Merakla yüzüne baktı. "Nasıl birşey o?"

"Yağda kızartılmış soğanla pişirilmiş yumurta, salam ve kızarmış ekmek. Bence nefis oluyor ya da bana öyle geliyor."

"Sen yemek yapar mısın ki?" Rosalie nerdeyse yemekte mi yapıyorsun diye soracaktı. Son anda kendisini toparlamış ve soru şeklini değiştirmişti. Zaten Kingsley'in kendine güveni tamdı, onu daha fazla şımartmaya gerek yoktu. Diğer birçok kadının bunu yapmış olduğundan emindi.

"Hiç şüphen olmasın." Gülümseyerek bakıyordu. "Ward usulü istediğin kadar."

"Hem kahvaltı, hem akşam yemeği için öyle mi? Yanına da çay yapıyorsundur."

"Nasıl da bildin." Mavi gözler gülerek bakıyordu. Rosalie de gülümsedi. Tanrım, bu adamın bu kadar etkileyici olması şart mıydı? Sabah sabah bütün şirinliğiyle karşısındaydı. İnsanın yiyesi geliyordu. Belki şimdi onu böyle mutlu görünce flört etme fikrinden vazgeçebilirdi. Komikti ama bu düşünce onu rahatsız etmişti.

Kingsley halinden memnun görünüyordu. Parmaklarıyla Rosalie'nin alnına düşen saçlarını arkaya doğru itti.

"Ham ipek gibi, güneş vurduğunda gözlerin çok güzel bir renk alıyor. Kimden aldın bu rengi?"

"Babamdan, onun gözleri de griydi."

Rosalie bunu söylerken oldukça sert bir vurguyla söylemişti. Kingsley anlamamış gibi davrandı, parmaklarıyla Rosalie'nin duru cildine dokundu.

"Ben dört yumurta yiyeceğim, ya sen?"

"İki tane yeterli."

Rosalie oturduğu yerden onun soğanları ustaca kesmesini , yumurtaları kırmasını izledi.

"Bunlar pişerken ekmekleri de kızartmalıyım." Kingsley konuşurken başını ona doğru çevirdi, gülümseyerek ona bakıyordu.

Rosalie kahvaltıyı unutmuş onu incelemekle meşguldü. Onun yakışıklılığından etkilenmemek imkansızdı. Her şey çok güzel, çok lezzetli görünüyordu. Kahvaltı olması şart değildi, Rosalie ona bakmaktan, vücut hareketlerini incelemekten bile zevk alıyordu.

"Sen kahvaltıyı hazırlarken bari ben de kedileri doyurayım." Sesinden duygularının belli olmaması için ifadesiz bir sesle konuşmaya çalışmıştı.

"Elbette, dişi mi erkek mi onlar?"

"İsimleri Meg ve Polly, sanırım ikisi de dişi."

"Onlara ne vereceğimi biliyorum." Kingsley, Beth' in büyük buzdolabına doğru gitti ve kaymaklı sütü çıkartarak kedilerin mama kaplarına boşalttı. Kediler hemen kremayı bitirdiler.

"Kremaya hayır diyecek bir dişi düşünemiyorum." dedikten sonra dönüp tavadaki yumurtayı karıştırmaya başladı.

Rosalie gülümseyerek tatlı bir sesle "Tabi sen kadınları çok iyi tanıyorsun" dedi.

"Miyav." Kingsley parlayan mavi gözleriyle ona bakıyordu.

"Meg ve Polly size kızgın olmalı, ne kötü isim vermişler kedilere."

Rosalie gülümseyerek ona baktı.

Kingsley yumurtaları pişirmeye devam etti. Salamları da dolaptan çıkartıp doğradıktan sonra yumurtaya ilave etti.

"Yemek hazır, bence harika oldu." Kingsley hazırladığı yemeğin tadına baktı. "Bana fırsat verilirse burada yaşamaya alışabilirim."

Rosalie çayından bir yudum aldı. Kingsley'i birçok açıdan tanımıştı, iş adamı olarak, dışarıda arkadaş olarak, ama şu anda pijamalarıyla mutfakta karşısında çok farklı bir Kingsley vardı. Yemek pişiren bir adam nasıl olurda bu kadar seksi görünebilirdi? Nefesini tutarak onu izliyordu. Kingsley televizyon kanallarında yemek tarifi veren birçok ahçıdan çok daha bilgili ve çekici duruyordu.

Tabağına yumurta ve kızarmış ekmekleri koydu ve yanına da bir bardak buz gibi portakal suyu verdi.

"Bu harika." Sesinden şaşırmış olduğu anlaşılıyordu.

"Teşekkürler."

"Gerçekten..."

"Açıklama yapmana gerek yok." Rosalie aslında eğlendiğini hissedebiliyordu.

"Açıklama yapman, sadece kadınların yemek pişirme ve temizlik yapma becerisi olduğuna inanan kadınlardan olduğunu gösterecek."

Rosalie elindeki peçeteyi Kingsley'in yüzüne fırlattı.

Kingsley kendi tabağına da yemek koyduktan sonra Rosalie'nin yanındaki sandalyeye oturdu ve "Ya da benim tecrübemi ve yeteneğimi kıskanıyorsun."

"Sen öyle olmasını istiyor gibisin."

"Evet istiyorum Rosie, istiyorum. Ben birçok şey istiyorum."

Rosalie, Kingsley'in bakışlarından isteklerinin neler olabileceğini anlayabiliyordu. Portakal suyundan bir yudum içti. Ona tekrar bakma cesaretini bulduğunda Kingsley'in sakin bir şekilde yemeğini yediğini gördü. Halinden çok memnun olduğu anlaşılıyordu.

Kahvaltı günün nasıl geçeceğini belirlemişti. Rosalie yıllardır ilk kez kendisiyle ilgilenildiğini hissediyordu. Kahvaltıdan sonra bahçede oturup gazeteleri okudular. Sakin bir sabah geçiriyorlardı.

Sonra Kingsley kremalı kahve hazırladı, yanına da Beth'in hazırlamış olduğu kurabiyelerden koymuştu. Öğle saati geldiğinde nehir kenarındaki bir kafeye gittiler, kırmızı mavi çizgili büyük bir şemsiyenin altında oturup sepette kızarmış tavuk kanatları yediler ve hafif bir içki içerek nehirde yüzen ördekleri seyrettiler.

Rosalie evden çıkmadan önce birkaç kez Beth'i aramış ancak ulaşamamıştı. Öğlen yemeği için evden ayrılmalarından hemen sonra Beth evi aramış ve telesekretere mesaj bırakarak Jeff'in iyi olduğunu, sadece biraz üşüttüğünü söylemişti. "Sizce mahsuru yoksa akşam burada kalmak istiyoruz." demişti üzgün bir sesle. "Bir müddet daha Jeff'le kalmak istiyorum, o şoku atlatıncaya kadar. Siz idare edebilirsiniz değil mi? Buzdolabında et var, patates var. Ayrıca buzluktaki dondurulmuş tatlılara bayılacaksınız, lütfen yiyin, tamam mı?"

Dönüşte Kingsley ev yapımı, ağızda eriyen kremalı kurabiye almıştı. Yaşlı satıcıdan ikinci bir kez daha istemesi kadının hoşuna gitmiş, Kingsley kadınla hoş bir sohbet yapmış, onun da gönlünü kazanmıştı. Kadın neredeyse bütün hayat hikayesini onlara anlatmıştı. Ayrılırken yaşlı kadın Rosalie'ye eğilmesini söyleyerek kulağına "Sakın bu adamı bırakma tatlım, yoksa hayatın boyunca pişmanlık duyarsın" demişti.

"Sana ne söyledi?" Kingsley kapıyı Rosalie'nin rahat geçebilmesi için tutarken sormuştu.

"Önemli birşey değil, sadece eski kocasından söz etti."

Kingsley başını sallayarak "Ne kadar yazık, bunca yıldan sonra" demişti.

"Evet, haklısın." Ona doğru baktı, başını döndürecek kadar yakışıklıydı. Güzel kokuyordu, tertemiz giyimi, traşı, hafif levanta kokulu bir traş losyonu kullanması, birden bu anı hiç unutmayacağını düşündü. Güneş çok parlaktı, yanında yakışıklı bir adam vardı, kokular, renkler, hayatı boyunca hatırlayacaktı bütün bunları. Yüreği acıyla burkuldu.

Birden düşünceleriyle derinlere daldı. Paniklemeye başlamıştı. Ya onunla sevişmeyi isterse, herşey hatta bütün duyguları bir anda değişebilirdi.

Kingsley rahat binebilmesi için arabanın kapısını tuttu, koltuk değneklerini alarak arka koltuğa koydu. Kingsley yerine geçerken Rosalie yaşlı kadının söylediklerini hatırladı. Ama kadın aralarındaki ilişkinin gelip geçici olduğunu bilmiyordu. Kingsley de zaten başka türlü bir ilişki istemezdi. O sadece gelip geçici bir ilişki isterdi, Rosalie de bunu kabul edemezdi.

Eve geldiklerinde kedileri kapıda onları beklerken buldular. Sanki yıllardır birşey yememişler gibi yemek bekliyorlardı. Saat sekiz olmuştu. Acıkmışlardı.

"Biftek, salata ve taze patates senin için uygun mu?"Rosalie telesekreterdeki mesajı dinledikten sonra Kingsley'e sormuştu.

"Beth bize mesaj bırakmış, neler yiyebileceğimizi söylemiş."

"Kulağa hoş geliyor." Eve dönerken Kingsley pahalı şaraplar almıştı.

"Hangi şarabı tercih edersin? Kırmızı mı, beyaz mı, roze mi?"

"Roze olsun lütfen." Kingsley'in getirmiş olduğu şaraplarla birlikte Beth'in de zengin bir şarap koleksiyonu vardı. Kingsley şanslıydı.

"Ben yemekleri hazırlarken sen de sofrayı kurabilirsin."

Sabah kahvaltısını mutfaktaki küçük masada, samimi bir şekilde yapmışlardı. Bu sefer salondaki yemek masasında daha resmi ama şık bir sofrada akşam yemeğinin yemek daha uygun olacaktı.

"Harika bir gece, neden olmasın. Harika bir sofra hazırlayacağım."

"Nasıl istersen." Beth'in yuvarlak yemek masası oldukça genişti.

Kingsley şarabı açtıktan sonra Rosalie'nin bardağını doldurdu ve mutfağa bıraktı. Rosalie sade bir yemek hazırlamak niyetindeydi. Etleri sosta beklettikten sonra ızgaraya koydu. Patatesleri haşladı ve

değişik soslu bir yeşil salata yaptı. Beth'in mutfağında aradığı her malzemeyi bulabiliyordu. Bir tabağa da taze meyveleri koydu. Ayrıca etin yanında yenmek üzere domates, avokado, ıspanak, elma ve fındık karışımından nefis bir sos hazırladı. Bu sosu yapmayı Beth'ten öğrenmişti. Kingsley yanına geldiğinde parmağıyla sosu tattıktan sonra "Enfes olmuş" dedi.

Rosalie gülümsüyordu. "Ben söyleyinceye kadar tadına bakamazsın," dedi.

"Tamam, söz veriyorum."

Kingsley boşalan kadehleri tekrar doldururken Rosalie'nin alnına düşen bir tutam saçı düzeltti. Kingsley'in bu kadarcık bir teması dahi Rosalie'nin bütün vücudunun titremesine neden olmuştu.

"Etlere bakar mısın lütfen." Rosalie'nin nefesi tükenmişti, bir an önce toparlanması gerekiyordu. Kafasında bir sürü soru vardı. Bir taraftan 'Keşke Kingsley'le hiç tanışmamış olsaydım' diyor bir taraftan 'Kingsley'siz bir yaşamı nasıl sürdürebilirim?' diye düşünüyordu. Bu düşüncelerin hepsi tehlikeliydi.

Kingsley'in kendisine baktığını farketti. Etleri gösteren Kingsley "Ne dersin, pişmişler mi?" diye sordu.

Rosalie yine kızardı, bu kadar çabuk kızarması şart mıydı sanki, düşünceleri anlaşılabilirdi.

"Evet pişmişler."

"Neden iyi bir kız gibi gidip oturmuyorsun? Yiyecekleri ben getiririm."

"Patateslerin suyunu süzmem gerekiyor."

"Onu ben de yapabilirim. İşin zor tarafını sen yaptın, şimdi sıra bende." Rosalie'ye bardağını uzattı, sonra salata ile sosunu aldı. "Harika görünüyor."

Rosalie'nin gerçekten birşey yapacak hali kalmamıştı. İçeri geçtiğinde Kingsley'in masanın sadece bir tarafını hazırlamış olduğunu gördü. İki mum yanıyordu, vazonun içi beyaz güllerle doldurulmuştu. Masaya beyaz bir örtü koymuştu, Beth'in en iyi yemek takımın-

dan iki tabakla birlikte gümüş çatal bıçak ve servis kaşıklarını çıkarmıştı.

Gökyüzü mavi, pembe ve altın renkleriyle güzel bir görüntü yaratıyordu. Bahçeden gelen yasemin ve gül kokuları salonu doldurmuştu. Bir iki dakika masaya ve çevresine baktıktan sonra masadaki yerine oturdu.

Kingsley masaya bu seferde patatesleri ve şarabı getirdi. Buğulu gözlerle Rosalie'ye bakarken boşalmış olan şarap bardağını yeniden doldurdu. Mutfağa etleri getirmek için gidip masaya döndüğünde "Yaz akşamlarının böyle olması gerekli." Kadehini Rosalie'ye doğru kaldırıp "Yeni otelin ve Ward Yatırımın daimi başarısına" dedi. Bardağını kaldırırken büyük bir gülümsemeyle "Tanıdığım en güzel kontrol mühendisine ve tanışmamıza içiyorum" diye ilave etti.

Kingsley, Rosalie'nin yere baktığını farketti belliki sözlerinden rahatsız olmuştu. "Bırak servisi ben yapayım." dedi.

Yemek süresince değişik konulardan bahsettiler. Kingsley birkaç kez espri yaptı, Rosalie güldü. Kendini iyi hissediyordu. Ortam çok güzeldi. Acıkmıştı ve nefis bir manzara vardı.

Yemek sonrasında sofrayı toplayan ve bulaşıkları yıkayan Kingsley oldu. Rosalie'nin yanına döndüğünde değişik peynirler ve krakerler getirmişti. Bunları da yedikten sonra Beth'in tatlılarından birini tadamayacak kadar doymuş olduklarında anlaştılar.

Kingsley daha sonra kremalı kahve hazırladı, içine bu sefer bir parça portakal likörü ilave etmişti.

"Nefis olmuş." Kingsley yanına oturduğunda Rosalie bunları adeta fısıltıyla söylemişti.

"Böyle kahve yapmayı nerede öğrendin?"

"Hatırlamıyorum."

Rosalie ona baktı, sanki sözlerinde gizlediği birşeyler vardı. Onun yalan söylediğini hissediyordu. Kingsley'in müthiş bir hafızası vardı ve herşeyi çok iyi hatırlayan bir kişiydi. Rosalie koltuğunda biraz daha dik oturarak "Oydu değil mi?" dedi. "Dün gece bahsettiğin kadındı, senin incinmene neden olan kadın."

Kingsley daha fazla saklamak istemeden "Evet öyleydi." dedi.

"Peki neden söylemedin?"

"Çünkü böyle güzel bir gecede başka bir kadından bahsetmek uygun olmazdı."

"Ondan bahsetmek seni rahatsız eder mi?"

Kingsley kolunu Rosalie'nin arkasından çekti. Kollarını kavuşturarak oturuş şeklini değiştirdi. Rahatsız olmuştu.

"Bu senin rahatsız olduğunu gösteriyor." Ona baktı.

"Cevabım hayır, şimdi değil, uzun zamandır değil."

Rosalie ona haksızlık ettiğinin farkındaydı çünkü kendisi de Miles hakkında konuşmaya hazır değildi. Ancak kendini tutamamış, sormuştu.

"Ne oldu?"

"Maria İtalyandı, babamın otelinde çalışıyordu. Birbirimizi sevdiğimizi sanıyordum ama sadece sevdiklerinden biri olduğumu bilmiyordum. Fakir bir bölgeden gelmişti ve kısa sürede çok para kazanmak istiyordu. Şaşırdın mı?"

"Hayır şaşırmadım." Rosalie yalan söylemişti.

"Ben şaşırmıştım."

"O zaman mı ondan ayrıldın?" Dikkatli bir şekilde sormuştu.

"Pek öyle denemez." Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra devam etti. "Fark ettiğimde nişanlı olduğumuzu söylemeden zengin bir baronla kaçmıştı. Eminim onu otel sahibinin oğlundan çok daha iyi bulmuştu. Şikayet etmiyorum. Ondan sonra işe sarıldım. O bana hiçbir zaman unutmayacağım bir ders verdi. Kadınlar çok iyi bir yalancı olabiliyorlar."

"Bazı kadınlar yalan söylemez."

Kingsley gülümseyerek "Böyle bir gecede başka bir kadından bahsetmenin anlamlı olmayacağını söylemiştim."

"Bu ondan bahsetmen değil, son sözlerin içindi, bütün kadınları aynı kategoriye koyamazsın"

"Aynı şey erkekler için de geçerli, haksız mıyım?"

Rosalie şakınlıkla ona baktı. Gri gözlerinde öyle bir ifade vardı ki Kingsley bir anlam veremedi.

Sonunda Rosalie kendini toparlayarak ve konunun daha fazla uzamasını istemediği için "Haklısın, sanırım ben de suçluyum, ama kendime göre nedenlerim vardı." dedi.

Kingsley'in düşündüğü gibi romantik bir gece geçmiyordu, Rosalie'nin kendisini kötü hissetmesini istemiyordu. Yapabileceği birşey yoktu. "Eminim vardır." dedi.

Onun anlamasının ne önemi vardı? Rosalie hareketsiz oturuyordu ve başı dönüyordu.

Rosalie bir anda ağzından dökülen sözlere kendisi bile şaşırdı:

"Annem doğal nedenlerden ölmedi."

Kingsley'in ne düşündüğünü anlamak için bakışlarını ona çevirdi.

Annesi mi? Şimdi annesi de nereden çıkmıştı. Miles denilen adamdan bahsediyorlardı, yanılıyor muydu? Sonunda "Anlamıyorum" dedi.

"Babam..." Nasıl başlayacağını bilemiyordu. Bu zamana kadar bu konuyu hiç kimseyle paylaşmamıştı. Sonunda o gece yaşadıklarını, gördüklerini anlatmaya başladı. Birşeylerin yanlış gittiğini anladığı halde nasıl saklandığını, o karanlık köşeden çıkmamış olduğunu anlattı. Nasıl korktuğunu, paniğe kapıldığını, kustuğunu anlattı. Bu arada hala hareket etmemişti.

Konuşmasını bitirdiğinde Kingsley'in yüzüne baktı. Kingsley dehşetle ona bakıyordu. Ona anlatmamalıydı, birden anlattığı için pişman olmuştu. Anlattıklarından sonra ondan iğreniyor olabilirdi.

"Lanet olsun." İçten bir sesle söylemişti. Ona doğru uzanarak Rosalie'yi kolları arasına aldı, sımsıkı sarıldı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Rosie."

Konuşması ve ona sarılması Rosalie'yi rahatlatmıştı. Uzun bir süre birbirlerine sarılmış bir şekilde hareketsiz oturdular. Kingsley'in elleri sıcak ve kuvvetliydi. Sonra kendisine bakmasını sağlamak için Rosalie'nin çenesinden tutup başını kaldırdı.

"Çok üzgünüm." Sözleri çok içtendi. "Hiçbir çocuk böyle şeyler yaşamamalı."

Rosalie yutkundu. Bu kadarı çok fazlaydı. Herşey çok çabuk gelişmeye başlamıştı. Kendinden çok fazla verdiğini hissetti.

Kingsley daha sonra onu şevkatle öptü. "Kahven soğudu, yeni bir tane yapayım, hemen döneceğim."

Rosalie, Kingsley'in arkasından baktı, karşılaştığı en etkileyici erkekti. En yakışıklı, en komik, daha çok şey söyleyebilirdi onun için, ama her şeyden önemlisi çok anlayışlıydı. Ondan açık yürekli bir ilişki istemişti.

Kingsley onu sevmek istiyordu. Peki Rosalie, o da Kingsley'i sevmek istiyor muydu?

Umutsuzca saçlarını arkaya doğru attı. Evet istiyordu. Sonra bu kadar ileri gitmesinin ne kadar yanlış olduğunu düşündü. Şimdiye kadar hiç kimseyle paylaşmamış olduğu sırrını ona açıklamıştı. Buna Miles ve ailesi dahildi. Kimseyle annesiyle ilgili gerçekleri ve babasının intiharını konuşmamıştı. Ailesi onun o zamanlar çocuk olduğunu, anlayamayacağını düşünmüş, kimse konuyu bir daha açmamıştı. Bu olay konuşulmaması gereken utanılacak bir sır olarak kalmıştı hep. Belki öyle bir niyetleri yoktu ama Rosalie bu şekilde düşünerek yetişmişti. Bunun üzerine bir de bütün olanların onun yüzünden olduğu fikrine kapılmıştı. O doğmamış olsaydı, ortalarda dolaşmasaydı, babası annesine zarar vermezdi, hatta belki hala hayatta olurlardı.

Bir iki dakika gözlerini sımsıkı kapadı, dudağını ısırdı. Mantığı ve nedenler böyle düşünmesinin yanlış olduğunu söylüyordu. Babası annesini kıskanacak başka birine rastlayabilirdi. Fakat şimdi annesinin öldüğü geceyi ve babasının intihar olayını Beth'le konuşabilirdi. Ailesi ilişkileri hakkında bilgi alabilirdi. Büyükannesi ve büyükbabası da bu konuyu hiç açmamışlardı. Büyükannesi yedi sene önce, büyükbabası ise beş sene önce ölmüştü ve böylece konu sonsuza dek kapanmış oluyordu.

Kendisinden öyle çok şüphe etmişti ki, Miles'a bile katlanmış, onun hükmetmesine izin vermişti. Hep kendisini suçlamıştı.

"Bir kahve ..." Rosalie, Kingsley'in sesiyle karanlık düşüncelerden uzaklaştı.

"Teşekkür ederim."

Kingsley kahvesini önündeki sehpaya bırakırken Rosalie gülümsedi. Kingsley kalkerken Rosalie'nin boynuna bir öpücük kondurdu, sonra da dudakları onun dudaklarını buldu. Rosalie'nin vücudunu saran sıcaklık geçmişin acılarını bir anda yok etmişti.

Gözleri kapanmış, kadife gibi güvenli bir karanlıkta kendisini arzu dalgalarına bırakmıştı. Kingsley'in öpmesine o da aynı arzuyla karşılık veriyor, o anın zevkine katkıda bulunmak istiyordu. Kingsley sevgiyle öpüyor, ellerini yavaş yavaş vücudunda dolaştırıyordu. Ondan ayrıldığında Rosalie bundan daha fazlasını istediğini fark etti, durmamalıydı, o hazırdı.

Kingsley kısık bir sesle "Kahveni iç." dedi.

Rosalie gözlerini açtı, Kingsley'in onu etkilediğini hissettirdiği için utanmıştı ve bu düşüncelerle gene kızarmıştı. Neden durmuştu? Sanki kontrolun onda olduğunu ispatlamak ister gibi bir hali vardı. Kahvesinden bir yudum aldı. Ama aslında yavaş ilerlemelerini isteyen kendisiydi, Kingsley sadece anlaşmaya uyuyordu.

Öpüşmeleri gerginliğinden kurtulmasını sağlamıştı ama az önceki güzel atmosferden eser kalmamıştı. Kingsley koltuğunda sessizce oturuyordu. Aralarındaki elektriklenmenin elbette farkındaydı. Rosalie bir iki adım ilerisinde oturan adamın etkisinde kahvesini içmeye devam etti.

Kingsley onu sanki bir sonraki birlikteliğe hazırlamak ister gibi öpmüştü. Rosalie onun kendisini öpmesinden ve dokunmasından hoşlanıyordu ama ona aşık olmayan bir adamla nasıl yatabilirdi? Onunla ciddi bir gelecek belirtisi olmadan birlikte olmamalıydı? Hayır, hazır değildi, yapamazdı.

"Neden odana çıkmıyorsun? Ben burayı toplarım." Rosalie, Kingsley'e baktı, sakin görünüyordu.

Rosalie "Hayır, sana yardım edeyim." dedi çabukça.

"Yardım edecek ne var? Birkaç şey mutfağa taşınacak, sonrası da bulaşık makinesinin görevi."

Rosalie bozulmuştu. Genç adamın onun burada olmasını isteyeceğini sanmıştı.

"Peki, eminsen..."

"Eminim." Kingsley gülümsüyordu, ancak araştıran gözlerle ona bakmaya devam ediyordu. "Alçın çıkarıldığında durum değişecek tabi. O zaman ben oturacağım, sen hizmet edeceksin."

Rosalie kendisini gülümsemek için zorladı.

"İstediğini düşünebilirsin."

Kingsley sanki bu ilişki yeni başlamış gibi konuşuyor ve birbirlerini daha sık göreceklerini söylemeye çalışıyordu. Rosalie ise bu ilişkinin geleceğinden korkuyordu.

Yavaşca ayağa kalktı, koltuk değnekleri umurunda değildi. Evde onlarla yürümek çok daha zor oluyordu. Kingsley'de ayağa kalktı ve yardım etmek için ona doğru yaklaştı. Rosalie'nin yüzündeki ifadeyi görünce vücutlarının temas etmemesine gayret ederek "Çok değişik bir kadınsın biliyormusun? Ama benim şikayetim yok." dedi.

"İltifat mı ediyorsun?"

"Sen ne dersin?"

Parlak mavi gözleriyle hiçbir şey söylemeden Rosalie'ye baktı. Rosalie bir an kendisini öpeceğini zannetti ancak Kingsley hafifçe yanağını okşuyarak "İyi geceler Rosie." dedi.

"İyi geceler." Sesi fısıltıyla çıkmıştı. Onu öpmemesine şaşırmıştı.

* * *

Pazar sabahı George ve Beth eve tam planladıkları saatte gelmişlerdi. Beth güzel bir öğle yemeği hazırlamak niyetindeydi. George, Rosalie'ye Jeff'in iyi olduğunu, Beth'in yanında kalıp ken-

disine bakma teklifini geri çevirdiğini ve kız arkadaşının okul yurdunda kendisiyle ilgilenebileceğini, eve dönmek istemediğini söylediğini anlatmıştı.

"Bu yaşta normal karşılamalıyız ama sanırım Beth biraz üzgün bırakın istediğini yapsın, tamam mı?"

Rosalie gülümseyerek "Ben Kingsley'e açıklayayım." dedi.

Öğleden sonra, Kingsley ve Rosalie, Rosalie'nin evine dönüş yolunda, arabada yalnız kaldılar.

"Beth'e iyi davrandığın için teşekkür ederim."

Yemekten sonra Kingsley Beth'e yardım etmiş, sonra onlarla kağıt oynamış ve İtalyan, Fransız ve Avusturya şarapları konusunda Beth'le konuşmuştu. Beth'i rahatlatmak için espriler yapmış, ona takılmış ve sonunda onu gülümsetmeyi bile başarmıştı.

"Zor değildi, Beth çok anlayışlı ve misafirperver bir insan, bana birçok açıdan annemi hatırlattı."

"Anneni mi?" Kingsley ailesinden hiç bahsetmemişti. Rosalie ona bakarken onu çocuk olarak düşünemiyordu.

"Ben oniki yaşındayken öldü. Beni çok zor doğurmuş, doktorlar başka doğum yapmamasını söylemiş ama babamı razı edip tekrar hamile kalmış. Hamileyken öldü. Babam üç yıl sonra yeniden evlendi, ben üvey annemle anlaşamadım."

"Üzüldüm." Ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Tarih oldu şimdi. Babam ben otuz yaşımdayken öldü, üvey annem tekrar evlendi. Beni düğününe davet etmedi. Aslında bu beni rahatlatmıştı. Zaten davetini ret ederdim."

"İlişkiniz hala kötü mü?"

"Şimdi düşündüğümde bakıyorum da ben de kolay bir erkek çocuk değilmişim. Ben olduğum için babam yeniden evlenmiş, ancak üvey annem paraya düşkün, sarışın, zor bir kadındı. Bil ki bunları söylerken hiçbir abartım yok."

"Tamam, bana istediğin gibi anlatabilirsin."

"Ben hep açığımdır tatlım, her zaman."

Rosalie'nin evine geldiklerinde Rosalie, Kingsley'i kahve içmek için evine davet etti.

Rosalie kahve hazırlamak için mutfağa gittiğinde Kingsley'de plaklarını karıştırdı.

"Caz müziği sevmiyor musun?"

"Hayır pek hoşlanmam."

"Seni eğitmem gerekecek."

Rosalie duymamazlıktan geldi. Kingsley klasik bir parça seçmişti.

"Londra'da bir ev aradığımdan bahsetmiş miydim?"

Rosalie şaşırdı. "Öyle mi? Peki neden?"

Kingsley kahvesini masaya bıraktı, Rosalie'nin yanına oturup kolunu onun omuzuna attı. "Otelden çok daha uygun olacak gibi geliyor."

"Ama senin kendi otelin yapılıyor. İngiltere'deyken süit dairesinde kalabilirsin. Esas iş yerin Amerika'da zaten. Yanılıyor muyum?"

"Şu anda evet, ama burada işi büyütmeyi ve en az üç otel daha yapmayı istiyorum."

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Birinci işi iyi yaparsa mutlaka diğer işleri de kendisine verirdi. Carr & Partners şirketi de bundan mutluluk duyardı.

"İşin gerçeği otelde kalıyorum ama evde kalmayı tercih ederim. Oteller ev gibi değil, ayrıca çalışanlar da rahatsız oluyorlar, devamlı abartılı davranıyorlar."

"Anlıyorum."

"Önerin varmı?"

"Bilemiyorum, ne tarz bir ev istiyorsun?"

"Bir daire olabilir. New York'ta bir konağım ve Jamaica'da bir villam var. Bu seferki bir daire olabilir."

Konak ve villa? Şanslı adam Kingsley'in ev tutma fikrinden rahatsız olmuştu. Aslında bu yanlış bir düşünceydi. Londra büyük bir

şehirdi. hayatları boyunca karşılaşamayabilirlerdi. "Bir uzmana danışmalısın." dedi.

"Bana bir emlakçı tavsiye edebilir misin?"

Kalbi hızla çarpıyordu. Onunla çalışmayı kabul etmemeliydi. Baştan hatalı davranmıştı. Tabi Mike böyle bir işi geri çevirmesini kabul edemezdi.

Ona baktı, cevap bekliyordu. "Ben gideyim artık. Yarın sabah Amerika'ya gidiyorum."

"Öyle mi, ama...?" Şaşırmıştı.

"Evet."

"Cuma günü gelmiştin, değil mi?"

Başını salladı, şaşırmış yüzüne gülümseyerek baktı.

"İngiltere'ye iş için gelmiştin değil mi? Gidip otele bakmak istemiyor musun?"

Yanağına dokundu, sonra eğilip onu öptü.

"İş için geldiğimi kim söyledi?" Ayağa kalktı "İyi uykular Rosie" dedi ve uzaklaştı...

YEDİNCİ BÖLÜM

"Ne zaman tekrar görüşeceksiniz?

Ertesi gün işten döner dönmez Beth, Rosalie'ye gelmiş ve ilk olarak da Kingsley'le ilgili bu soruyu sormuştu.

Belli ki alışveriş yapmak için şehre inmiş, dönüştede Rosalie'ye uğramıştı. Tabi biraz da Kingsley hakkında bilgi alabilmek için geliş zamanını Rosalie'nin işten çıkış saatine göre ayarlamıştı. Tek istediği uzun boylu, yakışıklı Amerikalı hakkında bilgi almaktı.

"Söyledim sana bilmiyorum." İki kadın Rosalie'nin sipariş ettiği pizzayı beklerken birer kadeh şarap içerek sohbet ediyorlardı.

"Ama resmen çıkıyorsunuz değil mi? İlişkiniz şu diğer iğrenç, modern ilişkiler gibi isteyenin rahatça dilediğini yaptığı tarzda bir ilişki değil değil mi?" Beth merakla sormuştu.

"Beth..."

"Öyle olmadığını söyle Lee."

"Sana söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum." Rosalie sözlerini yumuşatmak için hafifçe gülümsedi. Diğer taraftan Kingsley'le yaşadığı ilişkiyi nasıl anlatması gerektiğini bilemiyordu, zira cevabını kendisi bile bilemiyordu. Aralarında bir ilişki var mı, yok mu bunu bilemzken, bu ilişkiyi nasıl tanımlayabilirdi ki...?

"Onunla nasıl tanıştığımızı sana anlatmıştım. Ward Yatırımda onun için bir sürü araştırma yapıyorum." Kullandığı kelimelere dikkat etmeye çalışıyordu.

"İngiltere'ye geldiğinde buluşuyoruz, yaptığım araştırmaları ve neler yapılabileceğini konuşuyoruz. Bundan bir anlam çıkarılamaz tabi ki."

"O zaman Amerika'da bir sevgilisi olamaz değil mi?" Beth başını öne eğmiş bütün dikkatiyle Rosalie'nin yüzünü inceliyordu.

İyi bir soruydu. "Sanırım yok." Dikkatlice söylemişti, ama Kingsley Ward'ın ne yapacağını kim bilebilirdi?

Beth, Rosalie'nin söylediklerinden tatmin olmamıştı.

"Lee, adam muhteşem, öyle bir adam ki-" tarif etmeye uygun kelimeler bulmak gerçekten çok zordu. "Hayatta karşılaşılabilecek en muhteşem, en kusursuz adam ve sen bir ilişki başlatamadın?"

"Öyle değil."

"Öyle olmaz tabi, onun gibi seksi ve çekici biri için senin de bir mücadele vermen gerekir." Merakla yüzüne bakmayı sürdürüyordu.

"Onunla bir ilişki istediğimden emin değilim Beth." Sonunda söylemişti ancak ne söylerse söylesin Beth ikna olacak gibi görünmüyordu.

Beklenenin aksine Beth koltuğa yaslandı, sonra bardağına yeniden şarap doldurup yarısına kadar içti ve yüksek bir sesle "Onun yüzünden, o sevimsizin yüzünden değil mi?

Beth, Rosalie Miles'dan boşandıktan sonra ona 'sevimsiz' ismini takmıştı.

"Hala onu düşünüyorsun değil mi? Düşkünlük derecesinde demek istiyorum."

Ne tuhaftı son birkaç gündür ona bu soru birkaç defa sorulmuştu.

"Zaman zaman hatıralar canlanıyor, duygularımı etkiliyor ama bunun konuştuğumuz kişiyle bir ilgisi olamaz Beth."

Beth öne doğru eğilerek "Böyle konuşmama neden aç karnına içtiğim şarap olmalı. Ama Miles'la aranızda ne geçti ise hep erkeklerden uzak durmana neden oldu. Yine neden Miles'sa buna izin verme. Kingsley gibi bir insanı bir daha ancak Ay'da bulabilirsin."

Rosalie biran tereddüt etti. sonra dikkatlice "Miles ile evliliğim tam bir kabustu Beth, sen hiçbir şey bilmiyorsun." Bu arada şarabından büyük bir yudum içmişti.

"Oh Lee..." Beth ona bakarken şirin yüzü gerçekten üzgün görünüyordu.

Rosalie derin bir nefes alarak devam etti. "Biliyorum ailece annemden ve babamdan söz etmemeye karar vermiştik, ama Miles'ı babamla karşılaştıracak olursak babamın davranışları çok daha normaldi."

Beth ona bakarak "Ailenden bahsetmek istemeyen biz, yani George'la ben, değildik, sendin Lee. Çünkü bu konuyu hiçbir zaman açmadın."

"Çünkü yasak bir konuymuş gibiydi, konuşulmamalıydı, olanlardan herkezin utanç duyduğunu sanıyordum."

"Hayır, hayır." Beth dehşetle bakıyordu. "Babam, annem ve biz senin ne kadarını gördüğünü ve hatırladığını bilmiyorduk. Çok küçüktün. Annem bize üzerine gitmezsek olayın şokundan daha kolay kurtulacağını söylemişti."

"Oh, Beth..." Başını yavaşca salladı. Yılardır içine attığı, aklındaki bütün korkular, şüpheler, sorular ve utançtan bahsetti. Herşey artık dudaklarından ister istemez dökülüyordu. Sormak istediği bütün soruları soruyor ve Beth'ten gerekli yanıtları alıyordu. Sonunda her ikisi de birbirlerine acıyla sarıldıklarında Rosalie gözyaşlarını tutamamıştı Ama konuşmuş olmanın verdiği rahatlıkla mutluydular.

"Baban sana tapardı Lee, başka şekilde düşünemezsin. Hepimiz annenin seni sevmesini nasıl olup da kıskanmadığına şaşardık. Biz seni de annenden kıskanacağını zennediyorduk ama galiba senin annenle arasındaki en kuvvetli bağ olduğunun bilincindeydi."

Rosalie omuzlarında büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

"Neden bu akşam annenle baban hakkında konuşmak ihtiyacını duydun?" Beth ani bir şekilde sormuştu.

Şimdi kekeleme sırası Rosalie'ye gelmişti. "Hafta sonunda Kingsley'le ailem hakkında konuştuk."

"Evet, Kingsley hakkında konuşurken neden bu konulara geldik?" Beth aniden sormuştu.

"Unut artık Beth." Rosalie uyaran gözlerle Beth'e bakıyordu.

"Evet tamam. Bu iki ayaklı muhteşem yaratıkla ilişki isteyip istemediğinden emin değilsin öyle değil mi?" Beth sanki hiçbir şey duymamış gibi konuşmasını sürdürüyordu.

Rosalie sıkıntılı bir şekilde Beth'e bakarak "Öyle değil işte." Israrla konuşmasını sürdürmeye çalışıyordu. "Biz..." Neydi onlar? "Biz sadece arkadaşız." Sesi çok cılız çıkmıştı.

Beth tam sert bir konuşma yapmaya hazırlanırken sokak kapısının çalınmasıyla susmak zorunda kaldı. Yerinden fırlayarak "Pizzacı gelmiş olmalı, ben alırım." dedi.

Rosalie de ayağa kalkarak mutfağa doğru yürüdü, ancak Beth yanına dev bir buket çiçekle gelince şaşırdı. Krem renkli orkideler normal düzeyde birisinin gönderebileceği türden çiçekler değildi. Ancak Kingsley'in de normal gelir düzeyinde olduğu söylenemezdi.

Beth de aynı şeyleri düşünmüş olmalıydı. Uzun bir süre sessiz kaldı. Orta yaşta bir insanın genç birine baktığı tarzda anlamlı bir balışla Rosalie'ye "Arkadaşsınız değil mi?" dedi.

Rosalie içinden ona kadar saydı. "Hepsi bu Beth, hem kim çiçekleri Kingsley'in gönderdiğini söyledi ki?" Sanki ona böyle bir buketi gönderecek bir başkası varmış gibi ağzından bu sözler döküIüvermişti.

"Senin peşinde birden fazla muhteşem erkeğin olduğunu mu söylemek istiyorsun? Kimse bu kadar şanslı olamaz." Beth, Rosalie'nin aklından geçenleri okuyor gibiydi.

Çiçekleri tabii ki Kingsley göndermişti. Tam Kingsley'in tarzına uygun olarak kartta kısaca 'Seni düşünen K.' yazılıydı.

Pizzacı sonunda gelmişti. Beth pizzaları Rosalie'nin hazırlamış olduğu tabaklara paylaştırdı. Televizyonda seyredebilmek amacıyla hazırladığı tabakları bir tepsiye koyup salona götürdü. Bu arada Rosalie gelen çiçekleri iki ayrı vazoya yerleştirmekle meşguldü. Beth olmasaydı onları salona götürebilirdi, ancak Beth çiçekleri

görünce tekrar Kingsley konusunu açar düşüncesiyle onları mutfakta bırakmaya karar verdi. Ayrılmadan önce gözleri Kingsley'in gönderdiği karta takıldı. 'Seni düşünen K.' Fazla birşey söylemiyordu, duygusal bir mesaj yoktu. Sadece 'Seni düşünen K.' yazılıydı, gerçekten düşünüyor muydu? Gittiğinden bu yana kendisine düşünceleriyle ilgili bir mesaj göndermemişti. Çiçek yollamak kolaydı. Miles'la birlikte oldukları ilk haftalarda o da hergün çiçek yollamıştı. Gelen çiçekler üniversitedeki kızların kıskanmasına sebep bile olmuştu. Evli oldukları dönemde diğer kızlarla da ilgisi olduğunu ancak ondan ayrıldıktan sonra öğrenmişti.

Böyle bir anda geçmişi hatırlamak tuhaftı. Gelen çiçekler gerçekten muhteşemdi.

Beth ayrıldıktan sonra, Rosalie kendisini şımartmak arzusuyla banyosunu pahalı banyo köpüğü ve losyonla doldurdu, yanına şarap kadehini de alarak mumları yaktı ve ışıkları söndürdü. Rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Kafasındaki karmaşık düşüncelerden kurulmak amacıyla parfüm kokulu sıcak suyla dolu küvete uzandı. Tam bu sırada telefon çalmaya başlamıştı. Telefona cevap verecek hali yoktu, bir süre bekledikten sonra ısrarlı bir şekilde çalan telefona cevap vermeye karar vererek hızla bornozunu alıp telefona koştu.

"Alo." Koşarak geldiği için ses tonunu kontrol edememiş ve oldukça yüksek bir tonda konuşmuştu.

Kısa bir sessizlik sonrasında "Rosie sen misin?"

"Kingsley, Amerika'da olduğunu sanıyordum." Ses tonunu kontrol etmeye çalışıyordu.

"Öyleyim, çiçekler eline geçti mi?" Gülümsediğinden emindi.

"Çiçekler mi? O evet, harika bir buket, çok teşekkür ederim."

"Orada saat kaç?"

"Zamanın önemi yok, Rosie" Sesi sanki yan odadan geliyordu.

"Günün nasıl geçti?"

"İyi" Kalbi gene çarpmaya başlamıştı. "Peki senin?"

"Eh işte." Gene bir sessizlik oldu. "Uyusam da uyumasam da hep aklımda sen varsın, sence bunun sebebi ne?"

Rosalie yutkundu ve sakin olmaya çalışarak "Çok fazla peynir yemiş olmalısın" dedi.

Kahkaha attığını duydu. "Sesini duymak istedim. Şimdi şu dakikada saçmalık değil mi? Bana ne yaptın sen?"

Tekrar yutkundu. Havlunun ulaşamadığı yerlerden suların yere damladığını hissediyordu.

"Güzel bir hafta sonuydu. Uzun zamandır geçirdiğim en güzel hafta sonu. Beth ve George ile konuştuğunda onlara teşekkürlerimi ilet, çok iyi insanlar."

"Beth buradaydı, az önce ayrıldı." Duygularını kontrol etmeye çalışıyor, onun sesinden etkileniyor ve heyecanlanıyordu. "Çiçekleri o da gördü ve sanki kendisine gelmiş kadar sevindi."

"Ona da yolladım. Bir buket Frezya gönderdim."

"Öyle mi? Çok naziksin."

Söylenecek sözcükleri bulmakta her ikisi de zorlanıyordu. Kısa bir sessizlik sonrasında Kingsley kadife gibi sesiyle devam etti.

"Sana ulaşabilmek için bütün fırsatlardan yararlanmam gerektiğine inanıyorum."

Rosalie bir süre için gözlerini kapatmak ihtiyacını duydu. "Beth'in ne düşüneceği önemli değil. Önemli olan benim düşüncelerim. Başkalarının beni etkilemesine izin vermem." Gene yalan söyleme ihtiyacı duymuştu. Onunla tanıştıktan sonra herkes hatta herşey onu etkileyebiliyordu.

Kısa bir sessizlik sonrasında "Rosie hala orada mısın? Bak oraya gelmek istiyordum ancak otellerden birinde problem çıktı, ilgilenmem gerektiği için bu hafta sonu gelemeyeceğim."

"Fark etmez." Derin bir nefes aldı, rahatlamıştı.

"Yanında olmak, sana dokunmak, seni öpmek istiyorum Rosie." Bir an sustuktan sonra "İyi geceler, tatlı rüyalar. Umarım rüyanda beni görürsün."

"İyi geceler."

Banyoya döndüğünde kulaklarında hala Kingsley'in etkileyici sesi vardı. Onun buğulu sesi bütün duygularını harekete geçirmişti.

Banyoda kendi kendine konuşarak düşünmeye başladı. Modern bir iş kadınıydı, son on yılda çok büyük ilerlemeler kaydetmişti. İlişki-bütün ilişkiler- ver ve al demekti ve birisinin her zaman için diğerinden daha fazla veren kişi olduğu bilinen bir gerçekti. Kingsley kontrol etmeyi ve etkilemeyi iyi biliyordu. Belli ki nişanlısından ayrıldığından beri bunu çok iyi gerçekleştirmişti. Kendisi de hayatını kontrol ettiğini, belli bir düzen içerisinde işini ve özel hayatını yürüttüğünü söylemişti zaten.

Herşey bir tarafa, Kingsley'in aşk işlerine soğuk kanlı yaklaşımıyla ilgili bütün bildiklerine rağmen, kendi hisleri ona Kingsley'le az da olsa yakınlaşmanın duygusal bir intihar olacağını söylüyordu. Diğer taraftan, her ne kadar kabul etmese de hafta sonunda yaşadıkları ondan etkilendiğini gösteriyordu. Onunla birlikte olmaktan büyük bir zevk almış, onunla yaşadığı her andan engin birzevk almıştı.

Miles'a aşık olduğunu sanarak ve duyduğu fiziksel arzuyla kendisini onun kollarına bırakmış ve onunla evlenmişti. Bu hatayı onu tanımadan yapmıştı. Miles onu aldatmıştı ve Rosalie ağır bir bedel ödemişti.

Kingsley öyle değildi. Tanıştıkları ilk günden itibaren kendi kişiliğini açıkça ortaya koymuştu. Onu gücendirebileceğini düşünmeden ciddi bir ilişki yaşamaktan hoşlanmadığını söylemişti.

Banyodan çıkarken aynadan yansıyan görüntüsünü bir süre inceledi. Duygularının, o istiyor diye uyanmasını istemiyordu. Şurası muhakkaktı ki, Kingsley onu, Miles'dan çok daha fazla etkiliyordu. Ama; Miles onu incitmişti. Kingsley bin kat daha fazla incitebilirdi, ayrıca Kingsley'le ilişkiye girecek olursa şu anki huzurunu da bulamayabilirdi.

Yatağına gitti. Kingsley'i artık düşünmemeye karar verdi. Bu saçmalıktı. Mantıklı düşünerek bu ilişkiye engel olmalıydı, nasıl olsa Kingsley ilişkilerinin geleceğini kendisine bırakmıştı. Yavaş yavaş ilerleyebiliriz demişti, bu da rahatlatıcıydı. Nasıl olsa bu ara-

da Kingsley'in ona olan ilgisi kaybolup giderdi. İşyerinde oyalanabilirdi. Kız arkadaşlarıyla buluşup gezebilir, saçlarını biraz uzatabilir, gelecek yıl için güzel bir yerde kendisine tatil ayarlayabilirdi. Kingsley'le tanışması aslında onun için bir motivasyon olmuştu. Hayattan ne beklediğini düşünmeye başlamalı ve yapmak istediklerini de mutlaka gerçekleştirmeliydi.

Bütün bu düşünceler içerisinde yatağına uzandı ve uyuya kaldı.

Bilinç altında Kingsley'i düşünmeyi sürdürerek onunla telefonla konuştuğunu, kendisinin karanlık dehlizlerde kaybolduğunu, çevresinin tanıdığını düşündüğü kişilerle dolu olduğunu, geçmişle geleceğin içiçe girdiğini görmüştü rüyasında.

Gecenin yarısında korkuyla uyanıp ağladı. Kabus görmüştü. Bu sefer de değişik bir Kingsley görmüştü rüyasında, gözleri kahverengiydi. Çok kızgındı, bağırıyor, vuruyordu.

Yatağından kalkıp oturdu, gördüğü kabusun etkisiyle bütün vücudu ter içinde kalmıştı ve korkudan titriyordu.

Neden Miles'tan mezuniyet gecesinden önce boşanmamıştı? Neden evliliğini sürdürmeye çalışmıştı? Bu soruları defalarca kendi kendine sormuştu. O zamanlar çok gençti, şaşkındı ve korkuyordu. Miles ondan her seferinde işi bittikten sonra özür dilemiş ve affetmesini istemişti. O Miles Stuart'tı herkesin onunla evlendiği için şanslı bulduğu kişiydi, yaşadıkları onun suçuydu.

Bir akşam arkadaşlarıyla birlikte bulunduğu bir partide tuvaleti kullanmak istemiş ve yanlışlıkla büyük bir yatak odasına girmişti. Miles'ı ve kız arkadaşlarından birini yatakta sevişirken bulmuştu.

Bağırarak evden çıktığında yürüyerek evlerine gidebileceğini düşünmüştü, ancak Miles spor arabasıyla peşinden gelmişti. Arabanın sesini duyduğunda kendisinden özür dileyeceğini ve ona yalvaracağını düşünmüştü. Halbuki Miles onu orada bayıltıncaya kadar dövmüş, arabasına zorla bindirerek eve getirmiş ve orda da saldırmaya devam etmişti.

Rosalie gözlerini kapadı. Bu hatıra onun yeniden aşık olma ümidini yok etmeyeye yeterli değil miydi?

Son kavgalarında onu komşusu kurtarmıştı. Boşanmaları sessiz ve çabuk gerçekleşmişti. Rosalie'nin yaşadıklarını başkalarına anlatabileceği düşüncesi, Miles'ın ailesini korkutmuştu. Aile isimlerinin lekelenmesini istemiyorlardı.

Ondan boşandığı anı hatırlayabiliyordu. Çektiği bunca sıkıntıdan sonra kendisini kuşlar gibi özgür ve hafif hissetmişti.

Kendisini hep kendisinden de kötü yaşamları olan insanları düşünerek rahatlatmıştı. Sağlıklıydı, çocuğunu bir kazada kaybetmemişti, arkadaşları vardı, sokaklarda yaşamıyordu.Güzel bir evi, sevdiği bir işi vardı. Kingsley'le karşılaşıncaya kadar mutluydu, o gittikten sonra gene mutlu olacaktı.

Onunla yapmış olduğu telefon görüşmesi hatıralarını canlandırmıştı. Baş edebilirdi, Kingsley'den uzak durması, onu aklından çıkarması yeterliydi...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Güzel bir yaz günüydü. İş arkadaşlarıyla öğlen sandviçlerini, parkta ağaçların altına oturup yemişlerdi.

Rosalie'nin ayağındaki alçı çıkarılmıştı. Eskisi gibi ağrıları yoktu.

Kingsley'i iki haftadır görmemişti. Birkaç kez telefonla konuşmuşlardı. Her aramasının ardından Rosalie kendisine söz vermiş ve bir daha aradığında heyecanlanmayacağım ve nefesim kesilmeyecek demişti. Tabi kendi kendine verilen sözler geçerli sayılmazdı.

Onbeşinci gün işyerine telefon etmiş, saat altı gibi Heathrow havaalanında olacağını söylemişti. Müsaitse onunla akşam dışarıda yemek yemek istiyordu. Saat 8:00 de onu evinden alabilirdi. Ve bildiği bir Kulübe gidebilirlerdi. Kulubün yemekleri çok güzeldi, dans edip ayağındaki alçının çıkmasını kutlayabilirlerdi. "Ne dersin?"

Bu güzel bir fırsattı. İlişkilerini yavaşlatabilirdi. Uzun bir süre görüşmemişlerdi. Rosalie teklifi geri çevirerek onunla görüşmek istemediği mesajını verebilirdi. Bu onu mutlu ederdi. Sakin olmalıydı.

"Akşam yemeği mi? Bayılırım."

Kingsley mutlu bir sesle "Harika " dedi.

Harika değildi, aptalca davranıp kabul etmişti. Evet aptaldı.

Kısa bir sessizlikten sonra "Ben yokken iyi bir kız oldun mu, her şey yolunda gitti mi?"

Sesinden bile bu kadar etkilenebildiği bir kişinin böyle soru sorması saçmaydı. Kızarmıştı, elleri titriyordu. Tabi ki hayatında başka erkekler yoktu, ve kimseyle hiçbir şeyini paylaşmamıştı. "Peki ya sen...?"

"Çok işim vardı, eğlenmeye zaman ayıramadım. İyi olduğum için bir ödül alacak mıyım?"

"İyi olmak zaten bir ödüldür."

"Dediğin olsun, saat sekizde görüşürüz, Rosie"

* * *

Gelmesine on dakika kalmıştı. Rosalie hazırlanmış heyecan içerisinde bekliyordu. Üzerine Beth'le birlikte yeni almış olduğu tek omuzlu kısa bir elbise giymiş, saçlarını ensesinde toplamıştı. Bu elbiseyi aslında iş yerinin bir kutlaması için almış ve sonra da çok dikkat çekeceğini düşünerek o gün giymekten vaz geçmişti. Ama bugün farklıydı. Onun dikkatini çekmek, onun tarafından beğenilmek istiyordu. Aynaya defalarca bakmıştı.

Sonunda kapı çaldı.

Kingsley onu görünce bir çığlık attı. Ve hemen arkasından sarılıp onu öptü. Sonra tekrar baktı, bakışlarından onu beğendiği anlaşılıyordu. "Rüyalarımdaki gibisin."

Rosalie'de gülümseyerek ona baktı, onun yüzünde kendi rujunun izinin kalmış olduğunu görünce bir peçete alıp sildi.

Mutluydu, bu adamı ne kadar özlemiş olduğunu şimdi daha iyi fark edebiliyordu.

Yolda giderlerken ayrı oldukları günlerde yaptıklarını birbirlerine anlattılar. Gece kulübüne vardıklarında kapıdaki görevli onlara masalarını gösterdi. Kingsley rezervasyonu önceden yap-

tırmıştı. Hemen bir şampanya siparişi verdi. Rosalie'nin alçısının çıkmış olmasından o da memnundu. Gülümseyerek "Artık daha fazla gezebiliriz. Alçı çıkmış" dedi.

"İkimiz de çok yoğun çalışıyoruz.. Bu gezma işi bu günlerde pek mümkün olamayacak gibi..."

"Arkadaşlar birbirlerini sık görmeliler"

Arkadaş mı, ne diyeceğini bilememişti. Kingsley'in bakışları mutlu bir şekilde Rosalie'yi süzüyordu.

"Senden çok hoşlanıyorum Rosie, bu seni rahatsız ediyor mu?"

Aslında sadece hoşlanılmak Rosalie'ye yetmiyordu.

Garson masalarına mönüyü getirdi. Burası da Kingsley'in bir tanıdığının yeriydi. Burada ne yenmesi gerektiğini o daha iyi biliyordu. Tercihi Kingsley'e bıraktı.

Gelen yemekler nefisti. Gece ilerledikçe şampanyanın da etkisiyle sohbeti ilerletmişler, bol bol dans etmişlerdi. Zaman hızla akıp geçmişti. Bir sevgili gibi heyecanlı ve mutluydular.

Dönüşte takside Kingsley kolunu Rosalie'nin omzuna atmıştı. Rosalie ondan ayrılmak istemiyor, onu evine davet etmek istiyordu. Bir yandan da bu adama daha fazla yakınlaşmak düşüncesi onu ürkütüyordu.

Eve vardıklarında Kingsley taksiye beklemesini söylemişti. Evinin kapısının eşiğinde ikisi de birbirine çılgınca sarılmış ve öpüşmüşlerdi. Vücutları birbirinden ayrılmak istemiyordu. Rosalie karmaşık duygular içerisinde onun kokusunu çekiyor büyük bir istekle öpüyordu. Onu istiyordu.

Kingsley kendisini çekti ve yüzüne bakarak gülümseyen gözlerle "Gitmem lazım" dedi.

Rosalie arkasından bakakalmıştı. Kendisine bir şeyler oluyordu. Duygularını kontrol edemiyor ve bundan korkuyordu. Kendisini hiç bu kadar yalnız ve çaresiz hissetmemişti. Nedenini

bilmiyordu ama ağlamak istiyordu. İçinden bir ses artık yatması gerektiğini söylüyordu.

* * *

Ondan sonraki günler tam Kingsley'in söylediği gibi geçmişti. Birlikte bol bol gezmişler, Hyde parka, pikniğe gitmişlerdi. Thames nehrinde gemi turu almışlardı. Bir gün, Beth ile George'u ziyaret bile ettiler.

Kingsley'in, ondan daha fazla yakınlaşmasını beklediğinin farkındaydı. Acaba bu yakınlaşma sadece cinsel yönden miydi, Rosalie nin şüpheleri vardı, duyguları ona yanıldığını söylüyordu. Kafası karışıktı.

Miles'ı tanıdıktan beş ay sonra onunla evlenmişti. Bir kez daha aynı hatalarda bulunmayı istemiyordu. Daha Kingsley'i yeterince tanımıyordu. Ona yeterince güvenemiyordu. Süreye ihtiyacı vardı. Birkaç kez Kingsley ile ilgili endişelerinde haksız olabileceğini fark etmişti. İyi yönleri çok olan bir adamdı Kingsley..

Peki şu anda uğraştığı proje bitince ne olacaktı? Yine onu arayacak mıydı? Geçici bir sevgili olmaya hiç niyeti yoktu.

* * *

Temmuz ayının son günlerinden birinde havanın çok sıcak olduğu bir cumartesi sabahı Beth ve George geldi. Çok heyecanlıydılar. Rosalie kapıyı açar açmaz yüzlerinden mutlu olduklarını ve sevinçlerini onunla paylaşma arzusunda olduklarım anlamıştı. George'a Yeni Zelanda'daki iyi bir Üniversiteden çok iyi bir pozisyon teklif edilmişti. Çocuklarıyla birlikte gidebileceklerdi. Onlar için yeni bir başlangıç, yeni bir tecrübe olacaktı bu yeni görev.

Beth ağlamaya başladı. Kararsızdı. George'un arkasında ailesini bırakıp onları merak etmesini istemiyordu. Aynı zamanda yeni bir ülkeye gitmek ve bulunduğu orta yaşta yeni bir hayatla yüzleşmek zor geliyordu ona. Gitmeliler miydi? Acaba Rosalie ne düşünüyordu?

Rosalie onları oturttuktan sonra birer dilim çikolatalı kek ve kahve ikram etti. Bu arada Beth sakinleşmişti. Olaylara daha pozitif yönden bakabiliyordu. Bu iyiye işaretti.

Yeni Zelanda'ya gitmeliydiler. Beth kolaylıkla yeni arkadaşlar edinebilirdi. Ailece çok kısa bir sürede oraya uyum sağlayabilirlerdi. Rosalie bu düşüncesini bildirdikten sonra onları uğurladı. Ama gerçekte sevinememişti, üzülmüştü. Birden Beth'in kendisi için çok büyük anlam ifade ettiğini fark etti. Ve Yeni Zelanda çok uzaktaydı. Duygularını onlara belli etmemeye çalışmıştı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Çevresine göz attı. Bir gece önce ofisten bir yığın işi eve getirmişti. Kingsley mimarıyla görüştükten sonra ihalelerden birini kabul etmiş ve kazanan inşaat firmasına işe başla emrini vermişti. Proje çok büyük olduğu için bir çok firma görev alacaktı. Belli aralıklarla inşaat alanını kontrol etmeye gidiyordu. Ama ilgilenilmesi gerek diğer müşterilerin işleri de vardı. Ofisteki çalışma saatleri yetmediği için çalışmalarına evde devam ediyordu. Boş zamanlarının büyük bir kısmını Kingsley ile geçirmeye başlamıştı. Ama aslında boş zaman yaratmakta zorlanıyordu.

Boş tabakları toplarken kaşlarını çattı. Kendisine bir bardak kahve yaptı, artık işe başlıyabilirdi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra kapı çaldı. "Evet"

"Kingsley... Rosie, konuşmamız lazım."

Kapıyı açtığında karşısında onu valizle görünce şaşırdı. "Bir şey mi oldu?"

Kingsley öpmek için eğilirken başıyla onayladı. "Acilen Jamaika'ya gitmeliyim." Sesi düşünceliydi. "Bu akşam gidiyorum."

Rosalie hayal kırıklığına uğramıştı. Saklamaya çalışarak "Otelde bir sorun mu var? diye sordu.

"Son günlerde düğününe gittiğim yakın arkadaşım Alex kaza geçirmiş. Jet-ski yaparken boynu kırılmış, hastahaneye kaldırmışlar. Balayına gitmişlerdi. Eşiyle Alex'le aynı zamanda tanışmıştım. Onun ailesi yok. Perişandı. Dün gece aradı, hemen gelirim dedim."

"Ne kadar korkunç" üzülmüştü.

"İnanabiliyor musun, oradaki son günleriymiş. Gittikleri bir partide yeni tanıştıkları kişilerle birlikte çok fazla içki içmiş. Sonrada son bir kez Jet-ski yapmak istediğini söyleyerek ayrılmış arkadaşlarından." Başını salladı "Aptalca davranmış" sesi kızgındı.

"Çok üzüldüm Kingsley." Ne söylenebilirdi, bilemiyordu.

"Babam ikinci evliliğini yaptığında Alex ve ailesi hep yanımdaydı. Üzgün olduğumu bildikleri için beni yalnız bırakmak istemediler."

Onu oturma odasına götürdü. Oturmasını ve rahatlamasını söyledi. Kendiside yanına oturarak elini tuttu.

"İyi bir insan Rosie, tanısan seversin. Spor için yaşar. Her tür sporu her yerde yapmayı, denemeyi sever. Biz onla hep dalga geçerdik. Umarım kısmi bir felç olmaz. Çünkü öyle bir tip o şekilde yaşayamaz. "

"Dur bakalım, bunları düşünmek için henüz çok erken." Konuşurken elini şefkatle okşuyordu."Bir çok insan neler atlatıyor, bakalım, bekli de ufak bir yaralanmadır."

"Umarım."divana yaslandı. Elini sıkmaya devam ediyordu. "Johan aradığından bu yana hiç uyuyamadım. Böyle aptalca davranmış olmasına inanamıyorum."

"Saat kaçta gideceksin."

"Birkaç saat sonra"

"Yemek yedin mi?" Kingsley'in başını salladığını görünce "Sana önce bir kahve yapayım sonrada brunch hazırlayayım, ne dersin?"

"Teşekkür ederim" Rosalie mutfağa gitmek üzereyken elinden tutup çekti yüzünü şefkatle okşadı "Senden ayrılmayı istemiyorum" dedi. Elini dudaklarının üzerinde gezdirdi, sonra boynuna doğru indirdi, İpek gibi teninin üzerinde elini dolaştırıyor, genç kadını sevgiyle okşuyordu. Sonra dudakları onunkini buldu. Büyük bir arzuyla öptü Rosalie'yi.

Öpmesini, onun arzularının uyanmasını sağlayıncaya kadar sürdürdü. Elleri şimdi vücudunu okşuyordu, kendisini kontrol edemiyordu. Titremeye başlamıştı. Bir çok kez öpüşmüşlerdi. Ama bu sefer ki sanki daha farklıydı.

Şimdi anlayabiliyordu. Aslında haftalardır bunun farkındaydı. Aralarındaki elektriklenme çok kuvvetliydi. Konuşmaya gerek yoktu. Birlikte ne kadar iyi olabileceklerini biliyordu.

Solukları sıklaşmıştı, bütün vücudu arzu içindeydi, durmasını istemiyordu Rosalie. Ona sarıldı tamamıyla kendisini onun okşayışlarına bıraktı.

"Çok güzelsin Rosie." Dudakları boğazında dolaşıyor adeta dolaştığı yerlerde iz bırakıyordu. "Her yönünle, farkında bile değilsin, şaşırıyorum," Biraz uzaklaştı baktı "Muhteşemsin."

Rosalie gözlerini açtı, arzuyla koyulaşmış mavi gözlere baktı.

"Seninle bir ilişki istemiyorum, daha fazlasını istiyorum, sana aşık oldum Rosie. Seni ilk öptüğüm andan beri kendimle savaşıyorum. Ama yanıldığımı ispat etmeni bekliyordum. Senin bendeki hayalinin gerçek olmadığını gösterecek bir hareket bir cümlen..."

Genç kadın onun kollarının arasında duyduklarıyla donmuş kalmıştı. Böyle olmamalıydı. Kingsley kadınları sevip bırakan biriydi. Bunu kendisi söylemişti.

"Bana inanmıyorsun...?" yumuşak bir sesle sormuştu, ama gergindi.

Rosalie adeta fısıldayarak "Bilmiyorum." dedi.

Uzun bir süre yüzünü inceledi. Sonra onu koltuğa doğru çekti. "Aynı şeyleri hissetmiyorsun değil mi?"

Yutkundu yüzüne bakamıyordu "Ne hissedeceğimi bilemiyorum. Her şey çok çabuk gelişiyor."

"Ben bir çok kadınla birlikte oldum ama sen çok farklısın."

"Benim farklı olduğumu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Bilmeyi gerçekten istiyor musun?" onu süzmeyi sürdürüyordu. İsteksizce başını kaldırıp baktı. Ses tonunda bir emir vardı

"Evet?" Ama kendisinin gerçekleri duymak istemediğinin farkındaydı.

"Çünkü yataktan kalktığımda yanımda o kadınlardan birini görmeyi asla arzu etmedim." Uzun bir sessizlik oldu "Senin benden korkmana neden olan nedir Rosie?"

Rosalie'nin kalbi kafesinden çıkacakmış gibi atıyordu. Arkadaşını görmek için yapacağı yolculuk öncesi bütün bunlar olmamalıydı. Bu haksızlıktı. "Senden korktuğumu söylemedim."

"Korkmana gerek yok." Güldü "Ama anlayamıyorum. Önceleri fiziksel bir sorunun olduğunu düşünmüştüm çünkü kimseyle birlikte olmamıştın ama birlikteliğimizde çok mutluyduk değil mi?"

Bu bir soruydu, cevaplanmalıydı. "Öyle sanıyorum."

"Bekledim, seni incitmekten her an sakındım, benimle huzurlu olmanı istedim. Bugün....?" Biran durdu, saçlarını parmaklarıyla arkaya doğru itekledi "Her şeyinle benimleydin."

Vücudu kasılmıştı, başı dönüyordu.

"Peki nedir Rosie, Ne hissettiğini neden bilmiyorsun? Neden kendini bırakmıyorsun? Buna sebep olan eski eşin mi? Ne tür bir kötülük yaptı o sana?"

Dudağını sertçe ısırdı. Artık düzgün düşünemiyordu. Duyguları kararlarını etkiliyordu. Kingsley'e kendisinin geldiği noktayı anlatabilmesi kolay değildi. Denemeliydi. Bunu ona borçluydu. Derin bir nefes aldı.

"Miles...... Miles normal değildi." Titriyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Şefkatle sordu. "Hangi yönden normal değildi?"

"Ben...O...."sesi endişeliydi "Ben .. her şeyi anlatmam gerekir. Üniversiteye başladığımda tanıştık, harika olduğunu düşünüyordum. Çok yakışıklıydı, komikti, bir kızın aradığı tüm özelliklere sahipti. Beni kandırmıştı. Ailesi de çok zengindi ve onların tek çocuğuydu, spor bir arabası ve her olanağa sahipti. Bu beni paraya önem veriyor olarak gösterebilir." Titriyordu.

"Onsekiz yaşındaki bir kızın bildiği herkesten farklı bir tiple karşılaşması ve ilk kez aşık olması " Sesi , çok yumuşaktı.

Ona bakarken anlayış gösterdiğine saşırdığını düşünüyordu.

"Ve?" Devam etmesini istiyordu.

"O beni istedi. Ben daha önce hiçbir erkekle birlikte olmamıştım ve o da böyle birini arıyordu."

Kingsley bu güzel sıkıntılı yüze merakla bakmaya devam ediyordu.

"Neyse biz evlendik çünkü ona başka türlü onunla yatmayacağımı söylemiştim. O gece değişti." Gözlerini kapattı ona bakmaya cesreti yoktu.

"Vahşileşti. Tabi sadece yalnızken. Herkez onu mükemmel bir koca olarak görüyordu ve ben de suçun bende olduğunu düşünüyor, kimseyle birşey paylaşamıyordum. Tabii bu da ona daha fazla cesaret veriyordu."

"Seni dövüyor muydu?"

Başını salladı. "Görünmeyen yerlerime kamçıyla vuruyordu. Akıllıydı, boşandıktan sonra teyzesi beni aradı ve bana onun hep dengesiz ve zalim bir sapık olduğunu anlattı. Büyükbabası da öyleymiş ve akıl hastanesinde ölmüş." Titriyordu. Bütün yaşadıklarını bir başkasına nasıl da anlatabiliyordu.

"Peki sonunda ayrılmaya nasıl karar verebildin? Umarım onu terk eden sen olmuşsundur."

"Birgün yatakta bir başkasıyla yakaladım. Bana vurdu, bende karşılık verdim. Bu onu çıldırttı, komşular kapıyı kırıp beni kurtardılar. Sonra da ailesi olanları kimseye anlatmamam şartıyla ondan boşanmamı kabul etti."

Kingsley'in kolları onu şefkatle sarmıştı. Onu rahatlatmaya çalışıyordu. Duyduğu utanç ve aşağılanma korkunçtu. Şayet Robert onu kurtarmamış olsaydı, o gece Miles ona birkez daha tecavüz edecekti zira çırılçıplak ve korumasızdı.

Robert tam bir dost çıkmıştı. Olanları kimseye anlatmamıştı. Sadece avukata anlatmış ve şahitlik yapmıştı. Ailesiyle yapılan anlaşmaya göre herkes hiçbir şey yaşanmamış gibi olayları unutacak ve hayata devam edecekti.

"Nerede o şimdi?" Kelimeler öfkeyle ağzından dökülmüştü. Neden sorduğu çok net bir biçimde belli oluyordu.

"Spor arabasını kullanırken kaza yaptı ve öldü."

"Kolay kurtulmuş."

"Belki de" Kitaplarda anlatıldığı gibi anlatmak onu rahatlatmamıştı.

"Demek böyle davranmana neden yaşadıklarınmış. Daha iyi anlıyorum şimdi seni, ama onun hayalinin seni alt etmesine daha fazla izin vermemelisin. Biz farklıyız, bu farklı, bunu görebiliyorsun değil mi?"

Kollarının arasından sıyrıldı. Miles da evlilik teklifini yaparken aynı şeyleri söylemişti. Yüzü gülümsüyordu. "Bundan

böyle biz bir bütün olacağız, hayat bizim için mükemmel olacak. Söz veriyorum."

Elleri birbirine kenetlendi. Çok sinirliydi. "O da böyle söylemişti."

"Ne gibi?"

Başını salladı. "Önemi yok."

"Benim için var." Sakin olmaya çalışıyordu. "Onunla karşılaştırılmaktan hoşlanmıyorum Rosie."

"Öyle demek..." Belki de öyle demek istemişti, çok fazla benzerlikleri vardı.

"Ben benim Rosie, senin evlendiğin o manyak değil." Açıkça beliydi aslında. "Ve seni seviyorum."

"Maria'dan bahsettiğinde aşkın sadece mutluluk kavramı olduğunu ve gerçek hayatta var olmadığını söylemiştin ve hatta er veya geç bir güvensizlik oluşuyor demiştin."

Gidip onu sarsmayı arzu etti, ama o eski kocasıyla aynı kategoride olamazdı. "O zaman farklı düşünüyordum ama düşünceler değişebiliyor. O zamanlar sevdiğim biri yoktu. Seninle olmak istiyorum Rosie, hem de ilelebet..."

"Peki fikrini değiştirirsen, o zaman ne olacak?" Yüzüne bakarken gergindi. Miles ona, onu tuzağa düşürdüğünü, hayatını mahvettiğini söylemişti.. O bir hiçti, bir parazitti sevilemez ve sevemezdi. Tekrar böyle bir tecrübe yaşayamazdı. "Ya bir gün beni bıkarsan. O zaman beni suçlar mısın? Beni tuzağa sen düşürdün der misin? Hep çevremde dolaşan sendin, nefes bile aldırmıyordun ban der misin...?"

"Bunları yaptı mı? Bütün bunları söyledi mi?"

Tasdik edercesine başını salladı. Kendini savunmak ister gibi bir hali vardı. "Önemi yok. Artık bir ilişki istemiyorum. Özür dilerim ama istemiyorum."

"Ben sana bu işin başından beri dürüst davrandım."

"Evet öyle." Onayladı. "Peki bununla ne demek istiyorsun?"

Baktı, kendisini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. "Söyleyecek hiç birşey kalmadı."

"Bunu kabul edemem."

Gözlerini açtı. Kingsley'in kızmasını bekliyordu. "Kingsley, bunu inanarak söyledim."

"Sen öyle düşünüyorsun." Ona dokunmamaya gayret ediyordu. İşler her an daha da karışabilirdi. Oysa ona sarılmak, bu beraberliği ona kabul ettirinceye kadar onu öpmek istiyordu. "Sana inanmıyorum."

Kingsley gözlerini kapadı, koltuğa yaslandı. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bacaklarını uzattı, onu şimdiye kadar tanımış olmalıydı, bu şekilde onu yargılamaya hakkı yoktu.

"Kahve veya brunch teklifinde bulunan olmuş muydu?" Ses derinden gelmişti. Rosalie titreyen bacaklarla kalktı ve mutfağa doğru yürüdü.

Miles'ı Kingsley'e anlatmış olduğuna inanamıyordu. Genç adam ne düşünmüştü acaba? Aptal olduğunu düşünebilirdi. Miles gibi kendisinden tiksinmiş olabilir miydi? Neden sanki bütün bunları ona anlatmıştı? Gözlerini kaparken göz yaşlarının akmasına engel olamıyordu.

"Hiç önemi yok."

Onu izlediğini farketmemişti. Kingsley gelmiş ve ona sarılmıştı. Rosalie'de karşı koyacak güç kalmamıştı.

"Bunları anlatabilmek büyük bir cesaret isterdi, seni çok iyi anlıyorum Rosie. Ama o artık yok. Her toplumda o tür insanlar vardır. Ölmesine emin ol sevindim yoksa onu ben öldürmek zorunda kalacaktım. Bunları anlatmak yaralarını deşti ama yaralar iyileşebilir inan bana, ne kadar acı verirlerse versinler bu yaraların iz bırakmadan temizlenmesinde yarar var."

Bu kadar basit değildi. Aslında yaşanmış çok kötü olaylar vardı. Annesinin korkunç ölümü, babasının intiharı. Yıllarca kendisini sevecek birine ihtiyaç duymuştu. Onunla ilgili hayaller

kurmuştu ama bu hayaller sonuçta bir kabusa dönüşmüştü. Tam bir kaosun içindeydi, bunların Kingsley'le hiçbir ilgisi yoktu.

"Sana şimdi kahveni getireceğim, yiyecekleri de hazırlayacağım, lütfen içeri geç otur.

Yemeklerini yerken genç adam buraya ilk gelişini hatırladı, o zamanda ona bir ümit vermemişti. Saatine baktı, gitme zamanı gelmişti. "Benimle hava alanına gelirmisin?"

"Elbette gelirim ne biçim soru bu?"

Başkasını sevmesi mümkün değildi. Hayatını her yönü ile kontrol edebilmeliydi, aşık olunca bu mümkün olamazdı, kontrolu başkasına veremezdi. O da Jamaika'ya gittiğinde anlattıklarını düşünecekti.

Onunla hava alanına gidebilirdi, başka söylenecek birşeyi kalmamıştı.

Artık ilişkileri bitmişti, böyle olmalıydı. Ama henüz o henüz bunu bilmiyordu...

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Havaalanına giderken yol boyunca Kingsley onun elini bırakmadı.Konuşmuyorlardı. Aslında konuşulması gereken, havada kalan çok şey vardı. Yanında oturan Kingsley sakin görünüyordu. Ama gergin olduğunu anlayabiliyordu. Artık tanıyordu onu. O da onun gibi oynuyordu.

Havaalanı kalabalıktı. Kingsley uçuş işlemlerini yapıp bagajını verdikten sonra onun elinden tutup bir lokantaya götürmüştü. İki kahve istedi. Aslında ikisinin de kahve falan içmeye ihtiyacı yoktu. Rahatsız sandalyelere oturduklarında "Üşümüşsün" dedi. Şaşırmış olduğu belliydi.

Vücudu sanki sarsılmış gibiydi. Nasıl hissettiğini bilemiyordu.

"Vücut ısım düzgün çalışmıyor."

Kingsley'in bakışları kısıldı. Uzun süre Rosalie'yi inceledi. "Hafta sonu dönmeyi planlıyorum," dedi sakin bir şekilde "Cuma akşamı yemeğe gider miyiz?"

"Gelemeyebilirsin gelince kararlaştırırız."

"Hayır şimdi kararlaştıralım"

Birden yemekten fazlasını tartıştıklarını fark etti. Ona baktı. Kararlı ve kuvvetli, hayattaki her problemle kendi tarzında savaşabilecek bir adam gibi duruyordu. Ona karşı hep anlayışlı davranmıştı. Kabul etmeliydi. Diğer yandan o on yıldır yalnızdı. Kimseye ihtiyacı yoktu. Ayakları üzerinde durabiliyordu, bağımsızdı.

Böyle bir adamı sevmek, sevişmek, ona dayanma arzusu, bu duygularla nasıl baş edecekti.

"Jamaika'ya gidiyorsun" Düşünüyordu. Böyle bir zamanda söylenecek söz değildi.

"İstersen kalabilirim."

"Peki ya arkadaşın"

"Öncelik senin"

Kalbi yine deli gibi çarpmaya başlamıştı. "Senden kalmanı istemeyeceğim. Gidip arkadaşını görmelisin, sana ihtiyacı var."

"Peki ya senin?"

Sessizce oturuyordu. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Bakışları üzgündü. "Kendimi bir mayın tarlasında gibi hissediyorum, söylediklerimin bana karşı koz olarak söylenebileceğini düşünemezdim. Bunu yapıyorsun. Bana bak onda bulduğun kötü özellikleri bende de görüyor musun?"

Korkmuştu. İnkar edemezdi. Nasıl yapabilirdi. Hele Kingsley, parmağını oynattığında istediği kadar güzel bayanı elde edebilecek güçteki adama güvenemeyecekse bir daha hiçbir kimseye güvenemeyebilirdi.

"Düşünürsen....."

"Neden umursayayım." Cümlesini tamamlatmamıştı. "Neden senin için bir tehdit oluşturduğumu düşündün? Sonunda o sapıktan bahsettin. Ama çelik daha serttir değil mi?

"Ne çeliği?"

"Kalbinin kapılarını kapatan çelik. " Romantik sözlerdi bunlar.

"endişelerime engel olamıyorum." Yüzünü kapatabilmek için saçlarını yanaklarının iki yanına doğru çekti. Gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu.

"Yapabilirsin." Sesi sertti. "Sana aşık olduğumu anladığımda neler yaşadığımı biliyor musun? Korkmaya hakkı olan bir tek sensin sanıyorsun. Maria'dan sonra buna bir daha izin vermeyeceğime dair söz vermiştim. Kimin ihtiyacı vardı ki? Kadın kadındı. Ve dışarıda istediğim gibi oynamaya hazır bir çoğu vardı. Kazanılacak çok şey

vardı. Kaybedilecek ise hiç bir şey. Güvenliydi. Ve işte o sırada karşıma sen çıktın."

Yaşlar akmaya başlamıştı Rosalie'nin gözlerinden, günlerdir, haftalardır onu seviyordu. Onu herkesten, her şeyden daha çok seviyordu. Ama bunu Kingsley öğrenmemeliydi. Bunu asla bilmemeliydi.

"Ağlama, en son isteyebileceğim şey seni ağlatmaktı. Kahveni iç lütfen."

Gözyaşlarını sildi. Kahvesini içti. Gözlerini kaldırdı ona baktı. "Sen ve ben, bu ilişki hiçbir zaman yürümez Kingsley, Miles' dan sonra duygularım öldü, artık geri gelmesi çok zor."

"İnanmıyorum, seni seviyorum, evlenmek istiyorum, çocuklarımızın olmasını ve senle yaşlanmayı istiyorum. Ben Miles değilim. Ben benim ve bunu anlamanı sağlayacağım."

Buraya gelmemiş olmayı isterdi. Ama neden geldiğini biliyordu. Birazcık olsun onunla birlikte olmak istemişti. Son bir kez bile olsa. Her dakikası her saniyesi çok değerliydi, ve ne yazık ki bunu tartışarak harcıyorlardı.

"Tartışmak istemiyorum, fazla zaman kalmadı."

"Hayatımda hiçbir şeyi yarım bırakmadım. Bir sonraki uçağa binebilirim."

Buna bir son verilmeliydi, daha fazla mücadele edecek gücü kalmamıştı. "Sakın yapma, arkadaşın seni bekliyor."

"Anlamıyorsun değil mi? Benim için ne ifade ettiğini anlayamıyorsun."

"İstemiyorum. Yeterince zor, söylediklerimi kabul edemez misin? Beni yalnız bırakmanı istiyorum, bu hem senin hem de benim için en iyisi, bir gün bunu anlayacaksın."

"Evet anlayacağım" Eğildi ve onu sertçe öpmeye başladı. Bu sefer farklıydı, diğer öpüşmeleri gibi değildi bu...

"Hayır" başını çevirdi. Paniklemişti. Şu anda zayıf davranamazdı. Bugün burada bu işi bitirmeliydi. Birkaç gün uzakta olacaktı. Bu arada o da düşünüp onun haklı olduğunu anlayabilecekti. Gelecekle-

ri olamazdı. Onu çok fazla sevdiğini söylese bir gelecekleri olabileceğini söyleyebilse farklı olabilirdi, ama söyleyemezdi. Bunu anlayamazdı. Bu konudaki zayıflığını belli etmemesi gerekirdi. Çok akıllıydı. Konuşmaları ikna ediciydi. "İstemiyorum, seni istemiyorum." Direk gözlerinin içine baktı, mavi gözlere içini acıtıyordu.

"Öyle demek istemiyorsun"

"İstiyorum" Başıyla onayladı "Gitmelisin, uçağını kaçıracaksın."

Kingsley'in uçakla ilgili söylediği kaba söz yanlarından geçen yolcuları şaşırtmış ve acilen oradan uzaklaşmalarına neden olmuştu.

"Seninle yaşayamam Kingsley" Umutsuzca konuşuyordu. "Seninle tanışmadan önceki yaşamımı sürdürmeyi istiyorum. Bundan böyle senin projenle Mike ya da diğerleri ilgilenir."

"Ben başkalarını istemiyorum, anlaşmada sen varsın."

"O zaman istifa eder ayrılırım. İstersen beni dava et." Yüzünde korkuyla ona bakıyordu.

Kingsley uzun bir süre sessiz kaldı. Şaşkındı ve kızgındı. Kingsley'i bu hale getirdiği için üzgündü. "İşten ayrılmana gerek yok " En sonunda konuşabilmişti. "Benim yüzümden ayrılmanı istemem, istersen projeyle Mike ilgilensin veya kim istersen, umurumda bile değil."

Yavaşça ayağa kalktı. Yüzü solgundu.

"Allahaısmarladık Rosie."

"Güle güle."

Çevresindeki koşuşturmaların farkındaydı. Aslında şu anda her şeyin durması gerekirdi.

Ona dönüp bir kez daha bakmıştı. Sonra arkasını dönmüş kendinden emin adımlarla lokantadan ve hayatından uzaklaşmıştı.

O da buna izin veriyordu.

* * *

"Ne yaptın sen"

Beth ona şaşkın bir şekilde sormuştu. "Ben Kingsley'den ayrıldım."

Pazar günü öğleden sonra Beth'in evinin çiçeklerle dolu bahçesinde oturuyorlardı. Güller nefis kokuyordu. Hava çok sıcaktı. Beth her Pazar olduğu gibi yine Rosto pişirmişti.

Rosalie, Kingsley'den ayrıldığı gece hiç uyuyamamış, sabaha kadar ağlamıştı.

"Sana tapıyordu, bunu herkes anlayabilirdi." Beth üzgün bir şekilde düşüncesini söylüyordu. "Yoksa başka bir kadın mı var? Buna inanamam."

"İnanmak zorunda değilsin. Başka bir kadın yok. " Rosalie sakin bir şekilde Kingsley ile arasında geçenleri anlatıyordu.

"Sadece birlikte olamayacağımızı düşündük, hepsi bu."

"Biz mi?" Beth şaşkın gözlerle bakıyordu. "Saçmalamışsınız."

"Beth, Kingsley kesinlikle kötü bir şekilde davranmadı. Sadece ilişkimiz ciddileşmeye başlamıştı. Benimle olmak istiyordu."

"Oh Lee," Beth dehşetle ona bakıyordu. "Ve sen kabul etmedin?"

"Evet, öyle oldu."

"Onunla ilişkiyi bitiren sen oldun demek ki, Kingsley değil, hayatta karşılaşabileceğin en mükemmel insandı ve buna pişman değilsin öyle mi?"

Rosalie ilk defa Beth'in çocuklarının Beth konuşurken yanından kaçma nedenini anlamıştı. Haklı olan birisinin karşısında olmak rahatsızlık vericiydi.

"Pişman değilim, gerçekten, uzun dönemde ilişkimiz yürümeyecekti. Verebileceğimden çok daha fazlasını isteyecekti."

"Kingsley bir çok erkek gibi, bir söz vermeden, senle birliktelik mi teklif etti?"

"Tam olarak değil."

"Birlikte yaşamayı mı istedi? Büyük bir hata. İkiniz de aynı anda özgürlüğünüzü yitirmek istemiyordunuz. Anlıyorum –"

"Beth-" sakin olmaya çalışıyordu. "O ....."nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Evlenmek istiyordu." Sonunda söyleyebilmişti.

"Hayır" Beth keskin bir çığlık attı. Yüzüne hayretle bakıyordu. "Ve sen kabul etmedin, Lee, sen deli misin?"

Belki de bugün buraya gelmekle hata etmişti. Ama bunu arkadaşlarıyla paylaşamazdı. Yalnız kalmaya da cesaret edememişti.

"Olabilir" Gülümsemiyordu. "O da senin gibi düşünüyor. Ayrılırken ikimizde çok üzgündük." Sesinden hala üzgün olduğu anlaşılıyordu.

"Oh canım" Beth annesi gibiydi, yanına gelip ona sarılmıştı.

Beth'in hazırladığı buzlu limonatasından birkaç bardak içtikten sonra Rosalie Beth'e korkularını, endişelerini ve Miles'la birlikte yaşadıklarını anlattı.

Günün sıcaklığı bittiğinde ve akşamın gölgeleri güneşin son ışıklarıyla uzarken hiçbir sonuca varamamışlardı.

Rosalie bütün sırlarını paylaşmış olmaktan dolayı kendini daha iyi hissetmiyordu. Buna rağmen teyzesini görmeye geldiği için mutluydu. Miles hakkında konuşmuş olmak ve evliliklerinde yaşadıklarından bahsetmek zor olmuştu.

Beth, Miles hakkında "Onunla birlikte olduğun bütün zamanlarda seninle ilgili çok az şey duyduk. Her zaman onun arkadaşlarıydı, onun istekleri, onun çıkarlarıydı, değil mi?" dedi.

"Öyle sanırım." Onu hep bir baba gibi görmek istemişti, baba sevgisini yaşamamış olduğu için o sevgiyi onda bulmaya çalışmıştı. Halbuki Miles her zaman bencil davranmıştı.

"Kingsley ona benzemiyor Lee, bunu anlayamıyorsun değil mi? O hiçbir zaman sert davranamaz, bunu biliyorum."

"Ben de biliyorum, fakat....."Başını salladı " Zannederim beni evli olmak fikri korkutuyor, yoksa son yirmi dört saatten beri onu aramayı, ona ihtiyacım olduğunu söyleyebilmeyi arzu ediyorum."

"Belki de evlenmeden onunla aynı evi paylaşmalısın." Aslında evlenmeden yaşama fikrine karşı çıkan tutucu bir insandı Beth. Ama Rosalie'nin Kingsley'i sevdiğini biliyordu ve onu kaybetmesini istemiyordu.

Rosalie, Beth'e sarılarak "Beth seni gerçekten çok özleyeceğim." dedi. "Ama bu sadece evlilik değil, büyük bir sorumluluk, ve de onu ne kadar sevdiğimi anlamasına izin vermek demek. Bazıları sevildiğinden emin olunca değişebilir." Teyzesine baktı "Ne diyeceğimi bilemiyorum, ama korkuyorum."

"Peki onunla olamamak fikrini nasıl karşılıyorsun? Bu seni korkutmuyor mu? Düşün biraz. Tamam mı?"

* * *

Beth'in söylediklerini günlerce düşünmüştü. Sonunda Beth'in haklı olduğuna karar verdi. Onu kaybetmek onunla birlikte olmaktan çok daha ürkütücüydü.

Kingsley'in dönmesi gereken Cuma sabahı erkenden uyandı. Aslında o gece gözüne uyku girmemişti. Ancak sabah üçten sonra biraz uyuyabildi.

Aniden aklına gelen bir fikirle rahatladı. Onunla tanıştığından bu yana ilk kez tam olarak ne istediğini biliyordu. Miles gitmişti. Onun aklından, kalbinden, hayatından çıkmıştı. Artık hayatını mahvetmesine izin veremezdi.

Kingsley hiçbir açıdan Miles'a benzemiyordu, karakterleri çok farklıydı. Dürüsttü, olaylara bakış açısı daha değişikti. Miles'da bu özellikler yoktu.

Yatağına oturdu, ne kadar aptaldı, ne kadar kördü, Kingsley ona kalbini açmıştı, peki ya o? Onu dinlememişti bile.

Kendini tuhaf hissediyordu, kalktı, mutfağa yürüdü sert bir kahve hazırladı. Neden onu sevdiğini söyleyememişti? Cevap arıyordu. Gittiğinden beri ondan hiç ses seda çıkmamıştı. Ama bunun için tabii ki onu suçlayamazdı.

Peki Kingsley olmadan hayatına nasıl devam edecekti. Ya Kingsley başkasıyla evlenecek olursa, ondan bebekleri olacak olursa?

Bütün bunları artık düşünmek istemiyordu. Onunla olmak istiyordu. Geçmişin korkularıyla yaşamaktan, bazı gerçekleri görememişti.

Ayrıyken onunla bir gelecekleri olamayacağına inanmış olabilirdi. O da onun yaptığı gibi yüz seksen derecelik bir dönüş yapmış olabilirdi.

Sıcak kahvesini yudumlarken düşünmeye devam ediyordu. Ner de yanlış yapıyorum? Şayet Kingley onu sevdiğini söylediyse bu gerçekten doğru olmalıydı. Kingsley duygularından emin olmadan sevdiğini söyleyecek biri değildi. Vücudunu bir mutluluk sardı. Çocukluğundan beri ilk kez gerçekten sevildiğini hissediyordu. Korkularını ve endişelerini bir kenara itip mantık ve güven üzerinde durmalıydı. Bu ilişkide bir gelecek arıyordu. Ondan ve kendisinden şüphe etmemeliydi. Ve Kingsley ile bir gelecek istiyordu.

Düşünürken küçük mutfağında dolaşıp durduğunu fark etti.

Havaalanını araması ve uçağın geliş saatini öğrenmesi gerekiyordu. Onu karşılayabilirdi. Uçak inmeden önce orada olmalı, onu beklemeliydi.

Havaalanını aradığında bugün Jamaika'dan bir sefer olmayacağını öğrendi. Oradaki fırtına yüzünden bütün uçuşlar iptal edilmişti.

Televizyon seyretmemiş olduğu için fırtınayı duymamıştı. Elleri titriyordu. Kingsley'in Londradaki sekreterini arayıp kaldığı otelin telefonunu isteyebileceğini düşündü. Aramak için beklemesi gerekirdi. Henüz saat sabahın 05:00'i olmalıydı.

Banyoya girdi. Vakit geçmek bilmiyordu. Ortalığı topladı, temizledi. Aklına hep en kötü ihtimaller geliyordu. Fırtınadan bir zarar görmemiş olmasını umuyordu. Henüz onu sevdiğini bile söyleyememişti. Onsuz yaşamaya dayanamazdı.

Sabah saat 08:00 de sekreteri Jenny'i aradı. Bütün randevularını iptal etmesini , kendisinin yapması gereken işleri olduğunu söyledi.

Saat 09:00 da Kingsley'in Londra'daki sekreterini arayıp, Kingsley'in Jamaika'da kaldığı otelin telefonunu istedi.

Jamaika'da şu anda saat sabah 03:00 falan olmalıydı. Beklemeli miydi? Hayır bekleyemezdi. Şimdi aramalı, onunla konuşmalıydı. Buna ihtiyacı vardı. Hem duygularını söylemek, hem de onun durumunu öğrenmek istiyordu.

Otel'i aradı. Resepsiyondan Kingsley'i bağlamalarını istedi. Telefon hemen açılmıştı.

"Alo?"

"Kingsley, sen misin?" Saçma bir soruydu, ses onun sesiydi. "Ben Rosalie."

"Rosie?"

Konuşamıyordu, gözyaşlarına engel olamıyordu.

"Rosie orda mısın?"

"Affedersin" Konuşmakta zorlanıyordu. "Beni affedebilir misin? Çok aptalca davrandım."

"Rosie seni duyamıyorum – fırtına – bağırman gerekiyor."

"Beni affedebilir misin? Çok aptalca davrandım."

"Öyle davranmadın" Ses gelip gidiyordu. Hatlar çok kötüydü. Söylediklerini anlayamıyordu. "........çok cesurca, bunu bilmiyor musun?"

"Seni duyamıyorum."

"Tanıdığım en cesur kadın olduğunu söyledim." Sonrasını anlayamamıştı.

"Oh Kingsley seni anlayamıyorum, senden özür dilemek istiyorum, Ben de seni seviyorum. Lütfen dikkatli ol."

O da bir şeyler söylüyordu. Söylediklerini duyup duymadığından emin değildi.

"Kingsley sığınağa gitmen gerekiyorsa git, seni seviyorum, müsait olunca beni ara." Hat kapanmıştı. Acaba söylediklerini duyabilmiş miydi?

Bütün gününü Televizyon seyrederek geçirdi. Beth arayıp bir şey yiyip yemediğini sorduğunda bütün gün hiçbir şey yememiş

olduğunu fark etti. Sadece kahve içmişti. Beth de fırtınadan haberdar olmuştu. Rosalie'yi yalnız bırakmak istemiyordu. "Oraya geliyorum, bir şey getirmemi ister misin?" dedi.

"Bir şey istemiyorum"

"Bir süre sonra görüşürüz."

* * *

Beth gelirken yanında yiyecek ve şarap getirmişti. Rosalie'yi perişan bir durumda görünce masayı hazırladı, bardaklara şarap koydu.

"Aç değilim."

Beth umursamadı. "Beni dinle Lee. Bundan çok daha büyük felaketler yaşandı. Ama insanlar bir şekilde kurtuldu. Eminim Kingsley çok iyi durumdadır. Hastalanırsan bunun ne sana ne de ona bir yararı olur. Lütfen yemeğini ye ve Kingsley'in seni aramasını bekle."

Beth bir anne gibi onu sakinleştirmeye çalıştı. Onu yalnız bırakmamak için o gece Rosalie'nin evinde kaldı.

Ertesi gün öğleden sonra Kingsley aradı.

"Kingsley, seni seviyorum, iyi misin?"

"Evet. Burası çok kötü, yaralananlar oldu, yardım etmeye çalışıyorum."

"Lütfen dikkat et."

"Dün akşam aramana sevindim."

"Ben de"

"Seni seviyorum"

"Ben de, beni affettin mi?"

"Her zaman sevgilim. Kapatmak zorundayım, görüşürüz."

Rahatlamıştı. Sonra Beth aramış ve televizyonunu açmasını söylemişti. Televizyonda Jamaika ile ilgili haberler vardı. Rosalie yaklaşık on dakika sonra gördükleriyle şaşkına dönmüştü...

ONUNCU BÖLÜM

"Lee, mutlaka mantıklı bir açıklaması vardır. Söyleyeceklerini dinlemeden sakın karar verme."

Televizyondaki haber programı bittikten hemen sonra Beth aramış ve yaptıkları konuşma sonunda her ikisi de Kingsley' den bir açıklama gelmeden yorumda bulunmama kararı almışlardı.

Rosalie dakikalarca oturma odasında oturup düşünmüş, bir anlam vermeye çalışmış ama yine de hiçbir şey bulamamıştı.

Televizyondaki haberlerde Jamaika gösterilmişti. Yaşanan felaket çevreye ve insanlara çok zarar vermiş, insanlar el ele yaralananlara yardıma koşmuşlardı.Yardım edenler arasında tatil için giden turistler de bulunuyordu. Onlar da çöken evlerin altında kalan insanlara yardım etmeye çalışıyorlardı.

Haber spikeri cesaret, umut ve çaresizlik sahneleri ile dolu görüntüleri seyircilere sunmaya çalışıyor, özellikle yardım ekiplerinin yaptığı çalışmaları gösteriyordu.

Kingsley'i gördüğünde neredeyse kalbi duracaktı. Genç kadın nefesini tutmuş, bütün vücudu kasılmıştı. Vücudu sanki bir tekme yemiş gibi acıyordu.

Spikerin röportaj yaptığı kişi, yaşlı bir adamı çöken evinin altından nasıl kurtardıklarını anlatıyordu. Kalabalığın arkasında belli ki yardım ekibiyle çalışmaya katılmış olan Kingsley' i hemen fark

etmişti. Yanında arkadaşının kardeşi bayan Kanarya ona sarılmış samimi bir şekilde onu dudaklarından öpüyordu.

Gözleri uzun boylu adama takılıp kalmıştı. Gördüğü tek şey yardım ekibinin arasında duran Kingsley ve Bayan Kanaryaydı.

Televizyondaki görüntü hemen sonrasında değişmiş, küçük bir kızın keçisini kurtarmaya çalışmasını aktarmaya başlamıştı. Ancak Kingsley'i arkadaşının kardeşiyle birlikte gördüğü görüntü aklından çıkmıyordu, başka bir şeyi görecek hali kalmamıştı.

Alex'in kız kardeşinin abisini görmek için orada olmasını anlayabilirdi. Zaten Kingsley ile de uzun süredir tanışıyorlardı. Ama öpüşmeleri... İşte bunu normal kabul edemezdi.

Peki şimdi ne yapmalıydı? Gerçekler incitiyor, vücudu sanki virüs kapıp üşütmüş gibi ağrıyordu, buna aşk virüsü denilebilir miydi? Yutkundu...

Daha yirmi dört saat önce güven üzerine kurabileceği bir ilişkiyi hayal etmişti. Endişelerini ve korkularını unutup mantık ve güven üzerine oluşturulmuş bir ilişki başlatabileceğini düşünmüştü. Ama sevdiği adamı bir kadınla samimi bir şekilde öpüşürken görmek....

Mantık- Bayan Kanarya ona sarılmıştı. Güven- Belki Kingsley sarılma nedenlerini açıklayabilirdi.

Şu anda onu arayabilmeyi ve hemen ondan bir yanıt alabilmeyi isterdi.

Ne yapılabilinirdi? Mantık ve güven ne olacaktı? Hayatını güvenemeyeceği bir adamla geçirebilir miydi? Bay Kingsley güvenemeyeceği bir kadınla bir gelecek ister miydi?

Ayağa kalktı, banyoya gidip yüzünü yıkadı. Aynada ağlamaktan şişmiş gözleriyle duran trajik görüntüsüne baktı.

Yeterince ağlamıştı. Yüksek sesle "Hastayım, ağlamaktan yoruldum artık " diye bağırdı. Artık ağlamamalıydı. Kingsley nasıl olsa yakında onu arayacaktı. Ona Bayan Kanarya'yı sormak istiyordu. Bunu yüz yüzeyken yapmak isterdi. Yalan söyleyip söylemediğini böylece daha kolay anlayabilirdi. Artık oyun oynayamayacaktı.

Şimdiye kadar geçmişiyle yüzleşmekten, Kingsley'den, aşktan kaçmıştı. Artık olgun bir kadındı. Hiç bir şeyi görmezden gelemezdi. Bunu Miles'da, o zamanlar daha zayıf ve yetersiz olduğunu düşündüğü dönemlerde yapmıştı.

" Oh Kingsley, lütfen mantıklı bir açıklaman olsun"

Yaşadıklarıyla yüzleşebilmeliydi. Bunlarla, gördüklerini bir kenara itip gerçek değilmiş gibi yapmadan, duygularıyla hareket etmeden başa çıkabilmeliydi. Miles'la beraberken böyle yapmamış olduğunu fark etti. Kulağına gelen ilişkilerini görmezden gelmiş, onun onu aldatabileceğine inanmayı kabul etmemişti. Ama yapmıştı. Bunu yapmasına neden olan Rosalie nin yetersizliği değildi, sadece kendi zayıflığından ve tutarsızlığından yapmıştı. Kingsley'in de söylemiş olduğu gibi Miles yetersiz, garip bir insandı. Bir sapıktı.

Oh Kingsley, Kingsley, Lütfen bana gerçekleri söyle. Lütfen inandırıcı bir açıklama yap.

* * *

Kingsley ertesi gün aradı. "Eve dönüyorum Rosie"

Ev demesi hoştu. Ama henüz yumuşamamalıydı.

"Yarın Saat 07:00 de Heathrow Havaalanında olacağım"

"Seni karşılarım"

"Ben de bunu umuyordum."

Kingsley'in gülümsediğinden emindi. Hem suçluydu hem de gülümseyebiliyordu. Rosalie'nin kızgınlığı artmaya başlamıştı. Derin bir nefes aldı " Yardım ve çevre temizleme işlemleri ne durumda Jamaika'da?

"Fena değil, İnsanların büyük bir çoğunluğu evlerini, eşyalarını kaybetti, yine de mücadele veriyorlar. Aile bağları oldukça kuvvetli burada. Çok güzel bir şey."

"Peki Alex?" Çok dikkatlice sordu.

"Babasıyla Amerika'dan gelen doktorlar gelecek hafta onun Amerika'ya nakledilebileceğini söyledi. Şu anda görme yeteneğini kazanmaya başladı, tedavisi Amerika'da devam edecek Rosie"

"Babası mı?" Sözünü kesmişti, ama adını söylediğinde sanki kızgınlığı biraz azalmıştı. Kuvvetli olmak zorundaydı.

" Seninle birlikte olan sadece onun eşi değil o zaman?" Sanki bilmiyormuş gibi dikkatli bir şekilde konuşmaya gayret ediyordu.

"Hayır, Bütün ailesi burada."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Neyin var Rosie?"Yumuşak bir sesle sormuştu.

Ne mi var, her şey, hiç bir şey "Bir şeyim yok." Yalan söylemişti.

"Sana inanmıyorum ama kapatmam lazım. Kendine iyi bak tatlım, yarın görüşürüz, seni seviyorum."

"Seni seviyorum." En azından söyleyebilmişti. Gerçekten hissederek söylemişti. Ama en çok sevdiğin insanlar genelde insanı en çok üzen insanlar olabiliyordu. Kingsley'de onu incitecek miydi? Rosalie onu ayrılmadan önce incitmişti.

Kingsley'den ayrılmadan önce onu reddetmişti, ama sonra duyguları çok değişmişti, artık onunla birlikte olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Alex'in kız kardeşini sorarak yeniden incitebilirdi. Ama o bir erkekti, çocuk değildi. Yine de onu incitmekten ve kırmaktan çekiniyordu.

Sonsuza kadar sürebilecek bir aşka inanmak istiyordu. Böyle bir aşk yaşayabilmeyi arzu ediyordu. Bunun yanlış ve zayıflık olduğunu kimse söyleyemezdi herhalde. Kingsley onu hayal kırıklığına uğratmıştı, ama Kingsley'i dinlemeden ondan vaz geçmek istemiyordu.

Karşılaştıklarında Alex'in kız kardeşini sorabilme cesaretini kendisinde bulabilecek miydi? Öyle umuyordu. Hayal kırıklığına uğramayı istemiyordu.

* * *

Havaalanına Kingsley'in uçağının inişinden çok önce gitmişti. Bunu planlamamıştı aslında. Ama heyecanı onu bir an önce buraya getirmişti.

O öğleden sonra işten erken ayrılmıştı. Dolabının önüne geçmiş dakikalarca elbiselerine bakmıştı. Spor bir elbise mi seçmeliydi yoksa bir takım elbise mi giymeliydi, belki de şık çekici bir şey giyinebilirdi. Saçmaydı, ama ne giyeceğine karar veremiyordu. Belki on kez fikir değiştirmişti. En sonunda havaya göre giyinmeye karar verdi. Hava sıcak ve güneşliydi, yağmur yağacağa benzemiyordu. Beyaz elbisesi gözüne çarptı. İpek krep kumaşla dikilmiş zarif bir elbiseydi. Etek boyu kısaydı. Altına şık bir sandal giyebilirdi. Biraz dikkat çekici olmalıydı. Onunda arzusu buydu zaten. Özellikle Kingsley'in onu beğenmesini istiyordu. Yağmurun yağmamasını umarak bu elbiseyi giymeye karar verdi.

Uçak tam zamanında geldi. Heyecanla çıkış kapısina bakıyor, gözleri Kingsley'i arıyordu. Yanından geçen erkekler beğeniyle dönüp ona bakıyorlardı. Ama heyecandan kimseyi görecek durumda değildi.

Sonunda onu gördü. Uzun boylu, kendinden emin ve çok yakışıklıydı. Ben bu adama ruhumu verdim, hiç kimseyle paylaşamayacağım sırlarımı paylaştım diye düşündü. Peki neden o şekilde davranmıştı, nasıl o kadını öpebilmişti? Kingsley'de onu gördü, elini salladı, gülümseyerek hızlı adımlarla yanına geldi.

"Merhaba" valizini yere bırakarak ona sarıldı ve öptü. Dudaklarını ezercesine öpüyordu, onun soluğunu yüzünde hissediyor, onun tanıdık nefis kokusunu içine çekiyordu, öpmesi belki sadece birkaç saniye sürmüştü ama, bu süre Rosalie 'nin titremeye başlamasına yetmişti.

Alnına düşen saç tutamını eliyle arkaya doğru iterken "Harika görünüyorsun, inanılmazsın" dedi.

"İnanılmaz sözü biraz fazla oldu, Harikayı kabul edebilirim. Teşekkür ederim"

"Benim için zevkti" Ona gülümsedi "Her gün seni düşündüm ama gerçeği gibisi yok" dedi alçak sesle.

Kingsley. Oh Kingsley, seni sevebileceğimi. aşık olabileceğimi hiç düşünemezdim. Bunu planlamamıştım.

Rosalie Havaalanındaki kalabalığa bir göz attı. "Buradan çıkalım mı?" dedi.

Kingsley araştıran bakışlarla hiçbir şey söylemeden Rosalie'nin yüzüne baktı, valizini aldı, ve yapması gerekeni yapıyormuş gibi rahat bir tavırla onun koluna girdi. Rosalie koluna girdiği için memnun oldu. Hem de çok..

Dışarı çıktıklarında yağmur atıştırmaya başlamıştı. "Beklenen yağmur en sonunda yağabildi" Ne tuhaftı, yağmur yağmak için onların buluşmasını beklemişti.

Daha fazla ıslanmadan Kingsley bir taksiyi çevirebildi. Taksiye bindiklerinde Rosalie beyaz elbisesinin tamamıyla üzerine yapışmış olduğunu fark etti. Bütün vücut hatları ortaya çıkmıştı. Islak T-shirt yarışmasına katılmış olsa yüzde yüz kazanırdı.

"Kahretsin" Kingsley'in saçlarından sular damlıyordu, üzerindeki ince siyah bluz ve siyah pantolonu ıslanmıştı, ama hala çekiciydi. "Ben de bir tuhaflık mı var? Gittiğim her yerde fırtına ya da yağmur başlıyor"

Gülerek söylemişti ama sanki Rosalie'nin yüzündeki bir şey dikkatini çekmişti. Taksi hareket edince Kingsley ona sarıldı ve "Evet sorun ne? Bir şey olmadığını söyleme sakın" sesinden eğlendiği seziliyordu. "Bizimki büyük bir buluşma olmalıydı trajedi değil."

Rosalie titredi. Taksiciye onun ev adresini vermişti. Rosalie'nin niyeti de eve gidinceye kadar bekleyip sorusunu o zaman sormaktı. Kingsley onun yanına oturmuş kolunu omzuna atmıştı. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Bir taksinin içinde her şeyi mahvetmek istemiyordu. Şu anda ona dokunmak, onunla konuşmak, onu sevmek istiyordu. Ama öğrenmek zorundaydı. Nasıl başlayacağını bilemiyordu.

"Gerçekten beni düşündün mü?" Rosalie alçak bir sesle sordu.

"Elbette" Bakışları üzerindeydi. Gözlerinin mavisi safir gibi berraktı. "Seni bu elbiseyle daha önce görmüş olsaydım çok farklı davranırdım."

"Yağmur yağınca böyle içimi gösterebileceğini bilmiyordum."

"Şikayetim yok" diyerek çenesinden tutup kaldırdı. Önce burnunun ucunu sonra gözlerini öptü sonrada elini saçlarının arasından geçirdi ensesinden tutarak kendine çekti. Onun soluğunu yüzünde hissediyordu. Rosalie'nin kalp atışları hızlanmıştı. Daha fazlasını istiyordu. Kingsley birden durdu " Evet? Bekliyorum" dedi.

"Seni Televizyon haberlerinde gördüm." Şimdi konuşmaya niyeti yoktu, ama sözler istemeden dudaklarından dökülmüştü.

"Ne?" anlam verememişti, böyle bir şey söyleyeceği hiç aklına gelmemişti.

"Haberlerde" tekrarladı "Felaketle ilgili olarak bir röportaj yapılmaktaydı, ve arka planda sen vardın, yaşlı bir adama yardım mı ediyordun?" Dikkatle yüzüne bakıyordu.

"Bilseydim sana öpücük yollardım."

Hırçın bir sesle "Aslında o işi yapmakla meşguldün" dedi. Kingsley'in yüzündeki şaşkınlık ifadesini görebiliyordu.

"Rosie affedersin ama neden bahsettiğini anlayamıyorum "

"Hatırlamıyor musun?" Bu iyi bir işaret miydi yoksa kötü mü?

Kaşlarını çattı. Sabırsızlanmaya başladığı görülüyordu.

"Bütün gece böyle tartışabiliriz, neden aklındakini bir an önce söyleyip kurtulmuyorsun?"

"Sen ve Kanarya." Hay allah, öyle söylemek istememişti, ağzından kaçırmıştı işte, daha çok kızararak "Sen ve Alex'in kız kardeşi" dedi.

"Alex'in...?" Kaşlarını kaldırdı " Sen Trixie ile beni birlikte mi gördün?"

Trixie? Demek adı buydu. Anneannesinin bir zamanlar sahip olduğu köpeğin adı da Trixie'di. "Sadece birlikte görmedim, öpüştüğünüzü de gördüm," dedi sonunda.

Kingsley ona baktı, kaşları çatılmıştı, Rosalie de merakla ona bakıyor nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu. Yüzünden onun düşüncelerini anlamaya çalıştı ama yapamadı ne düşündüğünü ne hissettiğini bilmiyordu. Nasıl da yalan söyleyip söylemeyeceğini yüz ifadesinden anlayabileceğini düşünmüştü.

"Kanarya adı nereden çıktı?" uzun bir süre ona baktıktan sonra sormuştu. Arabadaki tek ses yağmur sileceklerinin çıkardığı ses ile arabanın tavanına çarpan yağmurun çıkardığı sesti.

Rosalie olduğu yerde kımıldadı. Birden ıslak elbisesinden göğüs uçlarının belli olduğunu fark etti. Kingsley'in bakışlarından bunu onun da fark ettiği anlaşılıyordu.

Sonunda bakışlarını Rosalie'nin yüzüne çevirdi.

Sonunda kendini topladı ve "Kanarya? Affedersin ama neden Kanarya?" diye sordu.

"Ben... Sen.. in duymamam gereken bir isimdi. Ağzımdan kaçtı." Yüzü adeta ateşi çıkmış gibi yanıyordu.

Siyah kaşlarını kaldırıp baktı, düzgün bir açıklama bekliyordu.

"Onun resmini Alex'in mecmuada çıkan düğün resimlerinde görmüştüm. Senin yanında duruyordu, nedimeydi. Üzerinde sarı bir elbise vardı."

Kingsley tekrar Rosalie'nin kızarmış yüzünü inceledi ve katılarak gülmeye başladı.

Rosalie devam etti "Ve sana sarılmıştı, ve sende mutlu görünüyordun."

" Bir dakika " Gülümsüyordu " O benim küçük kız kardeşim gibi. Onu şımartmayı, kızdırmayı, çok severim, böyle bir şey düşünebilmen çok saçma. O daha bebek"

"Bebek mi?" Rosalie kızmayacağına söz vermişti ama bu kadarı fazlaydı "Böyle vücut ölçülerine sahip birine bebek denemez Kingsley, ve o bebeğin sana ilgisi var gibi görünüyor."

"Rosie, o daha 20 yaşında."

" Ne olmuş? Kendisinden 10-20 yaş genç bayanlardan hoşlanan erkeklerin ne çok olduğunu bilmiyor musun?"

"Kıskanıyorsun" Eğleniyordu, onu öldürebilirdi. Bunun için mi üzülmüştü.

"Hiç de değil" Vücudunu dikleştirdi, Kingsley'den biraz uzaklaşmaya çalıştı."Ben sadece insanların arasında böyle bir davranışın yakışık almayacağını düşündüm"

"Kıskanıyorsun değil mi?"

Rosalie nin kızgınlığı gittikçe artıyordu, hiç kimse onu şimdiki kadar kızdıramamıştı.

"Küçük şımarık bir kızı, dünyada hiçbir şeyi umursamaz o. Çocukça bir davranıştı, hep öyle davranmıştır. Bazen beni kızdırır, bilmek istersin diye anlatıyorum, ama söylediğim gibi o benim için küçük bir kardeştir o kadar."

Rosalie onun yüzüne baktı. Kingsley özellikle 'küçük kız kardeşim' ifadesini kullandığında ona inandı. Şaşırmıştı, onu hala küçük bir bebek gibi görüyordu. Ona "Ama öpüşüyordunuz" dedi. "Ve onun seni abi olarak görmek istediğini hiç kimse söyleyemez."

"O beni öptü, hatırladığım kadarıyla, doktorların Alex kaza geçirdiğinden beri ilk defa daha ümitli oldukları haberiyle geldiği için ona bir süre sarılmış olabilirim. O genç yaşının verdiği bir uçarılıkla hareket ediyor, herhangi bir erkekle flört edebiliyor. Öpmesinin benim için bir anlamı yok."

Rosalie ona baktı , Kingsley' in ses tonu değişmişti, yumuşak bir sesle "Yanıma gel sevgilim" diye fısıldadı.

Kollarının arasına aldığında Kingsley "Seni ne kadar sevdiğimi seni inandırmam biraz zamanımı alacak anlaşılan. Ama bu arada çok eğleneceğiz, söz veriyorum. Bunun için zamana ihtiyacım olacak , uzun bir balayına ne dersin? Seni her halinle görmeyi, tanımayı arzu ediyorum, örneğin uykulu, eğlenceli, kötü... Özellikle kötü halinle."

"Kingsley –"

"Evet Kingsley demelisin"

"Fakat-"

"Evet Kingsley." Rosalie'yi öptü. Arzuyla öpüyordu.

Başını kaldırdı, Rosalie'nin ondan etkilendiğinin farkındaydı. Göğüsleri dirileşiyor, uçları belirginleşiyordu. Bunu bluzunun üzerinden bile hissedebiliyordu.

"Evet Kingsley," mavi gözlerini onun gözlerinden ayırmadan tekrarladı.

"Evet, Kingsley," Birbirlerinin kolları arasında, nefesleri birbirine karışıyordu "Evet, evet, evet."

"Hızlı bir evlilik." Tekrar öptü, "Çok hızlı, anlaştık mı?"

"Evet" Onu arzuluyordu, bütün vücudu arzuyla yanıyordu.

Kingsley de ondan farklı bir durumda değildi, O da onu istiyordu.Yerinde doğruldu, "Biran önce eve varmak , sana doyasıya dokunmak , her tarafını çılgınca öpmek, öpmek istiyorum."

Dışarıda yağmur tüm şiddetiyle yağıyordu. Rosalie'nin hiçbir şey umurunda değildi. O güvendeydi. Kingsley ile her zaman güvende olacaktı. Onu seviyordu ve anlıyordu. Şimdiye kadar beklemesine değmişti.

"Aşkımdan asla şüphe etme Rosie" sesi arzudan boğuklaşmıştı . " Bütün korkularını, şüphelerini birlikte yok edeceğiz, bundan böyle yalnız değilsin aşkım, güzel, parlak bir gelecek bizim olacak. Her şeyimle seninim"

Şu anda taksi içinde, yoğun Londra sokaklarında değil de evden yalnız olabilmeyi isterdi. Ama önlerinde uzanan mutlu bir gelecek onları bekliyordu.

Bu adamı sevebilirdi. Onları bir araya getiren ve birlikte olmalarını sağlayan güçler onları birbirlerine kenetlemişti.

İki vücutta çarpan tek bir kalp gibi.

****

Sade bir düğündü, sadeliği mükemmel olmadığı manasına gelmezdi. Gelin, şifon ve dantelden yapılmış uçuk gri renkte bir gelin

lik giymiş ve eline de içi pembe tomurcuklu bir buket orkide almıştı. Orkideler gümüş renkli bir kurdeleyle bağlanmıştı. Kingsley güzel gelinden gözlerini ayıramıyor, ona büyük bir aşkla bakıyordu.

Sıcak bir Eylül günü düğün Londra'nın şık bir otelinde gerçekleşmişti. Daha çok aile fertleri ve yakın arkadaşlarını davet etmişlerdi. Dans, eğlence ve şampanya ikramı en son davetli ayrılıncaya kadar sürmüştü.

Kingsley çeşitli egzotik yerlerde üç ay sürecek bir balayı planlamıştı. Ama o gece için çok özel bir yere gideceklerini söylemişti.

Son davetliler dans ederken gizlice kaçmışlar ve Kingsley'in ayarladığı şoförlü Limosin'e binmişlerdi. Rosalie heyecandan ve şampanyanın etkisinden gülüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Rosalie kendisini bir rüyada gibi hissediyordu. Bitmesini istemediği bir rüyada.

"Bekle ve gör Bayan Ward" Kingsley'in gözleri arabanın kör ışığında bile mutlulukla parlıyordu. Düğünde gevşettiği kravatını ve ceketini çıkardı. Arabanın boş olan koltuğuna bıraktı. Sert ve tehlikeli görünüyordu, ve tabii ki oldukça da yakışıklı. Şoför arabada olmasaydı Rosalie rahatlıkla onun elbiselerini çıkartabilirdi.

Rosalie, Kingsley'in kolları arasında mutlulukla onu öpüyordu. Gidecekleri yere bir an önce varmak istiyordu. Kingsley'e ne zaman yalnız kalabileceklerini sordu. Kingsley kahkaha attı ve ona sabretmesini söyledi.

"Yapamıyorum..." Elleriyle Kingley'in vücuduna dokundu "Seni istiyorum."

Kingsley onun ellerini tuttu, gülümseyerek "Sabret sevgilim, arabada sevişmemizi istemezsin herhalde"

"Umurumda olmaz"

"Ama benim olur. Düğün gecemiz uzun ve özel olmalı. Sana sabaha kadar seni ne çok sevdiğimi göstermek istiyorum. Sana dokunmak, seni hissetmek, ve defalarca seninle sevişmek istiyorum."

Bu sözler Rosalie'nin daha çok heyecanlanmasına sebep olmuştu.

Araba durduğunda Kingsley onu arzuyla öpüyordu. Rosalie nereye geldiklerini görmek için gözlerini açtı. Gözlerine inanamıyordu, şaşkınlıkla " Kingsley burası...." Tekrar baktı, ne diyeceğini bilemiyordu.

Beth ve George Yeni Zelanda'ya düğünden sonraki gün gidecekleri için evlerini satılığa çıkarmışlardı. Rosalie hem teyzesini hem de bu evi özleyeceğini biliyordu.

"Senin." Rosalie'nin cümlesini tamamlayan Kingsley arabanın kapısını açıp onun inmesine yardım etti. Şoförü yolladı ve Rosalie nin elinden tutup evin çiçeklerle dolu güzel kokulu bahçesinin patika yolundan kapıya yöneldiler. Kingsley kapıyı açtı, ve evin salonuna girdiler.

"Londra'da bir eve ihtiyacımız vardı. Ben de senin çok sevdiğin bu evi satın almaya karar verdim. İstediğin gibi döşeyebilmen için yatak odası hariç evde eşya yok. Yatak odasını bu gece için yaptırdım. Beğenmezsen onu da değiştirebilirsin."

"Oh Kingsley" kelimeler yetersizdi. Yukarı kata çıkmadan önce evin bahçesinde dolaştı. Dışarıdaki çiçek kokulu havayı içine çekti. Yıldızlarla dolu nefis hava ve muhteşem bahçe Rosalie'ye Kingsley ile birlikte bu eve geldikleri günü hatırlattı.

Sonra yukarı kata çıktılar. Kingsley yatak odasının kapısını açtığında Rosalie'nin şaşkınlıktan nefesi kesildi. Oda çok güzeldi. Yeniden dekora edilmişti. Üstü yastık dolu büyük bir yatak konmuş, yeni bir kitaplık yapılmıştı. Gerekli olan bütün eşyalar vardı. Odada altın ve krem rengi hakimdi. Yerde uzun tüylü güzel bir halı vardı. Odadaki dökümlü perdeler yatak örtüsüyle uyumluydu.

Şimdi Beth'in eşyalarını günler önce boşaltıp yeni Zelanda'ya yollamasını ve eşyalı bir eve taşınmasının nedenini anlayabiliyordu. Ona gülen gözlerle bakan Kingsley'e döndü. "Kingsley seni seviyorum, seni ne kadar çok sevdiğimi anlatacak sözleri nasıl bulabilirim?"

"Buna gerek yok." Rosalie' ye yaklaştı, ve elini tuttu. "Birlikte geçireceğimiz uzun bir hayatımız olacak sevgilim. Bunu anlatacak çok zamanın olacak."

Rosalie bütün kalbiyle sevdiği adama sarıldı. Uzun uzun öpüştüler. Kingsley onun kocasıydı, aşkıydı. Geçmişte hiçbir tecrübe yaşamamış gibi, ilk kez evleniyormuş gibi heyecanlı ve mutluydu.

Kingsley onu seviyordu. Elleri sihirli dokunuşlarla onu okşuyor, seviyordu. Hayatında tatmadığı duyguları ve zevkleri ona bu adam sunuyordu, Kingsley onun bir parçası canı, kanı, aşkıydı.

"Seni seviyorum aşkım, bu aşk her gün artacak, bana inanıyorsun değil mi?"

Daha fazla beklemeye tahammülleri yoktu. Birbirlerine sarılarak tek bir vücut oldular.

Bu onların hayatı, geleceği ve aşkıydı...

SON